

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΑ' – ΤΕΥΧΟΣ 7 – ΙΟΥΛΙΟΣ 2004
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰω. Γενναδίου 14 – 115 21 Ἀθήναι
Τηλ.: 210-72.72.253. Fax 210-72.72.251
<http://www.ecclesia.gr>
e-mail: contact@ecclesia.gr

Ἐκδίδεται

Προνοία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. **ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ**

ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων
**τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς
Ἐπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**

Διευθυντῆς τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων
Ἀρχιμ. **Χρυσόστομος Σκληφας**
Ἀρχιγραμματεῖς τῆς Ἱεράς Συνόδου

Ἀρχισυντάκτης
Κωνσταντῖνος Χολέβας

Τμήμα Συντάξεως
Ἐπιμέλεια ὕλης, διόρθωσις δοκιμῶν
Δρ. Χρῆστος Γ. Καραγιάννης

Φωτογραφίες
Χρῆστος Μπόνης

Προεκτυπωτικὲς ἐργασίαι
Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ ΑΒΕΕ
Σόλωνος 98 – 106 80 Ἀθήνα
Τηλ.: 210-36.61.200. Fax 210-36.17.791
<http://www.livanis.gr>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

<i>Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,</i>	
Πρὸς τὸν Ὑφυπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων	499
Πρὸς τὸν Εἰσαγγελεᾶ Ἀρείου Πάγου	501
Πρὸς τοὺς νέους Εὐρωβουλευτάς	503
Πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον	505
Πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Τουρκίας	506

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

<i>Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδοῦλου,</i>	
Διὰ τὴν Παγκόσμιον Ἡμέραν διὰ τοὺς Πρόσφυγας	507
<i>Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδοῦλου,</i>	
Διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Πρωταθλήματος Εὐρώπης ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀμάδος Ποδοσφαίρου	508

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

<i>Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Παρακολουθήσεως Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων</i>	
Πρακτικὰ τῆς Ἡμερίδος Ἐνημερώσεως στὰ Εὐρωπαϊκὰ Θέματα	509
<i>Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος</i>	
Πορίσματα τῆς Ἡμερίδος μὲ θέμα: «Γλωσσικὴ Ἀγωγή καὶ νέοι Κληρικοί»	512

ΟΜΙΛΙΑΙ

<i>Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέα,</i>	
Γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Οἱ θλίψεις καὶ οἱ διωγμοὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου	513
<i>Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου,</i>	
Ἐπικήδειος εἰς τὸν Ἀρχιμ. Γερμανὸν Δημάκον	516

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες	518
---	-----

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

<i>Ἐνθρονιστήριοι Λόγοι,</i>	
Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου	520
Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου	529
Μητροπολίτου Σεββίων καὶ Κοζάνης κ. Παύλου	533
Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου	537

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡ εἰρηνικὴ ἐπίσκεψις τοῦ Πατριάρχου Γεωργίας κ. Ἡλία Β' εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (Μέρος Β')	544
---	-----

ΣΥΝΕΔΡΙΑ

<i>Ἀθ. Ε. Καραθανάση,</i>	
Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο: Ἱστορία καὶ Πνευματικὸς Βίος τῶν Ἀγράφων κατὰ τὴν Ὀθωμανοκρατία καὶ τοὺς νεώτερους χρόνους	553

ΜΕΛΕΤΑΙ

<i>Τάσου Γριτσόπουλου,</i>	
Τὸ ἀμφισβητούμενον Κρυφὸ Σχολεῖο Σπυρίδωνος Δημ. Κοντογιάννη,	557
Ὁ σύγχρονος Λόγος τῆς Κατηχήσεως	560

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

	564
--	-----

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

	567
--	-----

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

	579
--	-----

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

	583
--	-----

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 1904
 Ἀριθμ. Διεκπ. 1136

Ἀθήνησι τῇ 14ῃ Ἰουνίου 2004

**ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 ΠΡΟΣ ΤΟΝ
 ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΝ
 ΕΘΝΙΚΗΣ
 ΠΑΙΔΕΙΑΣ
 ΚΑΙ
 ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ**

Πρὸς
 Τὸν Ἐξοχώτατον
 κ. Γεώργιον Καλόν,
 Ὑφυπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.
 Ἐν τὰ ὑθα.

Ἐξοχώτατε κ. Ὑφυπουργέ,
 Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 3979/30.7.1999 καὶ 2262/21.6.2001 ἡμετέρων ἐγγράφων πρὸς τὸ ὑμέτερον Ὑπουργεῖον ἔχομεν γνωρίσει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, διὰ παραθέσεως πλήθους στοιχείων, ὅτι εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην ἀναπτύσσεται μία λίαν ἐπικίνδυνος καὶ καταστροφικὴ δραστηριότης ὠρισμένων αἰρέσεων καὶ παραθρησκείων εἰς βάρος τῆς κοινωνίας, μὲ σοβαρωτάτας συνεπείας ἐπὶ ἀτόμων καὶ οἰκογενειῶν. Ἦδη εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ περιπτώσεις εἶναι πολλαί, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, τὰ ἐγκλήματα τῶν σατανιστῶν, παραπλάνησις ἀνηλίκων ἢ καὶ ἐνηλίκων παιδιῶν, διαλύσεις οἰκογενειῶν, ἐκ τῆς προσχωρήσεως ἐνός τῶν συζύγων εἰς τοιαύτας ὁργανώσεις καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν κίνδυνος τῶν τέκνων, ἡ ἀπώλεια περιουσιῶν ἀτόμων ἐξαπατηθέντων ἐξ αὐτῶν κ.ο.κ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διατηρεῖ εἰδικὴν ἀντιαιρετικὴν Ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία γίνεται δέκτης παραπόνων καὶ ἀγωνιῶν πλήθους θυμάτων ὡς καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐκ τῆς ἐκνόμου δραστηριότητος τοιούτων ὡς ἄνω ὁργανώσεων. Πολλὰ τῶν θυμάτων τούτων χρήζουσιν Κρατικῆς συμπαροσάσεως καὶ συνεχῶς διερωτῶνται διατι καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δὲν ἐπεμβαίνει πρὸς προστασίαν αὐτῶν ἢ ἐνημέρωσιν, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Τοιαῦτα προβλήματα εἰς ἐξ ἴσου μεγάλην ἔκτασιν ἀντιμετωπίζουν καὶ τὰ λοιπὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη. Ἐκινήθησαν ὁμως ἐνεργῶς καὶ δραστηρίως καὶ ἔλαβον μέτρα ἀποτελεσματικά. Οὕτω, τὰ μὲν Κοινοβούλια αὐτῶν συνέταξαν ἐκτενεῖς ἐκθέσεις, λίαν ἀναλυτικὰς καὶ ἐμπεριστατωμένας περὶ τῆς ἐκνόμου καὶ ἐπικινδύνου δράσεως τῶν καταστροφικῶν αἰρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, τὸ δὲ Κράτος ἴδρυσεν εἰδικὰς ὑπηρεσίας, αἱ ὁποῖαι: α) ἀναλαμβάνουσιν κατασταλτικῶς τὴν προστασίαν τῶν θυμάτων τῶν ὡς ἄνω ἐπικινδύνων ὁργανώσεων, καὶ β) ἐκδίδουσιν συχνάκις προειδοποιητικὰ κείμενα πρὸς τὸ Κοινόν, τὸ ὅποιον οὕτω ἐνημεροῦται ἐγκύρως καὶ προφυλάσσεται.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἀρμόδιον ἐπὶ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐπίσης ἔχομεν γνωρίσει ὑμῖν διὰ παλαιότερων ἡμετέρων ἐγγράφων, ἔχει κατ' ἐπανάληψιν δραστηριοποιηθῆ δι' ἐκδόσεως πλειάδος συστάσεων καὶ ἐκθέσεων πρὸς τὰς κυβερνήσεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καλοῦν αὐτάς, ὅπως ἐνεργοποιηθοῦν ἐν προκειμένῳ καὶ λάβουν τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς προστασίαν τῆς κοινωνίας ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπικινδύνου καὶ καταστροφικῆς δράσεως τῶν ὁμάδων αὐτῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω φρονοῦμεν ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ ἀδιαφορῇ ἐν προκειμένῳ καὶ νὰ ἐγκαταλείπη ἀβοήθητα εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄτομα καὶ οἰκογενεῖας θύματα τῶν ἐπικινδύνων αἰρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων. Ἐπιβάλλεται ἐν προκειμένῳ ἡ λήψις, ἄνευ οὐδεμιᾶς καθυστερήσεως, τῶν ἀναγκαίων κρατικῶν προστατευτικῶν μέτρων, ὥστε τὸ Κράτος: α) νὰ γνωρίζῃ τὰ περὶ τῆς παρανόμου δραστηριότητος πολλῶν ἐκ τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, β) νὰ ἐνημερώνῃ τοὺς πολίτας, εἴτε γενικῶς εἴτε κατὰ περίπτωσιν, παρέχον ἀναλόγους πληροφορίες, γ) νὰ προειδοποιῇ τοὺς ἀνυποψιάστους πολίτας ἐπὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποῖους διατρέχουν καὶ δ) νὰ παρέχῃ τὴν ἀναγκαίαν δυνατὴν συνδρομὴν καὶ προστασίαν εἰς τὰ θύματα καὶ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἡμῶν πείρας δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὑφίστανται τὴν μεγαλυτέραν δυστυχίαν καὶ δοκιμασίαν.

Περὶ τῶν ἰσχυόντων ἐν προκειμένῳ εἰς τὰς λοιπὰς

Εὐρωπαϊκᾶς Χώρας καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, ἔχομεν ἤδη ἐνημερώσει τὴν ὑμετέραν Ἑφημερίαν διὰ τῶν ὡς ἄνω παλαιότερων ἡμετέρων ἐγγράφων. Συμπληρωματικῶς ἐπισυνάπτομεν ὑμῖν συνημμένως ᾧδε δύο πρόσφατα Ad Hoc δημοσιεύματα, περιγράφοντα λεπτομερῶς τὰ ἐν Εὐρώπῃ ἰσχύοντα.

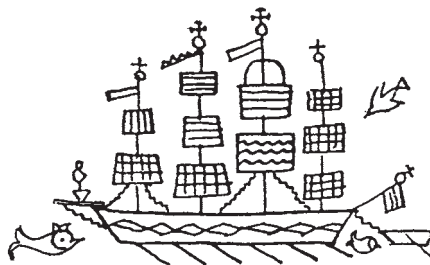
Διαβεβαιοῦντες τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι ὅπως παράσχωμεν αὐτῇ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν καὶ συνδρομὴν καὶ ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς ἔργοις ὑμῶν, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν διαπύρων καὶ τιμῆς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σκλήφας

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 1905
 Ἀριθμ. Διεκπ. 1137

Ἀθήνησι τῆ 14ῃ Ἰουνίου 2004

**ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 ΠΡΟΣ ΤΟΝ
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
 ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ**

Πρὸς
 Τὸν Ἐντιμότατον
 κ. Δημήτριον Λινόν,
 Εἰσαγγελέα Ἀρείου Πάγου.
 Ἐν τὰ ὕθαι.

Ἐντιμώτατε κ. Εἰσαγγελεῦ,

Κρίνομεν ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένον, ὅπως θέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητος τὸ ἀκόλουθον ἐξόχως σοβαρὸν θέμα, τὸ ὁποῖον χρήζει τῆς ἡμετέρας παρεμβάσεως πρὸς ἐπίλυσιν αὐτοῦ:

Τὴν 29.6.1988 ὁ τότε Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Ἄγγελος Βασιλόπουλος ἐξέδωσε τὴν ἐγκύκλιον ὑπ' ἀριθμ. 1939/ἐγκ. 6 πρὸς τοὺς κ.κ. Εἰσαγγελεῖς (συνημ. ἀριθμ. 1), διὰ τῆς ὁποίας γνωρίζει εἰς αὐτοὺς ὅτι τὴν 24.2.1998 ἐξεδόθη ἡ ὑπὸ ἰδίαν ἡμερομηνίαν ἀπόφασις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (ὑπόθεσις Λαρίσης καὶ ἄλλοι κατὰ Ἑλλάδος, ὑπ' ἀριθμ. 140/1996/759/958-960), ἡ ὁποία, ὡς διατείνεται ἡ ἐν λόγω ἐγκύκλιος, κρίνασα ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπικυροῦσαν καταδίκην ὠρισμένων ἀτόμων ἐπὶ προσηλυτισμῶ, ἐδέχθη, ὅτι ἡ προσβληθεῖσα ἀπόφασις τοῦ ἑλληνικοῦ Δικαστηρίου ἦτο ἀναιτιολόγητος καὶ διὰ τοῦτο κατεδίκασε τὴν Ἑλλάδα. Ἐκτοτε, ἐξ ὧσων γνωρίζομεν, οὐδεμία ἔχει ἀσκηθῆ ποινικὴ δίωξις ἐπὶ προσηλυτισμῶ, οἱ δὲ ἀσκοῦντες προσηλυτισμὸν ὁπαδοὶ διαφόρων ὁμάδων, αἰρέσεων, παραθηρησκειῶν κλπ. ἔχουν ἐξαπολύσει πανταχοῦ τὴν προσηλυτιστικὴν αὐτῶν δραστηριότητα, παγιδεύοντες καὶ ἐξαπατῶντες ἀνυποψιάστους πολίτας, κατὰ ἐμφανῆ παράβασιν τοῦ Νόμου, ἄνευ οὐδεμιᾶς εἰς βάρος των συνεπειᾶς.

Εἶναι ὅθεν φανερὸν ὅτι οἱ κ.κ. Εἰσαγγελεῖς ἐξέλαβον τὴν ὡς ἄνω ἐγκύκλιον ὡς ἐντολὴν τῆς Εἰσαγγελίας τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ πάσης ἀσκήσεως ποινικῶν διώξεων ἐπὶ προσηλυτισμῶ.

Ὅμως, Ἐντιμώτατε κ. Εἰσαγγελεῦ, ἡ πραγματικότης εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (τὴν ὁποίαν καὶ διαβιβάζομεν ὑμῖν συνημμένως) δὲν δέχεται ἀκριβῶς τὰ ὅσα ἀναφέρει ἡ προμνημονευομένη ἐγκύκλιος τῆς Εἰσαγγελίας Α.Π., ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐξόχως σημαντικὰ καὶ κρίσιμα, τὰ ὁποῖα οὐδόλως μνημονεύονται εἰς τὴν ἐν λόγω ἐγκύκλιον. Δέχεται δηλαδὴ καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ πλείον:

α) Οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ προσηλυτισμῶ ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων (τῶν ὁποίων ἡ καταδίκη ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου) δὲν ἦσαν τρία ἄτομα –ὡς ἀναφέρει ἡ ἐγκύκλιος– ἀλλὰ ἕξ. Ἡ συνημμένη ἀπόφασις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου θεωρεῖ ὅτι *αἱ καταδίκαι τῶν τριῶν ἐκ τῶν ἐν λόγω ἕξ κατηγορουμένων ἦσαν ἀπολύτως ἠτιολογημέναι καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἐνώπιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου ἀναίρεσίν των*. Αὐτὸ ἡ ἐγκύκλιος τῆς Εἰσαγγελίας τοῦ Α.Π. οὐδόλως τὸ ἀναφέρει καὶ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῆ, ὅτι ὅλοι οἱ προσφυγόντες δι' ἀναι-

ρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδικαιώθησαν, τοῦτέστιν ὅτι αἱ ἀναιρέσεις ὄλων τῶν καταδικασθέντων ἔγιναν ἀποδεκταὶ καὶ ἡ Ἑλλάς κατεδικάσθη.

β) Ὁ ἐλληνικὸς νόμος περὶ προσηλυτισμοῦ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Σύμβασιν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ μάλιστα ἀπορρίπτει ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐλληνικὴ διάταξις, λόγῳ τῆς φύσεως αὐτῆς ὡς ποινικῆς, παραβιάζει τὴν ἀρχὴν Nullum Crimen Nulla Poena sine Lege, διότι ἀναφέρει τὴν περιπτωσιολογίαν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων ἐνδεικτικῶς καὶ οὐχὶ περιοριστικῶς (λόγῳ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἐπιρρήματος «*ἰδίᾳ*»).

γ) Ὁ ἐλληνικὸς νόμος περὶ τιμωρίας τοῦ προσηλυτισμοῦ εἶναι δεδικαιολογημένος, διότι σκοπεῖ εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων τῶν λοιπῶν πολιτῶν.

δ) Ἡ περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διάταξις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (ἄρθρον 9 αὐτῆς) δὲν προστατεύει τὸν ἀθέμιτον προσηλυτισμὸν (ἴδετε παραγρ. 45 τῆς συνημ. ἀποφάσεως).

ε) Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων διὰ τῆς καταδίκης τοῦ πρώτου, τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου τῶν προσφευγόντων.

στ) Μόνον διὰ τοὺς ὑπολοίπους τρεῖς καταδικασθέντας ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι αἱ καταδίκαι τῶν παραβιάζουν τὴν Εὐρωπαϊκὴν Σύμβασιν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ ἔννοια τῆς συνημμένης ἀποφάσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων δὲν εἶναι ὅτι πᾶσα καταδίκη ἐπὶ προσηλυτισμῶ ἐν Ἑλλάδι παραβιάζει τὴν Σύμβασιν τῆς Ρώμης καὶ ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ Ἑλλάς καταδικάζεται. Ἀντιθέτως, ἡ ἔννοια αὐτῆς εἶναι ὅτι πᾶσα καταδίκη ἐπὶ προσηλυτισμῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐφ' ὅσον ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἠτιολογημένη, κρίνεται ὅτι δὲν παραβιάζει τὴν Σύμβασιν τῆς Ρώμης καὶ ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου, ἡ δὲ ἀσκηθεῖσα προσφυγὴ ἀπορρίπτεται.

Ὅταν ἐξεδότη ἡ συνημμένη ἀπόφασις, Ἐντιμότητα κ. Εἰσαγγελεῦ, ἐγράφησαν πολλὰ (κατὰ βᾶσιν παραπλανητικὰ) εἰς τὸν ἐλληνικὸν τύπον, ἀλλὰ καὶ πάρα πολλὰ ἀπεκρῦβησαν. Μέχρι στιγμῆς οὐδαμοῦ ἔχει γραφῆ ἢ δημοσιευθῆ ὅτι ὑπῆρξεν ἀπόφασις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου, ἡ ὁποία ἐπεκύρωσε τρεῖς καταδίκας ἐπὶ προσηλυτισμῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ δὲ ἐν λόγῳ ἀπόφασις εἰς τὴν χώραν μας εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν. Οὐδεὶς ἀναφέρει αὐτὴν καὶ κατ' οὐσίαν «*ἔχει ταφή*». Ἀναφέρεται μόνον εἰς ξένα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ οὐχὶ εἰς ἐλληνικά. Προκύπτει κατόπιν τούτου, ὅτι προφανῶς ἡ ἐπιμάχος ἐγκύκλιος τοῦ τ. Ἀντεισαγγελέως κ. Βασιλοπούλου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς τὰ τοιαῦτα ἐλληνικὰ δημοσιεύματα καὶ καλῆ τῆ πίστει ἔδωσε βᾶσιν εἰς αὐτὰ.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἡ ἐν λόγῳ ἐγκύκλιος παρουσιάζει τὰ ὡς ἄνω ἐπισημαινόμενα κενά, παρακαλοῦμεν, ὅπως μεριμνήσητε διὰ τὴν διόρθωσιν αὐτῆς καὶ κυρίως διὰ τὰ ἄρθρῃ ἢ προφανῶς δημιουργηθεῖσα ἐσφαλμένη ἐντύπωση ὅτι ἐμμέσως συνιστᾶ εἰς τοὺς κ.κ. Εἰσαγγελεῖς νὰ μὴ προβαίνουν εἰς ποινικὰς διώξεις ἐπὶ προσηλυτισμῶ, πράγμα ἄλλωστε ἀσύμβατον πρὸς τὸ ἄρθρον 43 παρ. 1 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας.

Τέλος, διὰ τὰ μὴ δημιουργῶνται ἐσφαλμένοι ἐντυπώσεις, ὅτι δῆθεν ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὄχι εἰς τὰ λοιπὰ κράτη, διαβιβάζομεν ὑμῖν Ad Hoc ἐπιστημονικὴν μελέτην περιέχουσαν βραχεῖαν ἀνάλυσιν σωρείας δικαστικῶν ἀποφάσεων ξένων κρατῶν, καταδικαζουσῶν τὴν διενέργειαν προσηλυτισμοῦ (συνημ. ἀριθμ. 3).

Ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῆς ὑμετέρας Ἐντιμότητος εἶναι πλήρη καὶ ὑπερεπαρκῆ, παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστούμενος προβῆτε εἰς τὰς ἀναγκαῖας ἐνεργείας πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐπιμάχου ἐγκυκλίου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σκλήφας

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2055
Διεκπ. 1175

Ἀθήνησι τῇ 23ῇ Ἰουνίου 2004

**ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ
ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΕΥΡΩΒΟΥΛΕΥΤΑΣ**

Πρὸς
Τοὺς Ἐντιμοτάτους Εὐρωβουλευτάς

Ἐντιμότητα/τη

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγχαίρει τῇ ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ ἀναλήψει τῶν ὑμετέρων καθηκόντων, ὡς Εὐρωβουλευτοῦ, ἐκ προσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν παρὰ τῇ Εὐρωπαϊκῇ Ἐνώσει καὶ εὐχεται εἰς ὑμᾶς προσωπικῶς τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν καὶ ἐλπίαν, ὅπως διὰ φρονήματος ἀγαθοῦ, ἠθους τιμίου καὶ συνειδήσεως ἐλληνοψύχου παρίστασθε ἐπιτυχῶς εἰς τὰ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ «*Fora*».

Ἡ Ἁγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὑμεῖς διὰ τῶν ἐνεργειῶν, τῶν λόγων καὶ τῶν ἐν γένει δραστηριοτήτων ὑμῶν εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον, οὐ μόνον θὰ ἐκφράζητε τὰς ἀπόψεις τῆς πλειονότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ προβάλλητε πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν πολιτιστικὴν ἰδιαιτερότητα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν Ἑλληνορθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν καὶ παράδοσιν αὐτῶν.

Δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ γεγονός, τόσον τῆς ὑπάρξεως διαφόρων πολιτιστικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἑτεροτήτων εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν Λαῶν καὶ τῶν Ἐθνῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ὅσον καὶ ἡ δυνατότης τῆς συνηπάρξεως πολιτιστικῶν ἀρετῶν καὶ πνευματικῶν καταβολῶν μεταξύ των.

Ταῦτα ὅμως τὰ ἐκ διαμέτρου πολλάκις δι' ἰστάμενα στοιχεῖα δύνανται διὰ τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» ἐπιγνώσεως τοῦ νοήματος τῆς ἐπιγῆς παρουσίας τῶν ἀνθρώπων νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀρμονικῆς συνυπάρξεως τῶν Λαῶν καὶ νὰ ἀποτελέσουν πρόκριμα εὐταξίας καὶ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἡ Ἁγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία δρᾷ τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ὑπενθυμίση εἰς ὑμᾶς ἀριθμὸν τινα κοινωνικῶν θεμάτων καὶ προβλημάτων, ἅτινα ταλανίζουν ἐν πολλοῖς διὰ τῶν παρενεργειῶν αὐτῶν τὰς συνειδήσεις τῶν Εὐρωπαϊῶν πολιτῶν καὶ ἀπειλοῦν τὴν συνοχὴν τοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ τοῦ «*Κοινοτικοῦ εἶναι καὶ γίνεσθαι*».

Ἐνδεικτικῶς ὑπενθυμίζομεν εἰς ὑμᾶς τὴν ἀνάγκην λήψεως εὐεργετικῶν μέτρων διὰ τὴν στήριξιν τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος, τὴν κατοχύρωσιν τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τὴν ἀποφασιστικὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀντικοινωνικῶν ὁμάδων, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν σοβαρῶς τὴν ἐν ἐλευθερίᾳ ἀνάδειξιν τῆς προσωπικότητος τῶν ἀνθρώπων, τὴν προ-

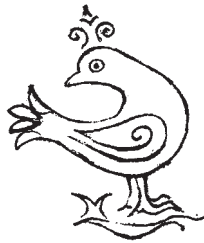
στασίαν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν, ἐξαιρέτως δὲ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ἰδανικοῦ τῆς δημοκρατίας, ὡς καὶ ἕτερα προβλήματα, τὰ ὅποια δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, λόγῳ τοῦ περιορισμένου τοῦ χώρου τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιθυμεῖ νὰ διαβεβαιώσῃ ὑμᾶς, ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑμετέρας Ἐντιμότητος, προκειμένου ἵνα συζητήσῃ μεθ' ὑμῶν τὰ προεκτεθέντα θέματα καὶ προβλήματα. Πρὸς τούτοις καθιστῶμεν ὑμῖν γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ ἐτῶν λειτουργεῖ εἰς τὰς Βρεξέλλας Γραφεῖον Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Εὐρωπαϊκῇ Ἐνώσει, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν

διὰ πᾶσαν συνεργασίαν μεθ' ὑμῶν (REPRESENTATION DE L' EGLISE DE GRECE AUPRES DE L' UNION EYROPEENNE, Bld Saint – Michel 50, 1040 Bruxelles, τηλ. 0032-2-2800639, Fax: 0032-2-2800299).

Ἐπὶ δὲ τούτοις, δεόμενοι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου ὑμῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον καὶ ἐπικαλούμενοι ἐπὶ τὴν ὑμετέραν πλουσίαν τὴν χάριν καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν διαπύρων.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος
 Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
 † Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σκλήφας

Ἐν Ἀθήναις τῆ 2α Ἰουλίου 2004

**ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΝ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ**

Πρὸς
Τὴν Α.Θ. Παναγιότητα
τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη
Κύριον Κύριον Βαρθολομαῖον
Rum Patrikhanesi
32.220 Fener - Halle
INSTABUL - TURKIE

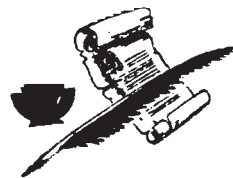
Παναγιώτατε,

Πληροφορηθεὶς τὸ τραγικὸ συμβάν τοῦ σημερινοῦ σεισμοῦ στὴν γείτονα χώρα Τουρκία, ἐκφράζω δόλοψυχα τὴν ἀνθρώπινη συμπάθειά μου καὶ παρακαλῶ τὸν Ὑψιστον ὅπως φέρει τὴν καλὴν παρηγορίαν στοὺς δοκιμαζομένους συνανθρώπους μας, τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ζημιῶν καὶ τὴν εἰρήνη καὶ γαλήνη στὶς καρδιές τους.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προτίθεται νὰ προσφέρει ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια μέσω τῆς Μὴ Κυβερνητικῆς Ὄργανώσεως «Ἀλληλεγγύη» πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δοκιμασίας αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἀρμοδίως τῆς ζητηθῆ.

Μετὰ πλείστον ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2α Ἰουλίου 2004

**ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΝ
ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ**

Πρὸς
Τὸν Ἐξοχώτατον
κ. Ρετσέπ Ταγίπ Ἐρντογάν
Πρωθυπουργὸν τῆς Τουρκίας
ε/φ τῆς ἐν Ἑλλάδι
Πρεσβείας τῆς Τουρκίας
Βασ. Γεωργίου 8
106 74 ΑΘΗΝΑΣ

Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργέ,

Μέ βαθύτατη θλίψη πληροφορήθηκε τὸ πρωῖνὸ τραγικὸ συμβάν τοῦ πολύνεκρου σεισοῦ στὴν γείτονα χώρα, τὴν Τουρκία καὶ ἐκφράζω τὴν ἀνθρώπινη συμπάθειά μου πρὸς ὅλους τοὺς δοκιμαζομένους συναθρώπους μας.

Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ σᾶς ἐνημερώσω ὅτι τοῦτες τὶς δύσκολες ὥρες, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προτίθεται νὰ ἀποστείλει, ἐφ' ὅσον τῆς ζητηθῇ, ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια μέσω τῆς Μὴ Κυβερνητικῆς Ὄργανώσεως ὑπὸ τὸν τίτλον «SOLIDARITY», καὶ εὐχομαι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου κάθε καλὸ καὶ ἐλπιδοφόρο στὴ χώρα σας.

Μετ' εἰλικρινῶν εὐχῶν
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

**ΔΙΑ
ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΗΜΕΡΑΝ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ**

(20 Ιουνίου 2004)

Γιὰ τὴν σημερινὴ παγκόσμια ἡμέρα γιὰ τοὺς πρόσφυγες ἡ Ἐκκλησία ἔχει λόγον νὰ ἀρθρώσει. Καὶ ὁ λόγος τῆς εἶναι ἡ ἔμπρακτὴ ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς πρόσφυγες συνανθρώπους μας ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητας, χρώματος, φύλου, μορφώσεως, ἡλικίας.

Ὁ λόγος αὐτός, ἔχει τὴ βάση του στὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἰδρυτὴς καὶ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἰδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπὸ βρέφους γνώρισε τὴν προσφυγιά. Ἀλλὰ παράλληλα καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ξέρει τί σημαίνει πρόσφυγας καὶ προσφυγιά γιατί τὴν περιπέτεια αὐτὴ τῆς ζωῆς, τὴν δοκίμασε ὄχι λίγες φορὲς στὸ πετσί του.

Τὸ Μήνυμά μας, λοιπόν, εἶναι: Φιλάνθρωπη στάση ἀπέναντι ὅλων τῶν ἀδελφῶν προσφύγων.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

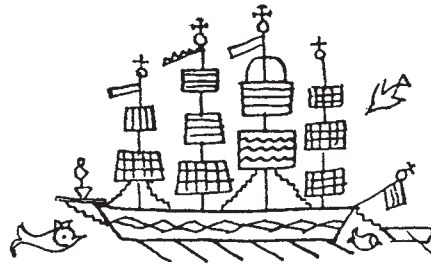

Τὸ θαῦμα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔγινε. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἤδη Πρωταθλήτρια τῆς Εὐρώπης. Σφίγγω τὸ χέρι τῶν ἀξίων παιδιῶν μας. Ἀπέδειξαν μὲ τὴν ἐπίπονη καὶ πειθαρχημένη προσπάθειά τους ὅτι οἱ Ἕλληνες μποροῦν –ὅταν θέλουν– ἀξιοποιώντας τὰ παραδοσιακά τους ὁράματα, νὰ κερδίζουν καὶ νὰ νικοῦν. Μπράβο. Εἴμαστε ὅλοι ὑπερήφανοι γι' αὐτὴ τὴ νίκη. Θὰ τὴν ἀξιοποιήσει ὁ λαὸς μας μὲ σεμνότητα καὶ ἦθος, μὲ ἐνότητα καὶ ἐθνικὴ ἔξαρση... Ὅπως ἀρμόζει σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες.

**ΔΗΛΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΝ
ΤΟΥ
ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ
ΕΥΡΩΠΗΣ ΥΠΟ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΟΜΑΔΟΣ
ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ**

(5 Ἰουλίου 2004)

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

Τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. **ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ**

**ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΤΗΣ ΗΜΕΡΙΔΟΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ
ΣΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΘΕΜΑΤΑ**

(Στελεχών των Ἱ. Μητροπόλεων Νομῶν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας στήν ἔδρα τοῦ Γραφείου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στήν Ἑλλάδα, 29/4/2004)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΩΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ**

Τὴν ἡμερίδα ξεκίνησε μετὰ ἀπὸ σύντομη προσευχὴ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, μὲ μία ἀναφορὰ στὸ ἄρθρο 51 τῆς προτεινόμενης Συνταγματικῆς Συνθήκης τῆς Ε.Ε., τὸ ὁποῖο προβλέπει ὅτι δὲν θίγεται τὸ καθεστὼς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὶς δραστηριότητες καὶ τὴν λειτουργία τῆς Ἐνωσης. Αὐτὸ τὸ σημεῖο, τόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, ὅτι ἀποτελεῖ ἔνδειξη τῆς ξεχωριστῆς θέσης ποὺ ἀποδίδεται στὶς Ἐκκλησίες, μέσα στὰ πλαίσια τῆς Ε.Ε.

Ἀκολούθησε ἡ εἰσήγηση τοῦ κ. Γ. Μαροκοπουλιώτη, Διευθυντῆ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς στήν Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε τόσο στὰ ὀφέλη, ὅσο καὶ στὸ κόστος τῆς ἔνταξης τῶν 10 νέων Μελῶν κατὰ τὴν 1η Μαΐου 2004. Στὴν τοποθέτησή του ὁ κ. Μαροκοπουλιώτης, ἀνέδειξε τὴν ἱστορικὴ εὐθύνη γιὰ τὴν εἰσδοχὴ στὴν Ε.Ε. πρώην σοσιαλιστικῶν κρατῶν, μὲ τὴν ταυτόχρονη ἐνίσχυση τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Ἐνωσης χάρις στὰ 550 ἑκατ. πολιτῶν ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Ταυτόχρονα, ἀναφέρθηκε στὴν ἀναζήτηση τῆς σύγκλισης τῶν Κρατῶν-Μελῶν σὲ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Στὴν συνέχεια, ἀνέλυσε δύο ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ θεωρεῖται πιθανότερο ὅτι θὰ προκύψουν ἀπὸ τὴν ἔνταξη τῶν 10 νέων Μελῶν, τὴν οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνση τῶν 15 παλαιότερων Μελῶν καὶ τὴν ἐνίσχυση τῆς μετανάστευσης. Εἰδικότερα, στὸν ἰσχυρισμὸ ποὺ διατυπώνεται, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ε.Ε. θὰ «γονατίσει» οἰκονομικὰ μὲ τὴν εἰσδοχὴ τῶν 10 νέων Μελῶν, ὁ κ. Μαροκοπουλιώτης ἀνέφερε ὅτι τὸ βᾶρος τῆς διεύρυνσης (πληθυσμιακὸ καὶ οἰκονομικὸ) δὲν θὰ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς εἰσδοχῆς τῆς Ἑλλάδας, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας. Παράλληλα, τὸ οἰκονομικὸ ὄφελος ἀπὸ τὴν διευκόλυνση τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων μὲ τὰ 10 νέα Μῆλη θὰ εἶναι σημαντικὸ. Ταυτόχρονα, ἀναμένεται νὰ δημιουργηθοῦν νέες θέσεις ἐργασίας. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν μετανάστευση, ὁ κ. Μαροκοπουλιώτης ὑπενθύμισε τὴν ἐπιστροφὴ μεταναστῶν στὶς πατρίδες τους (Ἑλλάδα, Ἰταλία) ὅταν αὐτὲς εἶχαν ἐνταχθεῖ στὴν Ε.Ε., ἀναφέροντας ἐπίσης ὅτι μόνις τὸ 2% τῶν εὐρωπαϊῶν πολιτῶν ἐργάζονται σὲ διαφορετικὲς χῶρες ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς καταγωγῆς τους. Ἐπιπλέον, ἀνέφερε ὅτι ἡ «καθαρὴ μετανάστευση», δηλαδὴ τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν ποὺ μεταναστεύουν ἀπὸ μία χῶρα ἂν ἀφαιρεθεῖ τὸ πλῆθος ἐκείνων ποὺ φθάνουν σὲ αὐτήν, ἐκτιμᾶται σὲ 300.000 ἀνὰ ἔτος. Τόνισε ἐπίσης τὴν σημασία τῆς ἐνίσχυσης τῆς Ε.Ε. σὲ ἐπιστημονικὸ δυναμικὸ, χάρις στὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο κατάρτισης τῶν πολιτῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ 10 νέα Μῆλη. Ἀναφορὰ ἔγινε ἐπίσης στὴν ταχεῖα ἀφομοίωση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τρόπου σκέψης ἀπὸ τοὺς πολίτες τῶν νέων Μελῶν.

Μεταξὺ τῶν προβλημάτων ποὺ ἀναμένονται νὰ ὑπάρξουν μετὰ τὴν διεύρυνση εἶναι ἡ ὑπαρξὴ 20 γλωσσῶν συνολικὰ, γεγονός ποὺ θὰ φέρει περισσότερο φόρτο στὶς εὐρωπαϊκὲς διαδικασίες διερμηνειῶν καὶ μεταφράσεων. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει τὸ στάδιο τῆς ἐνσωμάτωσης τῆς εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας στὸ νομοθετικὸ πλαίσιο τῶν 10 νέων Μελῶν. Τέλος, θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ ὁ συντονισμὸς καὶ ἡ συνεννόηση τῶν 25 πλέον Κρατῶν-Μελῶν.

Σε ὅ,τι ἀφορᾷ στήν ὑπό διαμόρφωση Συνταγματική Συνθήκη, ὁ κ. Μαρκοπουλιώτης ἀνέφερε ὅτι θὰ προβλεπεται ἡ λήψη ἀποφάσεων μὲ πλειοψηφία κρατῶν καὶ πληθυσμοῦ καὶ ὄχι μόνον μὲ ὁμοφωνία, μὲ ζητούμενο ἡ Ε.Ε. νὰ εἶναι ταυτόχρονα δημοκρατική ἀλλὰ καὶ λειτουργική. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἀναζητηθεῖ ἡ ἐπίτευξη ἰσορροπίας, σὲ θέματα ὅπως εἶναι τὰ ἐθνικὰ κάθε Μέλους, μὲ ρύθμιση σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία αὐτὰ νὰ ἐξαίρουται ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ε.Ε.

Τὸ ὄφελος γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν εἰσοδογὴ τῶν νέων Μελῶν, σύμφωνα μὲ τὸν κ. Μαρκοπουλιώτη, θὰ προέλθει ἀπὸ τὴν αὐξημένη οἰκονομικὴ δραστηριότητα στὸν ἐνιαῖο εὐρωπαϊκὸ χῶρο, ἐνῶ ἀναμένεται τὸ 2007 ἡ εἰσοδογὴ τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, χῶρες μὲ τὶς ὁποῖες ἡ Ἑλλάδα διατηρεῖ ἤδη σημαντικὲς οἰκονομικὲς ἐπαφές. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, οἱ εἰσροές κοινοτικῶν κεφαλαίων εἶναι δεδομένες μέχρι τὸ 2007, ἐνῶ γιὰ τὴν περίοδο 2007-2013 ὑπάρχει πρόταση νὰ μὴν ὑπάρξει διαφοροποίηση ἀπὸ τὶς τωρινές.

Στὴν συζήτηση ποὺ ἀκολούθησε, ἀναφέρθηκε ὅτι στόχος τῆς Ε.Ε. εἶναι νὰ ἐπιτευχθεῖ ἀπασχόληση σὲ ἐπίπεδο 70%, ἐνῶ σὲ σχετικὴ ἐρώτηση, τονίστηκε ὅτι ἡ εἰσοδογὴ τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας θὰ ὑπάρξει πλήρης ἔλεγχος τῶν σχετικῶν κριτηρίων. Ἀναφέρθηκε ἐπίσης, ὅτι στήν Συνταγματικὴ Συνθήκη προβλέπεται ὅτι τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο θὰ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ νομοθετήσει ἂν τὸ ζητήσουν 1.000.000 πολίτες προερχόμενοι ἀπὸ 8 Κράτη-Μέλη, γεγονός ποὺ ἀναδεικνύει τὴν ἀμεσότητα στήν σχέση μεταξύ τῶν πολιτῶν καὶ τῆς Ε.Ε. Ἡ συζήτηση στήν συνέχεια περιστράφηκε γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς διαχείρισης τῆς μετανάστευσης, σὲ σχέση μὲ τὶς συνθήκες ζωῆς καὶ τὴν ἀσφάλεια ἀπὸ τὴν τρομοκρατία. Ἡ λύση θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ στήν ἐνσωμάτωση τῶν μεταναστῶν, σύμφωνα μὲ τὸν κ. Μαρκοπουλιώτη, ὁ ὁποῖος τόνισε τὴν δυνατότητα τῆς Ἐκκλησίας νὰ βοηθήσει στὸν τομέα αὐτό, εἰδικὰ σὲ περιοχὲς ἐκτὸς τῶν ἀστικῶν κέντρων, μὲ δεδομένο ὅτι ὑπάρχουν κονδύλια ποὺ ἀφοροῦν στήν ἐνσωμάτωση μεταναστῶν. Τέλος, ἔγινε ἀναφορὰ ἀπὸ συμμετέχοντες ἱερεῖς στήν νομικὴ δυσκολία ποὺ ὑπάρχει στήν συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας ὡς διαχειριστῆς σὲ εὐρωπαϊκὰ χρηματοδοτικὰ προγράμματα.

Στὴν συνέχεια, ἔλαβε τὸν λόγο ὁ π. Σπυρίδων Κατραμάδος, Εἰδικὸς Συνεργάτης τοῦ Γραφείου γιὰ τὴν παρακολούθηση τῶν Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος τόνισε τὴν

ἀνάγκη γιὰ ἀναζήτηση τοῦ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας γενικότερα μέσα στήν Ε.Ε., τόσο στήν Συνταγματικὴ Συνθήκη, ὅσο καὶ στὶς ἀρχές καὶ στὶς ἀξίες τῆς Ἑνώσεως. Ὁ π. Σπυρίδων ἔδωσε ἔμφαση στήν ἀνάδειξη τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ πλαίσια τῆς Ε.Ε., ἀναφέροντας ὅτι αὐτὸ εἶναι σημαντικότερο ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ ὀφέλη ἀπὸ τὴν Ε.Ε. Ἀναφέρθηκε ἐπίσης στήν δραστηριότητα τοῦ Γραφείου μὲ συμμετοχὴ σὲ εὐρωπαϊκὰ συνέδρια, ἀλλὰ καὶ μὲ παρεμβάσεις σὲ δημοσιογραφικοὺς καὶ ἄλλους φορεῖς. Τέλος, ὁ π. Σπυρίδων ζήτησε τὸν συντονισμό τῆς δράσης τοῦ Γραφείου μὲ στελέχη ἀντίστοιχων ἀρμοδιοτήτων τῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς χώρας, μὲ σκοπὸ τὴν συνολικὴ παρουσία τῆς Ἑλλάδας μὲ συμμετοχὴ καὶ τῆς περιφέρειας, ὥστε νὰ ἐνισχυθεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἐθνικὴ παρουσία στήν Ε.Ε. Πρότεινε ἐπίσης στοὺς παρευρισκόμενους νὰ ἐνημερώνονται ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς Βρυξέλλες γιὰ εὐρωπαϊκὰ θέματα.

Ἀκολούθησε ἡ εἰσήγηση τοῦ κ. Γ. Κασιμάτη, Διευθυντῆ τοῦ Γραφείου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στήν Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Ε.Ε. καὶ πῶς αὐτὰ λειτουργοῦν καὶ συνεργάζονται. Κατ' ἀρχάς, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ 20 ἐπιτρόπους καὶ οἱ ὁποῖοι πρόκειται μετὰ τὴν διεύρυνση νὰ φθάσουν τοὺς 25. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖ τὸν μοχλὸ τῆς Ε.Ε., δεδομένου ὅτι ἐκεῖνη εἶναι ποὺ ὑποβάλλει προτάσεις στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ στὸ Συμβούλιο τῶν Ὑπουργῶν, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐπιβλέπει τὴν ἐφαρμογὴ τῶν κανονισμῶν καὶ ἐλέγχει τὴν ἐκτέλεσή τους. Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ Ρομάνο Πρόντι.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ἀποτελεῖται ἀπὸ 628 βουλευτές, οἱ ὁποῖοι θὰ αὐξηθοῦν σὲ 732 μετὰ τὶς ἐκλογές τῆς 13/6/2004. Ἡ Ἑλλάδα συμμετέχει μὲ 25 βουλευτές, οἱ ὁποῖοι θὰ μειωθοῦν σὲ 24 μετὰ τὶς ἐκλογές τῆς 13/6/2004, λόγω τῆς συνολικῆς μείωσης τῶν βουλευτῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ παλαιὰ Κράτη-Μέλη ἐνόψει τῆς διεύρυνσης. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο νομοθετεῖ σὲ συνεργασία μὲ τὸ Συμβούλιο Ὑπουργῶν, ἐνῶ ἐπιβλέπει καὶ ἐλέγχει τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ. Πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου εἶναι ὁ Πάτ Κόξ.

Τὸ Συμβούλιο τῶν Ὑπουργῶν συναποφασίζει μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο.

Στὴν συνέχεια, ὁ κ. Κασσιμάτης ἔκανε ἀναφορὰ στὸν εὐρωπαϊκὸ προϋπολογισμὸ τοῦ 2003, ὁ ὁποῖος ἔφτανε περίπου τὰ 100 δις εὐρώ, ἐνῶ ἀφοροῦσε κατὰ 45% σὲ δαπάνες πρὸς τὴν γεωργία, κατὰ 35% δαπάνες γιὰ τὴν περιφερειακὴ ἀνάπτυξη μέσῳ τῶν προγραμμάτων Κ.Π.Σ.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, ὅπως ἐνημέρωσε τοὺς παρευρισκόμενους ὁ κ. Κασσιμάτης, συνέρχεται σὲ ὁλομέλεια μία φορὰ κάθε μῆνα στὸ Στρασβοῦργο, ἐνῶ οἱ ἐπιτροπὲς στὶς ὁποῖες συμμετέχουν οἱ βουλευτὲς λειτουργοῦν στὶς Βρυξέλλες. Οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς ἐξετάζουν ποικίλα θέματα, ὅπως ὁ προϋπολογισμὸς, ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, τὸ περιβάλλον κ.ἄ.

Ἡ λήψη τῶν ἀποφάσεων περιλαμβάνει τὶς προτάσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ τὶς ἀρμόδιες Ἐπιτροπὲς τῶν βουλευτῶν, ἐνῶ στὴν συνέχεια οἱ προτάσεις φθάνουν στὴν ὁλομέλεια τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Συμβούλιο τῶν Ὑπουργῶν, ἐνῶ ὑπάρχει τὸ ἐνδεχόμενον νὰ ἀπαιτηθεῖ συνδυασμένη διάσκεψη.

Στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο συμμετέχουν ὀκτὼ πολιτικὲς ὁμάδες.

Ἀναφέροντας τὴν ἱστορία πού εἶχε προηγηθεῖ, ὁ κ. Κασσιμάτης ἀνέφερε ὅτι ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τοῦ Συντάγματος τῆς Εὐρώπης εἶχε θεθεῖ τὸ 1952, ἐνῶ ἦταν στὴν Συνθήκη τῆς Νίκαιας ὅπου περιλήφθηκε ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν δημιουργία τῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δημιουργήθηκε ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συνέλευση με πρόεδρο τὸν Βαλερὺ Ζισκάρ ντ' Ἐστέν. Μέσα ἀπὸ τὴν Συνταγματικὴ Συνθήκη ἐπιδιώκεται ἡ προσέγγιση τῶν θεσμῶν καὶ τοῦ πολίτη. Προβλέπεται μεταξὺ ἄλλων ἀπὸ τὴν Συνταγματικὴ Συνθήκη ὅτι τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο θὰ συμμετέχει στὴν ἐκλογή τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνῶ δίνεται ἔμφαση στὴν κατοχύρωση δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν ὡς πρὸς τὴν κυκλοφορία, τὴν προστασία τῶν παιδιῶν, τὴν διαμονή, τὴν ἐργασία κ.ἄ. Προβλέπεται ἐπίσης ἡ ἐνίσχυση τοῦ ρόλου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἐνῶ ταυτόχρονα προβλέπεται ἡ δημιουργία θέσης Ὑπ. Ἐξωτερικῶν. Ἡ Προεδρία τῆς Ἐνωσης θὰ ἀσκεῖται ἀπὸ τρία Κράτη-Μέλη, ἐναντι ἐνὸς πού ἰσχύει τώρα, λόγω τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μελῶν. Προβλέπεται ἐπίσης καὶ ἡ στρατιωτικὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν Κρατῶν-Μελῶν καθὼς καὶ ἡ στρατιωτικὴ βοήθεια καὶ ἡ συνδρομὴ σὲ περίπτωσι πού Μέλος τῆς Ἐνωσης δεχθεῖ ἐπίθεση ἀπὸ τρίτους.

Ἀκολούθησε συζήτηση στὴν ὁποία ὁ κ. Κασσιμάτης ἀνέφερε ὅτι στὰ ἐπόμενα χρόνια πρόκειται νὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ ψηφίζουν οἱ πολῖτες ὑποψηφίους ἄλλων χωρῶν. Ἐπίσης, σὲ σχετικὴ ἐρώτηση, διευκρίνισε ὅτι στὴν Ε.Ε. ἔχει ἐνταχθεῖ ὁλόκληρη ἡ Κύπρος, ἐνῶ ἔχει ἀνασταλεῖ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κεκτημένου στὸ βόρειο τμήμα τῆς νήσου. Τόνισε ἐπίσης ὁ κ. Κασσιμάτης ὅτι ἡ «πράσινη γραμμὴ» δὲν ἀποτελεῖ σύνορο. Στὴν πορεία τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συνέλευση ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ ἐκπροσώπους ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις, τὰ κοινοβούλια καὶ μὴ κυβερνητικούς ὀργανισμοὺς τῶν Κρατῶν-Μελῶν. Ἐπίσης, τόνισε ὅτι τὸ περιεχόμενο τοῦ ἄρθρου 51 τῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης ἀποτελεῖ σημαντικὸ πλεονέκτημα γιὰ τὶς Ἐκκλησίες, ἐνῶ ταυτόχρονα θεσμοθετεῖται ὁ διάλογος τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Ε.Ε. μὲ τὶς Ἐκκλησίες.

Στὴν ἀπογευματινὴ συνεδρία, ὁ κ. Κ. Σκαρίμπας, Δ/νων Σύμβουλος τῆς Ἐταιρείας Ἀναπτυξιακῶν Ἔργων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περιέγραψε τὶς διαδικασίες πού ἀπαιτοῦνται ὥστε νὰ χρηματοδοτηθοῦν ἔργα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ κεφάλαια. Εἰδικότερα ὁ κ. Σκαρίμπας ἐξήγησε ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ συμμετοχὴ φορέων ἀπὸ 3 τουλάχιστον Κράτη-Μέλη τῆς Ε.Ε. γιὰ χρηματοδότηση ἀπὸ 500 ἑκατ. ὡς 1 δις εὐρώ. Ἐπιπλέον, ἡ «Κοινωνία τῆς Πληροφορίας» εἶναι ἓνα πρόγραμμα τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστεῖ σὲ ὅλες τὶς δράσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ πόροι πού χορηγοῦνται μέσῳ τῶν εὐρωπαϊκῶν προγραμμάτων προέρχονται ἀπὸ τὸ 1,7% τοῦ ΑΕΠ τῶν Κρατῶν-Μελῶν καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀσκηση τῆς πολιτικῆς τῆς Ε.Ε., σὲ θέματα ἐπικοινωνιῶν, πολιτισμοῦ, μεταφορῶν κ.ἄ. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ ἐπιλέξιμο φορέα γιὰ χρηματοδότηση, γιατί δὲν ἐπιτελεῖται ἀπὸ τὸ Ὑπ. Πολιτισμοῦ, ὅπως ἐξήγησε ὁ κ. Σκαρίμπας. Προτάθηκε ἐπίσης ἡ σύσταση Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν στὶς Ἰ. Μητροπόλεις, μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ συντάσσονται τεύχη δημοπράτησης καὶ θὰ ὑλοποιοῦνται τὰ ἔργα. Ὁ κ. Σκαρίμπας προσκάλεσε τὶς Ἰ. Μητροπόλεις νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Α.Ε. Ἀναπτυξιακῶν Ἔργων ὥστε νὰ ὑποστηριχθοῦν σὲ διαδικασίες χρηματοδότησης ἔργων σὲ τομεῖς ὅπως ὁ πολιτισμὸς καὶ τὸ κοινωνικὸ ἔργο.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

**ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΗΜΕΡΙΔΟΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΓΛΩΣΣΙΚΗ
ΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΝΕΟΙ
ΚΛΗΡΙΚΟΙ»**

Ὅπως ἤδη δημοσιεύσαμε καὶ στὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (Ἰουνίου 2004), στὶς 3/6/2004 πραγματοποιήθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἡμερίς μὲ θέμα: «Γλωσσικὴ Ἀγωγή καὶ Νεοὶ Κληρικοί». Στὴν Ἡμερίδα συμμετέσχον 70 κληρικοὶ ἀπὸ τὸ Λεκανοπέδιο Ἀττικῆς καὶ τὶς ὅμορες Μητροπόλεις. Τὰ πορίσματα τῆς Ἡμερίδος, ὅπως κατεγράφησαν ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος Σεβ. Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιο καὶ ὅπως ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τὴν Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α. Ἄμεσος ἀντιμετώπισις ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν τοῦ γλωσσικοῦ προβλήματος καὶ κατανόησις του καὶ ὡς θεολογικοῦ προβλήματος.

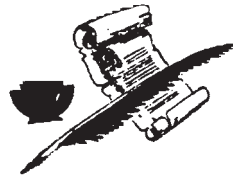
β. Ἰδρυσις ἀτύπων φροντιστηρίων (φιλολογικῶν) ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ τοὺς ὑποψηφίους καὶ νέους Κληρικούς.

γ. Τοποθέτησις τῶν νεοχειροτονουμένων Κληρικῶν πλησίον ἐμπείρων καὶ κατηρτισμένων Κληρικῶν, οὕτως ὥστε νὰ μαθαίνουν τὰ τῆς λατρείας ἐμπειρικῶς καὶ παρότρυνσις αὐτῶν νὰ μελετοῦν ἐκ τῶν προτέρων τὰ ἀναγνώσματα τῶν Ἱ. Μυστηρίων καὶ τῶν Ἀκολουθιῶν.

δ. Ἄμεση ἀνάγκη ἢ δημιουργία ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἀνωτάτου Μορφωτικοῦ Κέντρου ἑλληνικῶν Σπουδῶν –διαφόρων ἐπιπέδων– ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς Στρατιωτικὲς Σχολές.

ε. Ἐκδοσις εἰδικοῦ λεξικοῦ, Συντακτικοῦ καὶ Γραμματικῆς καὶ ἐνὸς σχετικοῦ DVD. Κατάλληλα πρὸς μελέτην προτείνονται τὰ δύο βιβλία τοῦ κ. Σ. Καργάκου «ΑΛΕΞΙΑ» καὶ «ΑΛΛΑΙΑ».

στ. Τέλος ν' ἀσκηθῇ πίεσις πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας διὰ ν' αὐξήσῃ τὶς ὥρες διδασκαλίας τῶν ἑλληνικῶν εἰς τὴν Μ. Ἐκπαίδευσιν καὶ μάλιστα εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολάς.

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.
ΟΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΚΑΙ
ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΠΑΥΛΟΥ***

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριε Χριστόδουλε,
Σεπτῆ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας,
Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Ἐκπλήσεται ὅποιος μελετᾷ τὴν ζωὴ καὶ τὶς ἀποστολικὲς περιοδεῖες τοῦ σήμερον ἐορταζόμενου πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὅποιος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τυγχάνει καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἱερός ὑμνογράφος βρίσκεται σὲ ἀμηχανία, προκειμένου νὰ περιγράψῃ καὶ νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ παθήματα ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου: «*Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις τις διηγῆσεται, ἔνδοξε ἀπόστολε Παῦλε;*», διερωτᾶται μὲ εὐλογία ἀπορία. Εἶναι δὲ καὶ δική μας ἀπορία τὸ πῶς θὰ κατορθώσουμε, μέσα στὸν λίγο χρόνο πού διαθέτουμε, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ περιγράψουμε τὰ παθήματα καὶ τὶς θλίψεις του, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ δοῦμε τί ἔχουν νὰ ποῦν ὅλα αὐτὰ σὲ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ 2004 μ.Χ.

— Α —

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Παῦλος δέχθηκε τὴν πρόσκληση τοῦ Κυρίου καὶ βαπτίσθηκε στὴν Δαμασκό, ἄρχισαν οἱ πρῶτες δυσκολίες. Οἱ φανατικοὶ Ἰουδαῖοι, πού ἐβλέπαν νὰ χάνουν ἀπὸ τὴν παράταξή τους αὐτὸ τὸ δυναμικὸ στέλεχος, ἀποφάσισαν νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ὅμως, ἡ συνωμοσία τους ἔγινε γνωστὴ στοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι, κάποια νύχτα, «*λαβόντες αὐτόν... καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους, χαλάσαντες ἐν σφυρίδι*» (Πράξ. θ' 25), δηλαδὴ τὸν κατέβασαν μέσα σ' ἓνα καλάθι ἀπὸ τὸ τείχος τῆς πόλεως. Ὁ ἴδιος, γράφοντας ἀργότερα πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου, θὰ σημειώσῃ μὲ ἰδιαίτερη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Θεό, ὅτι «*ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτῶν*» (Β' Κορ. ια' 33).

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦλθε κατόπιν στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀντιμετώπισε τὴν καχυποψία τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν: «*Πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητῆς*» (Πράξ. θ' 26). Καὶ μόνον ὅταν ἐμεσολάβησε ὁ Βαρνάβας, πού ἐγνώριζε τὴν μεταστροφή του, τότε τὸν δέχθηκαν ὡς ἀδελφὸ καὶ ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως, καὶ ἐδῶ σύντομα ἐκδηλώθηκε ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ τῶν Ἑλληνιστῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι «*ἐπεχείρουν ἀνεμελεῖν αὐτόν*» (Πράξ. θ' 29). Ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ τῶν Ἱεροσολύμων μὲ πολλὴ ἀγάπη, ἐφυγάδευσαν ἐγκαίρως τὸν Παῦλο στὴν Καισάρεια, κι ἀπὸ ἐκεῖ τὸν προώθησαν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Ταρσό. Στὴν συνέχεια, μὲ τὴν μεσολάβηση τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα, ὁ Παῦλος ἦλθε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, ὅπου, ἐπὶ πολὺ χρόνο, ἐργάστηκε γιὰ τὴν προσέλευση πλήθους εἰδωλολατρῶν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπῆγαν στὴν Κύπρο καὶ ἐκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιο ἀπὸ τὴν μία ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη. Ἐπειτα ἐπισκέφθηκαν τὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας (στὴν Μικρὰ Ἀσία), ὅπου τὸ κήρυγμά τους βρῆκε μεγάλη ἀπήχηση, γεγονός πού ἐξώργισε τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι «*ἐπήγειραν διαγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν*» (Πράξ. ιγ' 50), πού ἔτσι βρέθηκαν στὴν γειτονικὴ πόλη, τὸ Ἰκόνιο. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ξέσπασε διωγ-

Τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου
Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς
καὶ Κονίτσης κ. **Ἀνδρέα**

* Ὁμιλία πού ἐξεφωνήθη στὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν, 29.6.2004, κατὰ τὸν ἐορτασμὸ τῆς Θρονικῆς Ἑορτῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐπ' εὐκαιρία τῆς μνήμης τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου.

μὸς καὶ παρ' ὀλίγον οἱ ἀπόστολοι νὰ λιθοβοληθοῦν γι' αὐτό, κατέφυγαν στὰ Λύστρα τῆς Λυκαονίας, ὅπου νέα θλίψη ἀνέμενε τὸν μεγάλο Ἄπόστολο: Ἐθεράπευσε ἐκεῖ ἓναν παράλυτο. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔδειξαν προθυμία νὰ ἀκούσουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἄτυχως, ὁμως, οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ εἶχαν καταδιώξει τὸν Παῦλο στὴν Ἀντιόχεια καὶ στὸ Ἰκόνιο, κατέφθασαν καὶ στὰ Λύστρα, ὅπου ἐφάνησαν τὸν λαό, συνέλαβαν τὸν Παῦλο καὶ τὸν ἐλιθοβόλησαν. Ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν διέσωσε θαυματουργικά. Καὶ χωρὶς καθόλου νὰ φοβηθῆ, ἐπισκέφθηκε καὶ τὴν Δέρβη γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιο, κατόπιν δὲ πάλι τὰ Λύστρα, τὸ Ἰκόνιο καὶ τὴν Ἀντιόχεια, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ μαζί μὲ τὸν Βαρνάβα στὴ βάση τῆς ἐξορμήσεώς τους, στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. ἔχοντας δὲ αὐτὴ τὴν πολύτιμη πείρα τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἔλεγε τοὺς Χριστιανούς, στηρίζοντάς τους στὴν πίστη, ὅτι «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ιδ' 22).

Ἀκολούθησε ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος. Καὶ εὐθύς ἀμέσως ὁ Παῦλος, μὲ συνοδὸ τὸν Σίλα, ἐπισκέφθηκε πάλι τὰ Λύστρα, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν πρόοδο τῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖ εὗρηκε τὸν νεαρὸ Τιμόθεο, ὁ ὁποῖος ἔγινε μαθητὴς του, ἀφοσιωμένος ὀλοκληρωτικὰ σ' αὐτόν. Ἔτσι, μὲ συνοδούς του τὸν Σίλα καὶ τὸν Τιμόθεο, διασχίζει τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ φθάνει στὴν Τρωάδα, ὅπου μὲ τὸ ὄραμα τοῦ νεαροῦ Μακεδόνοσ ποὺ ἔλεγε «*διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν*» (Πράξ. ιστ' 9), ὁ θεῖος Ἄπόστολος περνάει στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔρχεται στοὺς Φιλίππους, κοντὰ στὴ σημερινὴ Καβάλα. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐκεῖ περιπέτειά του μὲ τὴν θεραπεία τῆς νεαρῆς μαντευομένης, ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ δεχθῆ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Σίλας πολλὰς πληγὰς ἐξ αἰτίας τοῦ ραβδισμοῦ ποὺ ὑπέστησαν καὶ νὰ κλεισθοῦν στὸ βαθύτερο μέρος τῆς φυλακῆς. Θαυματουργικά, ὁ Κύριος τοὺς ἔσωσε καὶ στὴ συνέχεια βαπτίσθηκε ὁ δεσμοφύλακας καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ τὴν φυλάκισή τους εἶχαν συντελέσει στὸ νὰ γίνουν ἡ εὐσεβὴς Λυδία καὶ ἡ οἰκογένειά της Χριστιανοί.

Ἀπὸ τοὺς Φιλίππους οἱ Ἄπόστολοι ἦλθαν στὴ Θεσσαλονίκη, καὶ γρήγορα σημείωσαν πολλὴ ἐπιτυχία στὸ κήρυγμα. Ἀλλὰ πάλι οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἀναστάτωσαν ἐναντίον τους τὴν πόλη, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ πιστοὶ νὰ φυγαδεύσουν τὸν Παῦλο καὶ τὸν Σίλα στὴν Βέροια, ὅπου πολλοὶ δέχθηκαν τὴν καινούρια θρησκεία.

Ὅμως, οἱ φανατικοὶ Ἰουδαῖοι τῆς Θεσσαλονίκης

ἦλθαν στὴν Βέροια «*σαλεύοντες τοὺς ὄχλους*» (Πράξ. ιζ' 13). Γι' αὐτό, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Βεροίας διὰ θαλάσσης ἔστειλαν τὸν Παῦλο στὴν Ἀθήνα, ὅπου δὲν ἀντιμετώπισε, βέβαια, διωγμό, ἀλλὰ συνάντησε τὴν παγερὴ ἀδιαφορία τῶν Ἀθηναίων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη, τὴν Δάμαρη καὶ ὀλίγους ἄλλους, ποὺ ἀπετέλεσαν τὰ πρῶτα μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς ἐκκλησίας.

Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἦλθε στὴν Κόρινθο «*ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῶν*» (Α' Κόρ. β' 3), ὅπως ὁ ἴδιος θὰ γράψῃ ἀργότερα στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, πιστεύοντας ὅτι τὸ κήρυγμά του δὲν θὰ εὑρίσκε καμμιὰ ἀπήχηση στὴν πόλη ἐκείνη, ποὺ ἦταν, τότε, συνώνυμη τῆς διαφθορᾶς ἢ τῆς ἀκολασίας. Ἐν τούτοις, ὁ Θεὸς ἀνοίξε τις καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων, ὥστε μὲ προθυμία νὰ ἀκοῦνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, ὁ Ἄπόστολος ἔμεινε ἐκεῖ ἐνάμισι χρόνον καὶ δημιούργησε μιὰ σπουδαία χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Ἀπὸ τὴν Κόρινθο ἔρχεται στὴν Ἐφεσο, ὅπου τρία ὀλόκληρα χρόνια συνεχῶς κήρυττε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ τεράστια ἐπιτυχία. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, πάλι στὴν Κόρινθο γιὰ τρεῖς μῆνες. Ἐνῶ, ὁμως, ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ μὲ πλοῖο γιὰ τὴν Συρία, πληροφορεῖται ὅτι ἔχει ἐξυφανθῆ συνωμοσία ἐναντίον του, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν φονεύσουν κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ταξιδιοῦ. Ἔτσι, μεταβάλλει τὸ πρόγραμμα τοῦ καὶ ἔρχεται διὰ ξηρᾶς στὴν Μακεδονία, περνάει στὴν Τρωάδα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φθάνει στὴν Μίλητο, ὅπου ἐκφωνεῖ τὴν περίφημη ὁμιλία του πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Στὴν συνέχεια, ἀπευθύνεται στὴν Τύρο, καὶ τέλος, φθάνει στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐδῶ, κάτω ἀπὸ δραματικὲς συνθήκες, συλλαμβάνεται, φυγαδεύεται στὴν Καισάρεια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα περιπετειῶδες καὶ ἐπικίνδυνον ταξίδι διὰ θαλάσσης, φθάνει στὴν Ρώμη καὶ παραμένει φυλακισμένος γιὰ δύο χρόνια, χωρὶς καθόλου νὰ μειωθεῖ ὁ ζῆλος του ὁ ἱεραποστολικός. Γράφει ἐπιστολὰς «*Πρὸς Κολασσαεῖς*», «*Πρὸς Φιλιππησίους*», «*Πρὸς Ἐφεσίους*» καὶ τὴν «*Πρὸς Φιλήμονα*». Τὸ κήρυγμά του βρῖσκει ἀπήχηση καὶ σ' αὐτὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα. Στὴν δίκη ποὺ ἐπακολούθησε, ἀφέθηκε ἐλεύθερος, γιὰ νὰ συλληφθῆ, ὁμως, ἀργότερα, γιὰ δευτέρη φορὰ, ὁπότε καὶ ἀποκεφαλίσθηκε τὸ ἔτος 64 μ.Χ., ἐπαναλαμβάνοντας, ἀσφαλῶς αὐτὰ τὰ ἀθάνατα λόγια, ποὺ εἶχε κάποτε γράψῃ στὸν νεαρὸ μαθητὴ του, τὸν Τιμόθεο: «*Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν*

ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτής» (Β' Τιμ. δ' 7-8). Ὁ ἴδιος θὰ περιγράψῃ μὲ ἀδρές γραμμὲς τὶς θλίψεις καὶ τὰ παθήματά του γιὰ τὸν Χριστὸ στοὺς στίχους 23-33 τοῦ ἔνδεκατου κεφαλαίου τῆς Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς, κι' ὅποιος ἐπιθυμῆι μπορεῖ νὰ τὴν μελετήσῃ κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν περικοπή, γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν ἡρωϊσμό τοῦ θείου Παύλου καὶ νὰ οἰκοδομηθῇ πνευματικά.

– Β –

Κι' αὐτὲς μὲν τὶς θλίψεις ἔδοξίμασε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν ζωὴ του γιὰ τὸν Χριστό. Σ' ἡμᾶς, ὅμως, ὅλα αὐτὰ τί ἔχουν νὰ ποῦν; Τὶ δίδαγμα ἔχουν νὰ δώσουν; Πολλὰ ἔχουν νὰ ποῦν, ἀδελφοί, ποὺ συνοφίζονται σ' ἓνα δίδαγμα, ὅπως τὸ ἔχει διατυπώσει ὁ ἴδιος ὁ μεγάλος Ἀπόστολος: «Τῇ θλίψει ὑπομένοντες» (Ρωμ. ιβ' 12). Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι ζυμωμένη μὲ θλίψεις καὶ δοκιμασίες πολλές. Καί, πρὸ παντός, ὅταν οἱ θλίψεις αὐτὲς ἔχουν σχέση μὲ τὴν χριστιανικὴ μας ιδιότητα: Εἰρωνεῖς, λοιδορίες, περιφρόνηση, ἐμπαιγμός, γιὰτὶ πιστεύουμε καὶ ἀγαποῦμε τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο, βλέπουμε νὰ προσοδεύουν καὶ νὰ ἀνεβαίνουν ψηλὰ ὅσοι πολεμοῦν καὶ ἀρνοῦνται τὸν Χριστό ἢ συμβιβάζονται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ χωρὶς θεοῦ κόσμου. Εἶναι πράγματι, αὐτὲς οἱ ὥρες, ὥρες ὀδύνης νὰ βλέπεις τὴν ψευτιά, τὴν κλοπὴ, τὴν ξετσιπωσιά, τὴν ἀνηθικότητα νὰ προβάλλονται καί, ἀντίθετα, τὴν τιμιότητα, τὴν ἀρετὴ, τὴν σεμνότητα, τὴν ἐμμονὴ στὸ καθῆκον, τὴν νηστεία, τὴν συμμετοχὴ στὴν μυστηριακὴ ζωὴ, νὰ περιφρονοῦνται.

Εἶχαμε δὲ τὸν περασμένο αἰῶνα, τὸν 20ῦ αἰῶνα, καὶ τὸ φαινόμενο ἡ ἀθεΐα νὰ γίνῃ κράτος καὶ ἐξουσία καὶ νὰ καταδιώκῃ τοὺς χριστιανούς. Ἐβδομήντα (70) χρόνια στὴν ἀπαισίας μνήμης Σοβιετικὴ Ἑνωσι καὶ σαράντα πέντε (45) χρόνια στοὺς δορυφόρους της, οἱ Χριστιανοὶ ὑπέστησαν θλίψεις καὶ ταλαιπωρίες ἢ βασανιστήρια καὶ ἐξορίες καὶ θανάτους πικρούς. Ἀκόμη ὀδυνηρότερα στὴν Ἀλβανία, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ ἔτος 1967 διεκήρυξε ὅτι ἦταν τὸ πρῶτο ἄθεο κράτος στὸν κόσμος, καὶ οἱ βορειοηπειρώτες, κατὰ κύριο λόγο, ἔδοξίμασαν ἀνήκουστα δεινά, γιὰ τὸν λόγο καὶ μόνο ὅτι ἤθελαν νὰ μείνουν Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι καὶ Ἑλληνας.

Ἐχουμε, ὅμως, καὶ τὴν περίπτωσι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, τὸν τελευταῖο καιρὸ, δέχθηκε μιὰ ἄδικη καταδρομὴ, ἀπὸ ἐκεῖ ἀκριβῶς, ἀπ' ὅπου θὰ ἐπερίμενε τὴν κατανόησι, τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν ἀδελφικὴ στοργή. Ἰδιαίτερα δοκιμάσθηκε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, τὸν ὁποῖο, κάποιοι, προσπάθησαν νὰ μειώσουν

καὶ νὰ ἐξουθενώσουν. Ὅμως, δόξα τῷ θεῷ, ἡ θύελλα πέρασε, τοῦλάχιστον πρὸς καιρὸν. Καὶ πάντοτε οἱ δοκιμασίες θὰ περνοῦν ἢ θὰ περνοῦν ἢ θὰ φεύγουν, ὅταν τὶς ἀντιμετωπίζουμε μὲ πίστη καὶ ὑπομονή. «Πάντα ἰσχύουν ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ», μᾶς φωνάζει ὁ θεὸς Παῦλος (Φιλιπ. δ' 13). «Τῇ θλίψει ὑπομένοντες» (Ρωμ. ιβ' 12), μᾶς συμβουλεύει. «Ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν» (Ρωμ. Ε' 3), θὰ πῇ πάλι.

Ἀδελφοί, σὰν Χριστιανοὶ – πέρα ἀπὸ τὶς ἐκάστοτε προσωπικὲς μας δοκιμασίες – θὰ συναντοῦμε πικρίες καὶ θλίψεις. Ὅμως, μὴ τὰ χάνουμε, μὴ ἀπογοητευόμεθα. «Δι' ὑπομονῆς, τρέχουμε τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. ιβ' 1). Ἀδελφοί, κουράγιο. Ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ψηλὰ οἱ καρδιές «οὗ ὁ Χριστὸς ἐστίν» (Κολ. γ' 1). Ἀδελφοὶ Συνεπίσκοποι, «ὑπομονῆς ἔχετε χρεῖαν», διὰ νὰ ἐργάζεσθε θεοφιλοῦς «ἐν μέσῳ γενεᾶς σχολιᾶς καὶ διεστραμμένης» (Φιλιπ. β' 15), «νὰ κομίσθητε τὴν ἐπαγγελίαν» (Ἐβρ. ι' 36). Μακαριώτατε Προκαθήμενε, ἀγωνίζεσθε «εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς» (Κολ. α' 11). Ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία, ὁ Ἱερὸς Κλῆρος, ὁ εὐσεβὴς λαός, οἱ ὀσιώτατοι μοναχοί, ὅλοι οἱ τίμιοι Ἑλληνας εἶναι στὸ πλευρὸ μας. Κι ἄς ἔχετε πάντοτε στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά Σας τὸν ἐξόχως ἐλπιδοφόρο λόγο τοῦ θείου Παύλου: «Τὸ γὰρ παραντίκα ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν, μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα· τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια» (Β' Κορ. δ' 17-18). Ἄλλωστε, «ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλιπ. α' 29).

Ὑψώσατε, λοιπόν, Μακαριώτατε Πρωθιεράρχα, χεῖρας ἰκέτιδας πρὸς τὸν Κύριον, εὐλογῆστε τὸν Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸν Χριστῶνυμο Λαό, εὐλογῆστε τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κύπρο, τὴν Βόρειο Ἠπειρο. Καὶ εὐχηθῆτε νὰ εἶναι φρόνημα καὶ πίστευμα ὅλων μας αὐτὸ ποὺ ἔλεγε καὶ ποθοῦσε ὁ σήμερον ἐορταζόμενος Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος: ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιγ' 14). Αὐτὴν τὴν «μέλλουσαν πόλιν», τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ ἁγίου καὶ θείου Παύλου καὶ τὶς εὐχές Σας, Μακαριώτατε, εἶθε νὰ τὴν χαρίσῃ εἰς πάντας ἡμᾶς ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ.

«Ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου
ἐν τῇ Βουλῇ σου ὠδήγησάς με καὶ
μετὰ δόξης προσελάβου με» (Ψ. 72,23)

**ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΑΡΧΙΜ.
ΓΕΡΜΑΝΟΝ
ΔΗΜΑΚΟΝ**

(Προηγούμενον τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς Ἀγάθωνος Φθιώτιδος,
Πέμπτη 10 Ἰουνίου 2004)

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Δημᾶκος, ὁ ἐνθερμος τῆς Ἐκκλησίας ἐργάτης καὶ φλογερὸς πατριώτης, ὁ ἐραστὴς τῶν καλῶν ἔργων καὶ τῶν ἀδικουμένων προ-
στάτης, ὁ θρυλικὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως καὶ ἀναμορφωτῆς τῆς
παλαιφάτου ταύτης Μονῆς, ὁ φιλόστοργος, ὁ φιλοπρόοδος, ὁ φιλόθεος, ὁ συμ-
παθὴς καὶ σοφὸς γέρον, τὸ ἱερὸ κειμήλιο τῆς Φθιωτικῆς Ἐκκλησίας ἀνήκει πιὰ
στὴν ἱστορία καὶ στὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Πλήρης ἡμερῶν περικρατούμενος καὶ διακονούμενος ἀπὸ τὰ πνευματικὰ του
τέκνα μέχρι τελευταίας στιγμῆς, ἔχων πλήρη διαύγειαν καὶ καθαρὰν συνείδησιν,
κοινωνῶν τακτικῶς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, προσευχόμενος καὶ εὐχόμενος
εἰς πάντας ἀφῆκε γαλήνια καὶ εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα του εἰς τὸν Κύριον καταλιπὼν
φήμην μεγάλου καὶ ἱεροῦ ἀνδρὸς ποθήσαντος τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς
Ἑλλάδος.

Ὁ μακαριστὸς Γέρον Γερμανὸς ὑπῆρξε «μικρὸς τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ μέγας
τὸ κρυπτόμενον» διὰ νὰ εἰπῶ μετὰ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου. Μικρόσωμος σὰν
τὸν ἅγιο τῶν Σκλάβων Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ ἦταν ἓνας γίγαντας στὸ φρόνημα καὶ
στὴν ἀξία. Ἦταν ὁ ἀητὸς τῆς Ρούμελης ποὺ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ κυρίως στὰ
χρόνια τῆς Κατοχῆς ἀνοιξε τὰ φτερά του καὶ ἀνέβηκε στοὺς αἰθέρες τῆς ἐλευθε-
ρίας γιὰ νὰ εὐαγγελισθεῖ στὸ λαὸ τὴν ἀντίσταση κατὰ παντὸς ἐχθροῦ. Διότι ἐκεῖνο
ποὺ καταξιώνει τὸν Γέροντα δὲν εἶναι μόνο ἡ συμμετοχὴ του στὴν Ἐθνικὴ ἀντί-
σταση. Εἶναι ὁ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἀντιστασιακὸς ἀγῶνας του κατὰ τῆς ἀμαρ-
τίας καὶ τοῦ κακοῦ, κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς πνευματικῆς χρεοκοπίας, κατὰ τῆς
ἰσοπεδώσεως τῶν ἀξιῶν καὶ ἀμαυρώσεως τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κά-
θε ἄνθρωπο. Δὲν ζώσθηκε τ' ἄρματα μιὰ φορὰ καὶ δὲν ἀγωνίσθηκε μόνο κατὰ τῶν
ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος. Μέχρι βαθυτάτου γήρατος ἦταν ζωσμένος τὴν «πανοπλίαν
τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 6, 13) καὶ ἀντιστεκόταν σὲ κάθε τι ποὺ ἦταν ἀντίθετο μὲ
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πολυτάραχη καὶ περιπετειώδης ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ Γέροντος Γερμανοῦ. Σημεῖο
ἀντιλεγόμενον ὑπῆρξε γιὰ πολλοὺς. Δι' ἐκεῖνον ὅμως ὅλα ἦταν ἐκφάνσεις τῆς
Θείας Προνοίας, ἡ ὁποία τὸν ὠδήγησε εἰς νομάς σωτηρίους καὶ μετὰ δόξης τὸν
προσέλαβε.

Ὁ Γερμανὸς κατὰ κόσμον Γεώργιος Δημᾶκος, ἐγεννήθη στὸ χωριὸ Ἀγριδά-
κι τῆς ἠρωϊκῆς Γορτυνίας τὸ ἔτος 1912. Γόνος πολυτέκνου καὶ εὐσεβοῦς οἰκο-
γενείας, μετὰ τὴν στοιχειώδη παιδεία ποθήσας τὸν μονήρη βίον ἐνεγράφη εἰς τὴν
Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Ξενιάς Ἀλμυροῦ, ὅπου τὴν 29ῃ Ἰουλίου 1934 ἐχειροτο-
νήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Γερμανοῦ. Τὴν 7ῃ
Ὀκτωβρίου 1940 λίγες ἡμέρες πρὶν τὴν κήρυξη τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου
ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυροῦ Ἀμβροσί-
ου καὶ τὴν 17ῃ Ἰουλίου 1945 διορίσθη Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος,
εἰς τὴν ὁποία ἔζησε μέχρι τοῦ θανάτου του. Εἰς τὴν πορεία τῆς Ἱερατικῆς του ζωῆς
ἀντιμετώπισε διωγμούς, ἐκτοπίσεις, συκοφαντίες, δικαστήρια, περιφρονήσεις.
Πάντα ταῦτα ὁμως ἀντιμετώπιζε καρτερικὰ καὶ χριστιανικὰ πιστεύων ὅτι «οὐ

γὰρ ἀπρονόητα τὰ ἡμέτερα ὡς μεμαθήκαμεν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ὅτι οὐδὲ στρουθίον πίπτει ἄνευ θελήματος τοῦ Πατρὸς ἡμῶν» (ΒΕΠ., τ. 55, σ. 20).

Ὅταν στὰ δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς εἶδε τὴν πατρίδα νὰ στενάξει κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ κατακτητοῦ, ἔνοιωσε μέσα του νὰ τὸν πλημμυρίζει τὸ γενναῖο φρόνημα τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς πατρίδος νὰ τὸν καλεῖ σὲ ἐξέγερση καὶ ἀντίσταση. Τότε πῆρε τὸ Σταυρὸ καὶ ζώσθηκε τὰ ἄρματα κι' ἀνέβηκε στὸ βουνὸ ὑπήκων ὄχι σὲ κομματικές ἰδεολογίες, ἀλλὰ στὸ χρέος τοῦ Ἑλληνορθοδόξου κληρικοῦ, στὴν φωνὴ τοῦ πατροκοσμᾶ καὶ τοῦ Παπαφλέσσα, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου καὶ ὄλων τῶν ἀγωνιστῶν τῆς φυλῆς. Κι' ἀργότερα, ὅταν ἡ πατρίδα ἐλευθερώθηκε ἐπεδόθη μὲ πλήρη αὐταπάρνηση καὶ ἀφοσίωση στὸν ἀγιασμό τῶν πιστῶν προσκυνητῶν. Τὸ ὄνομά του ταυτίσθηκε μὲ τὴν Μονὴ Ἀγάθωνος, τὴν ὁποία ἀνέδειξε ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πνευματικὰ κέντρα τῆς Ἑλλάδος. Ὁ λόγος του «λόγος σοφίας καὶ γνώσεως» (Α' Κορινθ. 12,8) ἀνέπασσε πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἡ φιλανθρωπία του ἀνεκούφισε πολλοὺς δοκιμαζομένους. Τὸ παράδειγμά του ἐστήριξε πολλοὺς κληρικούς. Ἐπὶ 64 χρόνια ὑπηρετήσε τὴν Ἐκκλησία τῆς Φθιώτιδος καὶ ἠγαπήθη ὅσον ὀλίγοι. Ἐτιμήθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν πατρίδα μὲ πολλὰς τιμὲς. Μεγίστη ὅμως τιμὴ θεωροῦσε τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος σὲ κάθε παρουσία του ἐξεδήλωνε πηγαῖα τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν σοφὸ Γέροντα.

Μεγάλῃ καύχησή του ἦταν ἡ ἱερωσύνη του καὶ τὸ τίμιον ρᾶσο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔλεγε στοὺς κληρικούς:

«Χάρις στὸ μαῦρο αὐτὸ πανὶ ποὺ φορᾶμε μᾶς τιμᾶνε ὅλοι. Κάθε πρωὶ θὰ πρέπει μετὰ τὸν Σταυρὸ ποὺ κάνουμε, μετὰ τὸν ἀσπασμὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας νὰ φιλοῦμε τὸ μανίκι τοῦ ράσου μας, χάρις στὸ ὁποῖο ἔχουμε ὑπόσταση. Ὅποιος ἀμφιβάλλει ἄς βγάλει γιὰ λίγο τὰ ράσα καὶ ἄς βγεῖ ἔξω νὰ δεῖ ἂν θὰ τοῦ πει κανένας καλημέρα».

Ὁ ταπεινὸς Γέρον ἀγάπησε πολὺ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἀνθρώπο καὶ ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη του ἦταν ἓνας ἰσχυρὸς μαγνήτης ποὺ προσείλκυε πλησίον του μικροὺς καὶ μεγάλους. Ὁ χαρακτήρας του ἦταν γνήσια ἐπικοινωνιακός. Δὲν κουράσθηκε ποτὲ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γνωριμιῶν καὶ μέχρι τελευταῖα ἰδιοχείρως ἀπαντοῦσε στὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἐλάμβανε. Τὸ κελλί του ἦταν τόπος ἐπισκέψεως μεγάλων προσωπικοτήτων τῆς πολιτικῆς, τοῦ στρατοῦ, τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πετραχήλι του γιὰ πολλοὺς ἦταν ἓνα ἀποκούμπι καὶ οἱ πατρικὲς συμβουλὲς του ἀπαντοχὴ σωτηρίας.

Ὁ π. Γερμανὸς εἶναι σύμβολο ποὺ ἐνσαρκώνει ὅ,τι πιὸ ὑψηλὸ καὶ μεγαλειώδες ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἡ ζωὴ. Ἡ προσφορὰ του ὑπῆρξε πολυσήμαντη καὶ πολυδιάστατη. Ἡ ζωὴ του γιὰ τοὺς ἐπερχομένους θὰ εἶναι ἓνα συναξάρι καὶ ἓνας θρῦλος σὰν αὐτοὺς τῶν ἀγίων καὶ ἡρώων.

Μετὰ ἀπὸ 70 χρόνια εὐδοκίμου καὶ πολυκάρπου ἱερατικῆς ζωῆς «τὸν δρόμον τελέσας καὶ τὴν πίστιν τηρήσας» ἐπορεύθη εἰς τὴν αἰώνια πατρίδα διὰ νὰ συμβιώσει μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ λάβει τὸν δίκαιον ἔπαινον παρὰ τοῦ Ἀγνοητέου Χριστοῦ. «Θεῷ γὰρ ζῶσι πάντες οἱ κατὰ Θεὸν ζήσαντες, κἂν ἐνθενδε ἀπαλλαγῶσι» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ταπεινοῦ Ποιμενάρχου τῆς εἰς τὸ ὠμοφόριο τοῦ ὁποῖου ὁ πολὺς γέρον κατέθεσε ἐν ταπεινώσει καὶ εἰλικρινείᾳ ὄλον του τὸν βίον, καυχᾶται ἐν Κυρίῳ, διότι ἓνα εὐώδες τῆς ἀρετῆς ἄνθος ἐβλάστησε εἰς τὸν πνευματικὸν λειμῶνα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος, τὸ ὁποῖον ἀποπνέει τὴν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ θὰ συνεχίσει νὰ ἐκπέμπει ἐκ τοῦ ὀλβίου τάφου τὸ ἄρωμα τῆς πνευματικότητος, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἡ προσωπικότητα τοῦ π. Γερμανοῦ θὰ δεσπόζει ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴν σκέψη μας καὶ στὴν κοινωνία μας. Θὰ εἶναι δὲ φωτεινὸς ὁδοδείκτης ἢ μορφὴ του στὰ διαβήματά μας γιὰ νὰ μᾶς ἐμπνέει στὸν δρόμο τοῦ χρέους καὶ τῆς τιμῆς.

Τοῦ πολυσεβάστου καὶ ἀξιαγάπητου Γέροντος Γερμανοῦ εἶη αἰωνία ἡ μνήμη.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστο τοῦ τρέχοντος ἔτους ἡ χώρα μας θὰ διοργανώσει καὶ θὰ φιλοξενήσει ἓνα σπουδαῖο ἀθλητικὸ καὶ πολιτιστικὸ γεγονός μετὰ παγκόσμια ἐμβέλεια. Πρόκειται γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ διεξαχθοῦν ἀπὸ τὶς 13 ἕως τὶς 29 Αὐγούστου, καὶ συμπληρῶνεται μετὰ τὴν διοργάνωση τῶν Παραολυμπιακῶν Ἀγῶνων, ἡ ὁποία θὰ λάβει χώραν στὶς 17 καὶ 18 Σεπτεμβρίου. Στὴν προσπάθεια αὐτὴ ἔρχεται συμπαραστάτης καὶ ἀρωγὸς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προκειμένου νὰ στεφθεῖ μετὰ ἐπιτυχία ἡ ἐθνικὴ προσπάθεια.

Ἦδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1999 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας συνέστησε Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν παρακολούθηση καὶ ὑποστήριξη τῆς ὀργανωτικῆς προσπάθειας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου. Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς προέρχονται ἀπ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς δράσεως, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἀθλητισμὸ, τὸν πολιτισμὸ, τὴν ἐπιστήμη, τὴν δημοσιογραφία κ.ἄ.

Στὶς 9 Ἀπριλίου 2002 ἐξεδόθη ἡ Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθμὸν 2738 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀνεφέρετο στὴν συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν πανεθνικὴ αὐτὴ προσπάθεια καὶ μεταξὺ ἄλλων σημειῶνε: «*Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς προσπάθειας, καὶ ὅπως εἶναι ἤδη γνωστὸν, ὑπεγράφη μεταξὺ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων "ΑΘΗΝΑ 2004"*». Μνημόνιον συναντιλήψεως καὶ συνεργασίας, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν ἄλλων προβλέπεται καὶ «*συνεργασία διὰ τὴν διαμόρφωσιν προγράμματος πολιτισμοῦ, τελετῶν καὶ λοιπῶν πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων, ἰδιαίτερος ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν στόχον τὴν ἀνάδειξιν καὶ ἀξιοποίησιν τῆς βυζαντινῆς τέχνης, τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, τῶν βυζαντινῶν χορωδιῶν κ.ο.κ.*». Στὴν ἴδια Ἐγκύκλιο γίνεται ἀναφορὰ στὸν Χριστιανικὸ Ἐθελοντισμὸ καὶ καλοῦνται οἱ νέοι μας νὰ πλαισιῶνουν τὸν Ὀλυμπιακὸ Ἐθελοντισμὸ συντονιζόμενοι ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους Ἱερὲς Μητροπόλεις. Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ἡ Ἐγκύκλιος: «*Βεβαίως ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἐθελοντισμὸς διαφέρει ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλον, διότι εἶναι Χριστοκεντρικὸς, ἐφ' ὅσον κέντρον καὶ ἀναφορὰν ἔχει τὸν Χριστὸν καὶ γίνεται μετὰ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα. Ὅμως δὲν ἀρνούμεθα τὴν προσφορὰν αὐτοῦ τοῦ ἐθελοντικοῦ πνεύματος καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ βοηθήσωμεν, ἔχοντες ὡς στόχον καὶ προοπτικὴν τὴν μεταφορὰν καὶ ἐκεῖ, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἐφικτοῦ, ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἀνιδιοτελοῦς πνεύματος τοῦ ἐθελοντισμοῦ, οὕτως ὥστε αὐτὸς νὰ γίνῃ παράγων προσφορᾶς καὶ ἱεραποστολῆς*».

Στὶς 27 Σεπτεμβρίου 2003 πραγματοποιήθηκε στὸ Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης Συνέδριον Στελεχῶν Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ θέμα «*Ἀθλητικὴ καὶ πνευματικὴ ἄσκηση. Τὸ σῶμα στὸν Ἀθλητισμὸ καὶ στὴν Ὀρθόδοξον Πνευματικότητα*» μετὰ φορέα διοργανώσεως τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Κηρύσσοντας τὴν ἐναρξὴ τοῦ Συνεδρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος ἀναφέρθηκε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες καὶ εἶπε: «*Στοὺς Ἀγῶνες αὐτοὺς γιὰ ὅλους μας εἶναι ἡ μεγάλη εὐκαιρία νὰ δείξουμε τὸ ἐλληνοχριστιανικὸ μας ἦθος, τὴν πλούσια παράδοση καὶ κληρονομία μας καὶ νὰ γίνουμε κύριοι συντελεστῆς στὸ νὰ ἀποβοῦν ἱστορικὸς σταθμὸς γιὰ κάτι πιὸ ἠθικὸ, πιὸ ἐντιμὸ, πιὸ λιτό, χωρὶς σκοπιμότητες, χωρὶς ἐκμετάλλευσιν ὅπως τὸ θέλησαν οἱ θεμελιωτῆς τῶν συγχρόνων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων*».

Στὸ ἴδιο Συνέδριο ὁ Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ἐπεσήμανε τὰ ἑξῆς σχετικά μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ ἐν γένει τοὺς ἀθλητικοὺς Ἀγῶνες: *«Ὅταν κανεῖς ἐνώνεται μὲ τὸν Χριστὸ ὅλες οἱ δραστηριότητες τῆς ζωῆς του ἀξιοποιοῦνται κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, ἐνῶ ὅταν ἀσχολεῖται μὲ πολλὰ ἄλλα, χωρὶς νὰ ἱκανοποιεῖ αὐτὸν τὸν βαθύτερο ὀντολογικὸ σκοπὸ του, τότε αἰσθάνεται πεινασμένος καὶ διψασμένος ὑπαρξιακὰ καὶ στερημένος νοήματος ζωῆς, βιώνει ἓνα ὑπαρξιακὸ κενό».*

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ τρέχοντος ἔτους 2004 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπέστειλε ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Θεοδώραν Μπακογιάννη, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἰδιαιτέρα προβολὴ τῶν μνημείων τῆς Κλασικῆς Ἀρχαιότητος καὶ τῆς Βυζαντινῆς

Περίοδου, τὰ ὅποια κοσμοῦν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἔλαβε μέριμναν ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων νὰ μένουν ἀνοικτοὶ οἱ ἐνοριακοὶ Ναοὶ τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ ἐνωρὶς τὸ πρωὶ μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ νὰ παρίστανται συνεχῶς οἱ κληρικοὶ ὥστε νὰ ἐνημερώνουν τοὺς ξένους ἐπισκέπτες περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ περὶ τῆς ἱστορίας καὶ δραστηριότητος τοῦ Ναοῦ.

Ἡ διοργάνωσις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων στὴν Ἀθήνα ἐντὸς τοῦ θέρους τοῦ 2004 δημιουργεῖ πολλὰς προκλήσεις στὴν Ἐκκλησίαν, τίς ὁποῖες δὲν μπορούμε νὰ ἀγνοήσουμε ἢ νὰ παραθεωρήσουμε. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶναι παροῦσα καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο Ἐθνικὸ καὶ Διεθνὲς γεγονός, πιστὴ στὴν Παράδοσίν της καὶ στὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

(Θεσσαλονίκη 18.6.2004)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος,
Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου,
Σεβασμιώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων,
Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι,
Ἐκπρόσωποι ἄλλων δογμάτων καὶ θρησκειῶν,
Κύριοι Ὑπουργοί,
Κύριοι Βουλευταί,
Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν,
Κύριε Περιφερειάρχᾳ Κεντρικῆς Μακεδονίας,
Κύριε Νομάρχα Θεσσαλονίκης,
Κύριε Δήμαρχε Θεσσαλονίκης,
Κύριοι Δήμαρχοι τῶν Δήμων Ἁγίου Παύλου, Πανοράματος, Τριανδρίας, Πυλαίας,
Κύριε Σωματάρχα τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ,
Κύριοι Δικαστικοί,
Κύριοι Πρυτάνεις,
Ἐλλογιμώτατοι κύριοι Καθηγηταί,
Στρατηγὲ τῆς Ἀστυνομίας,
Κύριε Περιφερειακὲ τοῦ Λιμενικοῦ,
Στρατηγὲ τῆς Πυροσβεστικῆς,
Ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν,
Κύριοι Πρόεδροι Ὄργανισμῶν Κοινῆς Ὁφελείας,
Κύριοι Πρόεδροι Συλλόγων καὶ Σωματείων τῆς πόλεως
Ἐκπρόσωποι τοῦ Τύπου καὶ τῶν ἠλεκτρονικῶν Μέσων Ἐνημερώσεως,
Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, μοναχοί, καὶ μοναχαὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως καὶ
ἐξ ἄλλων Ἱερῶν Μητροπόλεων,
Ἀδελφοί μου,

Θεῖω βουλήματι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προστασία καὶ σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πνευματικῆ δυνάμει καὶ εὐχαῖς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου καὶ πάντων τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Μαρτύρων τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀγιοτόκου πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης, ναὶ εἶναι ἀλήθεια, εἶναι γεγονός, ὅτι ἦλθα, ἔφθασα, ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ ἐν ἐπισκόποις, καὶ ἐνθρονίζομαι σήμερα κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ὡς ἐπίσκοπος, ὡς Μητροπολίτης καὶ Ποιμενάρχης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Ναὶ τὸ γνωρίζω, ὅτι περιμένατε ἐναγωνίως καὶ ἐπὶ ἄρκετὸ χρόνον τούτη τὴν ἱερὰ στιγμήν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου σας. Σᾶς ζητῶ προσωπικῶς συγγνώμην γιὰ τὴν καθυστέρησιν αὐτῆς τῆς ἐλεύσεώς μου. Τώρα,

«Λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ἡμῶν» (Β' Κορ. ιγ' 11).

Ὅσον ὁ χρόνος τούτης τῆς εὐλογημένης ὥρας καθυστέρησε, ἐπαναλάμβω-

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου (Θεσσαλονίκη 18.6.2004).

να γιὰ σᾶς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς Θεσσαλονικεῖς τῆς ἐποχῆς του· «*Εἰς τοῦτο καὶ προσευχόμεθα πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἵνα ὑμᾶς ἀξιῶσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης καὶ ἔργον πίστεως ἐν δυνάμει, ὅπως δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Β' Θεσσαλ. α' 11).

Ἐπιτρέψατέ μου τώρα, ἀπὸ τὸ φρόνημα πὺ ἐσωτερικὰ μὲ διακατέχει διὰ βίου νὰ σᾶς καταθέσω τούτη τὴν πληροφόρηση. Εὐχαριστῶ τὸν Ἅγιο Θεὸ πὺ γεννήθηκα ἀπὸ ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τοῦ σαραντισμοῦ καὶ τῆς βαπτίσεώς μου καὶ μέχρι τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας μου, ἐχαριτώθηκα διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων πνευματικά, ἀναπράφηκα ἐκκλησιαστικά, ἐκπαιδεύθηκα θεολογικά, ἀξιοποιήθηκα ἱεραποστολικά, ὠρίμασα ψυχικά καὶ εὐεργετήθηκα ἀπροσμέτρητα μέσα στὴν ἀγιοπάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Εὐχαριστῶ ὡσαύτως τὸν Ἅγιο Θεὸ πὺ μὲ ἀξίωσε νὰ γεννηθῶ Ἕλληνας πο-

λίτης, νὰ εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὴν πανένδοξη Πατρίδα μου καὶ νὰ θέλω τὸ Κράτος μας Χριστιανικό, ἐλεύθερο, δημοκρατικό καὶ δίκαιο πρὸς ὅλους τοὺς πολίτες του, χωρὶς διακρίσεις.

Μὲ αὐτὸ τὸ εὐλογημένο δίπτυχο, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας μας τὴν ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «ἐπαγγελίας ἔχουσαν ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» καὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς μέγιστης ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα μας «ἐπολιτεύθηκα» ἐπὶ τριάντα χρόνια στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ἀλεξανδρουπόλεως, στὸν ἡρωϊκὸ Ἔβρο καὶ στὴν ἀξιολάτρευτη Θράκη μας γενικώτερα. Αὐτὴ ἡ Θράκη εἶναι ἡ μόνη πολύτιμη διαμαντόπετρα πὺ μᾶς ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ μεγάλο, ὀλόχρυσο καὶ πολυποικίλτο δαχτυλίδι τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς Θρακικῆς Γῆς. Δὲν πρόκειται νὰ λησμονήσω ποτὲ αὐτὴ τὴν γένεση, τὴν ἀνάπτυξη, τὴν δημιουργία καὶ τὴν προσωπική μου ὠρίμανση στὴν Ἀλεξανδρούπολη, στὸν Ἔβρο καὶ στὴν πανέμορφη Σαμοθράκη. Ἐκρατήσαμε τίς ἰσορροπίες, ἐπιδιώξαμε τὴν ἐνότητα, ἐνισχύσα-

με τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ μας, διακηρύξαμε τὴν πίστη μας στὴν εἰρήνη καὶ στὸ σεβασμὸ τῶν συνόρων μας, ὑπηρετήσαμε τὸν λαὸ στὶς ἀνάγκες του, ἀνεγείραμε λαμπρὰ οἰκοδομήματα «εἰς διακονίαν τοῦ λαοῦ», ἐσεβασθήκαμε τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, περιεθάλαψε μετανάστες, δώσαμε ἐλπίδα καὶ βεβαιότητα στὸ λαὸ μας. Ὅλοι μαζί, ἱερεῖς, πολιτικοί, δημοτικοὶ ἄρχοντες, στρατιωτικοὶ καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ φορεῖς, ὅλος ὁ ὠραῖος λαὸς μας τοῦ Ἐβρου καὶ τῆς Θράκης μας ἐστρατευθήκαμε σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια.

Ἐκ τοῦ Ἐβρου καὶ τῆς Θράκης, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐξεφράσθη μὲ τὴν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «κατεστάθη» ἡ ταπεινότητά μου Μητροπολίτης τῆς ἱστορικῆς καὶ περιωνύμου Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῆς Θεσσαλονίκης, δηλαδὴ τοῦ κέντρου τῆς Μακεδονίας. Ἡ οὐσιαστικὴ σχέση καὶ ἡ ἀμοιβαίότης μεταξὺ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ἀποτυπῶνται στὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς Μακεδονία ἦτο καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία, πολλὰς φορὰς καὶ ἡ σημερινὴ Θράκη. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἡρακλείας ἀνεφέρετο ὡς «ὑπέριτος καὶ ἕξαρχος πάσης Θράκης καὶ Μακεδονίας». Ἀναλόγως εἰς ἄλλας περιόδους καὶ τὸ θέμα τῆς Θράκης ἐπεξετείνετο μέχρι τοῦ Ὀλύμπου. Κατὰ τὸ «Περὶ θεμάτων» ἔργο τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, τὸ θέμα τῆς Μακεδονίας ἀποτελοῦσε τὸ δεύτερο θέμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τμήματος τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, καὶ περιελάμβανε πλὴν τῆς κυρίως Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας, γεγονός ποὺ διέσωσε στὴ φήμη τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, τὴν ἀναφορὰ «ὑπέριτος καὶ ἕξαρχος πάσης Θετταλίας». Ἡ ἀνάγλυφη αὐτὴ εἰκόνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικητικῆς διαρθρώσεως ἐπιβεβαιώνει, μὲ πλεῖστα ἄλλα διατυπωμένα ἤδη ἐπιχειρήματα, ὅτι τὰ γεωγραφικὰ αὐτὰ διαμερίσματα, ὅπως καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἔσφυζαν ἀνεκάθεν ἀπὸ Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμό. Ἀλλὰ καὶ στὴν προχριστιανικὴ περίοδο, στὸν πνευματικὸ Ἑλλαδικὸ μας χώρο, ὁ βίος τοῦ γιγάντιου κατὰ τὸν νοῦν Ἀριστοτέλη, ποὺ ἦταν συνδεδεμένος μὲ τὸν βίον δύο ἐκ τῶν μεγίστων ἐκπροσώπων τοῦ ἀρχαίου κόσμου μας, μὲ τὸν μεγαλοφυῆ Πλάτωνα ὡς μαθητὴ του καὶ μὲ τὸν θρυλικὸ Μέγαν Ἀλέξανδρο, ὡς δικό του μαθητή, χαρακτηρίζει τὴν ταυτότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σὲ βορρᾶ καὶ νότο.

Τὸ ἐνιαῖο τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου παρέχει τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ δοῦμε μὲ μάτια καθαρὰ, ἀνυπόκριτα καὶ

χωρὶς διακρίσεις κάθε περιοχὴ τῆς πατρίδος μας ὡς ἔπαλξη ἀγῶνων καὶ θυσιῶν γιὰ εἰρήνη καὶ ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια. Τούτη ἡ σκέψη κυριαρχεῖ στὴν καρδιά μου γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη μας καὶ τὴν Μακεδονία μας. Ὅπου γῆ ἑλληνικὴ ἐκεῖ καὶ πατρίδα.

Ἡ Μακεδονία μας τοποθετημένη γεωπολιτικὰ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ στὴν πιὸ καίρια παραθαλάσσια βάση τῆς εὐρύτερης χώρας τῶν Βαλκανίων, ἀπετέλεσε ἐπὶ αἰῶνες καὶ ἀποτελεῖ σταθερὰ τὴν κεφαλὴ καὶ τὸ στέρονο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μὲ καρδιὰ φτιαγμένη ἀπὸ ἰσχυρὲς ἀρτηρίες τὴν ἴδια τὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης, πανάξια συμπρωτεύουσα τοῦ προσφιλοῦς μας ἄστεος, δηλαδὴ τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Μακεδονία, ὄρθια καὶ ἰσχυρὴ ὑψώνει ἀνασχετικὰ τὸ ἀνάστημά της σὲ οποιαδήποτε ἀνεπιθύμητη ἐπιβουλὴ, καὶ μὲ προεκτάσεις τοὺς μυώδεις βραχίονες τὸ ἀνατολικὸ καὶ δυτικὸ τμήμα αὐτῆς, ἀναπτύσσει στὴ συνέχεια τῶν ἄκρων αὐτῆς τὶς ἰσχυρὲς ἀμυντικὲς χειρολαβές, πρὸς Ἀνατολὰς τὴν Θράκη καὶ πρὸς Δυσμὰς τὴν Ἡπειρο, ὁμοεθνεῖς, ὁμαίμονες καὶ ὁμόφυλες περιοχὲς μὲ τοὺς ὑπέροχους ἀδελφούς μας ἀκρίτες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Μὲ αὐτὴ τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ ἀκριτικοῦ γεωγραφικοῦ μας χώρου, ἀπὸ τοὺς Κήπους καὶ τὶς Καστανιὲς τοῦ Ἐβρου, τοὺς Εὐζώνους καὶ τὴν Φλώρινα, ξεκινάει μὲ τὴν συμβολὴ ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἡ ἀσπίδα προστασίας πρὸς τὸ κέντρο καὶ τὸν Νότο, μέχρι τὰ διαπόντια νησιά τοῦ Ἰονίου, τὸ Ταίναρο, τὴν Κρῆτη μὲ τὴν Γαῦδο καὶ μέχρι τὸ Καστελλόριζο καὶ σκεπάει προστατευτικὰ τὴν Ἑλλάδα μας.

Κατὰ τὴν ἱερώτατη τούτη στιγμή ἀδελφοί μου, κατὰ τὴν ὁποία μόλις προσεκύνησα τὸ πυρίκαιστο Ἱερὸ Θυσιαστήριο καὶ ἀνῆλθα τὶς πρῶτες βαθμίδες τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Θρόνου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τῆς πόλεως μας, συνειδητοποιῶν στὰ μυχιαίτατα τῆς ὑπάρξεώς μου μὲ σύγκορμη αἴσθησις τὸ ὡς οὐράνιο θεῖο δῶρο, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄθλημα δοκιμασίας, γεγονός τῆς ἐνθρονίσεώς μου στὴν ἱστορικὴ, ἐνδοξη, παλαίφατη καὶ ἁγιωτόκο Ἱερὰ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, ἐκφράζω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου, μὲ ὅση δύναμη διαθέτω, τὴν εὐγνωμοσύνη μου

- Στὸν Μόνον ἀληθινὸ Θεὸ Πατέρα, καὶ Δημιουργό,
- πρὸς Τὸν «διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν» ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸ καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν καὶ Δομήτορα καὶ Ἀρχιερέα Μέγαν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καὶ
- πρὸς Τὸν Δωρεοπάροχον Παράκλητον, τὸ Ἅγιον

Πνεῦμα, πού συγκροτεῖ τὸν Θεομὸ τῆς Ἐκκλησίας·

καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ παμμεγίστου θαύματος, τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀδαιρέτου Τρισηλίου Θεότητος ἐναποθέτω τὴν λατρεία μου καὶ τὴν ἀφοσίωσή μου.

Κατὰ τὶς ὥρες τῶν φόβων καὶ τῶν δισταγμῶν, ὅταν αἱ «*ἔξωθεν μάχαι καὶ οἱ ἔσωθεν φόβοι*» θέτουν ὑπὸ δοκιμασία τὶς ἀντοχές μας, ἀκούομε τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους: «*Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε*» (Ἰω. ιδ' 1). Καὶ ἡ ἀρχιερατικὴ ψυχὴ μου ἀπευθύνεται καὶ πάλι ἐν ταπεινώσει πρὸς τὸν εὐεργέτη Θεόν· «*Ἐλέησόν με, Κύριε, ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ ὑψῶν με ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, ὅπως ἂν ἐξαγγείλω πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών· ἀγαλλιάσομαι ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου, Κύριε*» (Ψαλμ. Θ' 14-15), ἐν πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ «*ἢ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα*», ἡ κατὰ Χριστὸν οἰκοδομὴ, ἡ ἐνότητα καὶ ἡ ταπείνωση, εἶθε νὰ χαρακτηρίζη τὴν ζωὴ καὶ τὸ φρόνημα ὅλων ὅσοι συναποτελοῦμε τὸν ἱερὸ κληρὸ καὶ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Σὲ τούτῃ τὴν ἐνδοξη, τὴν ὁμορφὴ πόλη, τῆς Μακεδονίας τὸ καύχημα καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος, τοῦ ἀρχαιοελληνισμοῦ ἡγεμονικὴ καθέδρα καὶ τοῦ Βυζαντίου ἰσχυρὸ προπύργιο, τῆς φιλοσοφίας λίκνο καὶ τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος στερεὸ κεφάλαιο, τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ συμπρωτεύουσα καὶ τῶν εὐγενῶν κατοίκων τῆς λαμπρότατο παράδειγμα, στὴ Θεσσαλονίκη, ἦλθα, ὁμως «*οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι*» (Ματθ. κ' 28), ἀδελφοί μου.

Ἦλθα γιὰ νὰ συνεχίσω καὶ νὰ ἀνανεώσω ἐντός μου, ὡς ἕνας ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὑψηλὸ βίωμα τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίας, ὅπως τὸ ἀπεργάζεται ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μετὰ τὶς μυστηριακὰ καὶ ἀγιαστικὰ πράξεις μέσα στὴν Ἐκκλησία, δι' ἡμῶν τῶν λειτουργῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων μετὰ τὴν ἀπαραίτητη συμμετοχὴ τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας σ' αὐτές. Ἦλθα γιὰ νὰ ποιμάνω πνευματικῶς τὸν λαὸ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ συνεργῶν ἐν Κυρίῳ ἱερέων, κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ «*Καλοῦ Ποιμένου*» Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦλθα γιὰ νὰ εἶμαι μαζί σας στὴν κοινὴ πορεία τῆς ζωῆς ὅλων μας μετὰ πνευματικὰ ὄπλα τὴν «*οἰκοδομὴ καὶ παράκληση*», ὅπως μᾶς τὴν παρέδωκε ὁ εὐαγγελικὸς λόγος καὶ ἡ ἱερὰ παράδοση. Ἦλθα γιὰ νὰ εἶμαι κοντά σας στὶς χαρούμενες, ἀλλὰ καὶ στὶς δυσάρεστες στιγμὲς τῆς ζωῆς σας, γιὰ νὰ

εὐχρηθῶ καὶ νὰ βοηθήσω στὴν ἐκπλήρωση τῶν εὐγενῶν στόχων σας καὶ τῶν εὐλογημένων ὀνείρων σας.

Γιὰ νὰ εὐλογήσω τὶς οἰκογένειές σας καὶ τὰ νοικοκυριά σας. Γιὰ νὰ συμπαρασταθῶ στοὺς ἀσθενεῖς καὶ στοὺς ἀδυνάτους, γιὰ νὰ παρηγορήσω τοὺς πονεμένους καὶ τοὺς λυπημένους. Νὰ σταθῶ κοντά σ' αὐτοὺς πού εἶναι ἄνεργοι, ἀλλὰ καὶ ἄστεγοι. Νὰ εὐλογήσω καὶ νὰ ἐμπνεύσω τὰ παιδιά σας, τοὺς νεαροὺς βλαστούς, ἀγόρια καὶ κορίτσια, μαθητές, φοιτητές καὶ ἐργαζομένους, αὐτοὺς πού εἶναι τὸ ἄμεσο μέλλον, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ προσημονία γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ αὔριο. Νὰ βοηθήσω μετὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικούς στὴν ἐξουδετέρωση τῶν παγίδων πού ὀδηγοῦν τὰ παιδιά μας στὴν ἐξάρτηση ἀπὸ θανατηφόρες οὐσίες καὶ νὰ ὑποβαστάσω μετὰ τόσοις ἄλλους τὰ παιδιά μας πού ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀπεξάρτηση. Στὴν προσευχή μου καὶ στὴν μερίμνά μου, ὅση μοι δύναμη, εἶναι πάντοτε ὅλοι οἱ ἀπόδημοι ἀδελφοί μας, ἰδιαίτερα οἱ καταγόμενοι ἀπὸ τὶς ἀκριτικὲς περιοχές μας μετανάστες σὲ ξένες χώρες, πού με ἔντονη τὴν νοσταλγία τῆς ἐπιστροφῆς, διασφαλίζουν τὴν ἐνότητά τους μέσφ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ δὲν λησιμονοῦν ποτὲ τὴν Πατρίδα.

Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν ἀγαθῶν στόχων μας προσβλέπω μετὰ αἰσθήματα τιμῆς, φιλικῆς διαθέσεως καὶ μετὰ ὑπόσχεση ἀρίστης συνεργασίας πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κράτους, τὸν κ. Ὑπουργὸ Μακεδονίας καὶ Θράκης, πρὸς τοὺς κ.κ. Βουλευτὰς τῆς Θεσσαλονίκης ὅλων τῶν κομμάτων καὶ τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας, τὸν κ. Περιφερειάρχῃ Κεντρικῆς Μακεδονίας, τὸν κ. Νομάρχῃ Θεσσαλονίκης, πρὸς τὸν κ. Δήμαρχο Θεσσαλονίκης καὶ τοὺς κ.κ. Δημάρχους τῶν Δήμων Ἁγίου Παύλου, Πανοράματος, Τριανδρίας καὶ Πυλαίας, πρὸς ὅλα τὰ ἀντίστοιχα Συμβούλια καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἡγεσία τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδος, τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τῆς Ἀεροπορίας μας καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἥτοι τῆς Αστυνομίας τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς. Μετὰ τὴν αὐτὴ διάθεση προσβλέπω ἱεραρχικὰ πρὸς ὅλους τοὺς δικαστικοὺς λειτουργοὺς τῆς πόλεώς μας καὶ εὐχομαι πάντοτε τὸν πλούσιο φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ στὸ ὑπεύθυνο καὶ δύσκολο ἔργο τους.

Ἐξαιρέτως ἀπευθύνομαι μετὰ ἀγάπη, εὐχές καὶ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν πρωτοβάθμια Ἐκπαίδευση πού ἐμπιστευόμεθα στοὺς λειτουργοὺς τῆς τῆς ἀγνῆς ψυχῆς τῶν παιδιῶν μας γιὰ πνευματικὴ καλλιέργεια, γιὰ γράμματα, γιὰ ἀγάπη στὴν ὀρθόδοξη πίστη μας καὶ ἀφοσίωση

στήν Πατρίδα Ἑλλάδα καί τόν Ἑλληνισμό εὐχόμενος τὰ βέλτιστα. Πρὸς τὴν δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, ὅπου οἱ λειτουργοὶ τῆς ἐκπαιδεύουν, μορφώνουν καὶ προάγουν τὰ παιδιά μας στήν εὐαίσθητη καὶ σημαντικώτατη περιόδο τῆς ἐφηβείας καὶ τῆς ἀναζητήσεως τῆς ἐπαγγελματικῆς τῶν ζωῆς, ἀπευθύνω πρόσκληση συνεργασίας. Ἐνῶ οἱ πατρικῆς μου εὐχῆς θὰ τοὺς συνοδεύουν πάντοτε ὄλους, καθηγητὰς καὶ μαθητὰς γιὰ ὑψηλές ἐπιδόσεις στὴ γνώση καὶ στὴν ἀρετή. Πολλές εὐχῆς ἀπευθύνω καὶ σὲ ὅλα τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα καὶ ιδιαίτερα στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία προσέφερε πολλοὺς νέους κληρικούς στὴν Ἐκκλησία μας καὶ εὐχόμεθα καὶ θὰ συντρέξωμε νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία τῆς ὑπὸ νέες βελτιωμένες προϋποθέσεις. Στὴν κορυφὴ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματός μας διακρίνω τὴν Ἀνωτάτη Ἐκπαίδευση. Τὸν μεγάλο αὐτὸ εὐφορο ἀγρό, ποὺ ἀροτριοῦν, σπέρνουν, ἀρδεύουν καὶ θερίζουν μὲ καρποὺς τοὺς νέους ἐπιστήμονας οἱ πρυτάνεις, οἱ καθηγηταί, οἱ φοιτηταί καὶ ὄλο τὸ Προσωπικὸ τῶν Πανεπιστημίων μας καὶ τῶν Τ.Ε.Ι. Αὐτὸν τὸν χῶρο τὸν θεωροῦμε πολυτιμώτατο ἀπόκτημα τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Εἶναι δὲ εὐλόγο καὶ αὐτονόητο νὰ ἀπευθυνθῶ εἰδικὰ πρὸς τοὺς καθηγητὰς ὄλων τῶν βαθμίδων καὶ πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῶν δύο τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου μας γιὰ νὰ τοὺς βεβαιώσω ὅτι οἱ πύλες τῆς καρδιάς μου καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, θὰ εἶναι μονίμως ἀνοικτὲς γιὰ κάθε συνεργασία καὶ κατὰ Θεὸν συναντίληψη.

Στὰ πνευματικὰ προνόμια τῆς περιοχῆς ἐντάσσεται ἡ παρουσία τοῦ πολυσεβάστου ἁγιωνύμου Ὁρους Ἄθω, ὅπου ἡ ἐκεῖ μοναστικὴ πολιτεία, ἀληθινὸ περιβόλι τῆς Θεομήτορος, ἀνήκουσα στὴν πνευματικὴ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας, τακτικωτάτη ἔχει τὴν ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία μετὰ τῆς Θεσσαλονίκης, προσευχομένη καὶ γιὰ ὄλους ἐμᾶς ποὺ ζοῦμε στὸν κόσμος, ἀλλὰ βιώνομε τὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας μέσῳ τῆς τοπικῆς Ἐπισκοπῆς μας. Οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ μοναχῆς τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς εὐλογημένης Ἐπαρχίας μας, ἐκλεκτὸ τμήμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκογενείας μας, θὰ ζήσουν, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, τὴν χαρὰ τῆς κοινωνίας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου τῶν, ὡς πνευματικοῦ πατρὸς καὶ προστάτου.

Βασικώτατος παράγοντας τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι οἱ ἱεροψάλται μας, τὰ ἀηδόνια τῶν ἀναλογίων μας, φορεῖς καὶ συνεχιστὲς τῆς πολύτιμης πα-

ραδόσεως τῶν μεγάλων Θεσσαλονικαίων ἱεροψαλτῶν, ποὺ εὐφραίνουν τὰ ὄψα μας καὶ τὶς ψυχῆς μας ἀποδίδοντας μελωδικὰ τοὺς δημοφιλεῖς ὕμνους τῶν ὀκτὼ ἤχων. Ἐπιπλέον θριάμβος τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀξίας τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἀδιαμφισβήτητης θέσεώς τους στὴν Ἐκκλησία εἶναι οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ μὲ τὴν πολύτιμη προσφορά τους στὴν ἀνέγερση τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τὴν λειτουργία τῶν Φιλοπτώχων βοηθοῦν στὸ ἔργο τους τοὺς ἐφημερίους. Ὑπόδειγμα ἐθελοντικῆς προσφορᾶς στοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ σημαντικὸ ἔργο στὴ λειτουργικότητά τους ἐπιτελοῦν οἱ ἐντιμώτατοι Ἐπίτροποι, μέλη τῶν κατὰ νόμον ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων.

Μὲ τὴν ὀλοκληρωθεῖσα ἀναφορὰ μου στὸν ἱερὸ κληρο, στὸν εὐσεβῆ λαὸ καὶ στὶς Ἀρχές τοῦ εὐλογημένου τόπου μας, συμπληροῦνται ἡ εἰκόνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καθὼς ἡ σκέψη μας μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ στρέφεται πρὸς τοὺς «μακαρία τῇ λήξει γενομένους» πατέρας καὶ ἀδελφούς, μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἡμῶν, τῶν ὁποίων οἱ ψυχῆς ἀναπαύονται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, στὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Ἄς εἶναι, λοιπὸν, αἰωνία ἡ μνήμη καὶ μακαρία ἡ ἀνάπαυση τῶν κατὰ τὴν τελευταία ἐξηκονταετία διατελεσάντων Ἀρχιερέων ὡς ποιμένων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἥτοι τῶν ἀοιδίμων προκατόχων μας Μητροπολιτῶν: κυροῦ Γενναδίου Ἀλεξιάδη τοῦ ἀπὸ Λήμνου, κυροῦ Παντελεήμονος Παπαγεωργίου τοῦ ἀπὸ Ἐδέσσης, κυροῦ Λεωνίδου Παρασκευοπούλου τοῦ ἀπὸ ἱεροκηρύκων καὶ κυροῦ Παντελεήμονος τοῦ Β' Χρυσοφάκη τοῦ ἀπὸ Σάμου καὶ Ἰκαρίας. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη καὶ ὄλων τῶν ἱερομονάχων, ἱερέων καὶ διακόνων, ἔτι δὲ ὄλων τῶν ἀπὸ αἰῶνων ἀγωνισαμένων ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας καὶ τῆς ἐνδόξου Πατρίδος μας, πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πεσόντων στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος μας.

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, περιλαμβάνει, σκεπάζει καὶ εὐλογεῖ ὄλους μας καὶ ὄλο τὸν κόσμος. Ἡ Ἐκκλησία, τὸ παμμέγιστο αὐτὸ θαῦμα στὴ ζωὴ μας, προϋπῆρχε αἰωνίως στὴ σκέψη καὶ στὴ βουλή καὶ στὴν πρόθεση τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ρίζα τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται στὸ Θεὸ καὶ ὄχι στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας χάνεται στὰ ἀνεξιχνίαστα βάθη τῶν αἰώνων καὶ τῶν χιλιετηρίδων πρὸ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, διότι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ Χριστοῦ «μυστήριον ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ

Θεῶ» (Ἐφ. γ' 9). Ἡ Ἐκκλησία ἀπεκαλύφθη στὸν κόσμον στὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὡς «σῶμα Χριστοῦ» διὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος σημειώνει: «Ἡ Ἐκκλησία πρότερον κτισθεῖσα, μετὰ ταῦτα γεννᾶται ἐκ Θεοῦ». Θεῖος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (1-ω. α' 17).

Ὅταν ἀκριβῶς ἐκδεχόμεθα τὴν Ἐκκλησία ὡς θεῖο καὶ συγχρόνως ἀνθρώπινο καθεστῶς, κατὰ τὴν θεανθρωπικὴ ἀκριβῶς ὑπόσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐννοοῦμε αὐτὴ ὁρατὴ, συγχρόνως καὶ ἀόρατη. Τὴν ἴδια Ἐκκλησία ἀνθρώπων καὶ Ἀγγέλων· τὴν ἴδια παροικοῦσα στὴ Γῆ καὶ προοδοιοποίησα στὸν οὐρανό· τὴν αὐτὴ Ἐκκλησία πιστῶν, οἱ ὁποῖοι φέροντες τὴν ἀνθρωπίνη ἀτέλεια πορεύονται στὸ δρόμο τῆς Θεῖας Χάριτος καὶ σωτηρίας καὶ Ἐκκλησία ἁγίων, οἱ ὁποῖοι «μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως», ἀπεκδέχονται τὴν φανέρωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «ἵνα κομίσωνται τὴν ἐπαγγελίαν» (Ἐβρ. ια' 39). Ἡ Ἐκκλησία ἢ παροικοῦσα στὴ γῆ, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐκ τῆς γῆς καὶ «τὸ πολίτευμα αὐτῆς ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλ. γ' 20), ὅμως δὲν ἐξίσταται τῆς γῆς, ἀλλὰ πορεύεται καὶ τρέχει τὸν «προκειμένο αὐτῆ ἀγώνα» († Κοζάνης Διονύσιος).

Στὴν πορεία τῆς ἢ Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκτὸς ἀπὸ πολλές ἄλλες δυσχέρειες εὐρίσκεται πάντοτε ἐνώπιον ἐνὸς προβλήματος. Αὐτὸ δὲ εἶναι ὑπὸ διπλὴ μορφή τὸ πρόβλημα τῆς ἐνότητος στὴν πίστη καὶ τῆς ἐνότητος στὴ διοίκηση. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, οὔτε μπορεῖ νὰ εἶναι πολλές, ὅταν μία εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς κλήσεως τῶν Χριστιανῶν, ἕνας ὁ Κύριος, ἕνα τὸ βάπτισμα, ἕνας ὁ Θεός. Γι' αὐτὴ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸς ὁ Κύριος Ἰησοῦς προσενηχίθη πεντάκις πρὸς τὸν Πατέρα, ὅπως σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων» (Ἐβρ. ε' 7).

Ὁ ἀγώνας τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρξε ἡ τήρηση τῆς ἐνότητος. Τὰ σχίσματα ὡς πρὸς τὴν διοίκηση καὶ οἱ αἰρέσεις ὡς πρὸς τὴν πίστη ἐταλαιπώρησαν τὴν Ἐκκλησία ὅπως βλέπομε σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, στὰ συγγράμματα τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων καὶ στὰ κείμενα ὄλων τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὲς οἱ διχοστασίες καὶ οἱ ἔριδες, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι πρᾶγμα «πολλῶν κινδύνων γέμον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ βᾶθρων ἱκανὸν ἀνασπάσαι» (Ὁμιλ. Γ' εἰς Α' Κορ.). Καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος σὲ ἐπιστολὴ του γράφει «ὁ καιρὸς πολλὴν ἔχει ροπὴν πρὸς κα-

ταστροφὴν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦτο πολὺν ἔχομε ἤδη χρόνον ἐξ οὗ καταμανθάνομεν» (Ε 113). Καὶ σὲ ἄλλη περιπτώση ὁ ἴδιος γράφει πρὸς τὸν Μ. Ἀθανάσιο, ὅτι γιὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους «λέλυται πᾶσα Ἐκκλησία».

Γι' αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, στὸ παμμέγιστο αὐτὸ αἴτημα, ἀντὶ ἄλλης ἀναφορᾶς, ἄς ἐπαναλάβωμε μερικoὺς ἀπὸ τοὺς στίχους τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν μαθητῶν του.

«Πάτερ ἄγιε Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ· ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἶσι. Τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ἀλλ' ἵνα τηρήσης αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, ὁ λόγος ὁ σὸς ἀληθεία ἐστὶ. Καθὼς ἐμέ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἐμαυτὸν ἵνα καὶ αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ». (Ἰω. ιζ' 9).

Ἡ ἐπίκληση τῆς ἐνότητος ἀνάγεται στὴ μοναρχικὴ ἀρχὴ τοῦ Πατρός, πηγὴ τῆς τριαδικῆς ἐνότητος καὶ πηγὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, στὴν ὁποία κάθε πράξη, κάθε ἀναφορὰ, κάθε ἀνάμνηση ἢ μνημόσυνο εἶναι γιὰ τὸν Πατέρα καὶ πρὸς τὸν Πατέρα: «Ἀγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζῶοῦται καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως». Ἡ πολλότητα τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐπιτρέπει νὰ μένη ἀνέπαφη ἢ ιστορικὴ ποικιλία γλωσσῶν καὶ πολιτισμῶν, ἀλλὰ σὰν μία συμφωνία μὲ διάφορες φωνές, ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατὰ βάθος μία στὸ δόγμα, στὰ μυστήρια, στὴν κοινωνία (Π. Εὐδοκίμοφ). «Τοῦτο τὸ κήρυγμα παρεληφνῆ, καὶ ταύτην τὴν πίστιν ἡ Ἐκκλησία, καίπερ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη, ἐπιμελῶς φυλάσσει ὡς ἕνα οἶκον οἰκοῦσα». (Ἐκ τοῦ ὄρθρου τῆς Κυριακῆς, ἦχος α').

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμε τὰ γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἡ ἔμπνευση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ περὶ τοῦ τί εἶναι Ἐκκλησία ἀξίζει νὰ ἀκουσθῆ: «Ἔστιν οὖν ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ σύστημα τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδὸν πάντα τὰ Ἔθνη», ἢ «ἡ Ἐκκλησία οὐδὲν ἕτερόν ἐστίν, ἀλλ' ἡ διὰ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν ὠκοδομημένη οἰκία». Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, μεθοδολογικὰ καὶ περιεκτικὰ παρέχει τὴν ἀκόλουθη διατύπωση: «Λαὸς Θεοῦ», «Κοινωνία

πιστῶν» καὶ «*Σῶμα Χριστοῦ, ὃ ἐστὶν ἡ ἐκκλησία*». Ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ τῶν Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων διακηρύσσεται ὅτι ἡ θεία ἐνανθρώπησις, ἡ σταυρική θυσία, ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ πεντηκοστή ἀποτελοῦν τοὺς κυριωτέρους σταθμοὺς τῆς ἀναδημιουργίας καὶ ἀναπλάσεως, τῆς πεπτωκυῖας ἐπιγείου Ἐκκλησίας, ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψε ἡ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἰς αὐτὴν δὲ «*Χάρις ἐστὶν ἡ τὸ πᾶν ἐργαζομένη*», παρελθούσης τῆς σκιάς τοῦ Νόμου. Εἶναι τὸ κέντρο καὶ ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς καινῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Μόνον ἐντὸς αὐτῆς δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτύχη διὰ τῆς θείας Χάριτος τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν καὶ νὰ γίνῃ «*κοινωνὸς θείας φύσεως*» (Β' Πέτρου α' 4), ἐνῶ ἀντιθέτως ἔξω τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Σύμφωνα μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ ὅσα ἀφοροῦν στὴν ἀγιότητα, στὴν καθολικότητα, στὴν ἀποστολικότητα καὶ στὴ Συνοδικὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας κατανοοῦμε ὅτι ὅλοι ἐμεῖς, ἱερός κληρὸς καὶ εὐσεβὴς λαός, ὡς ἀνήκοντες στὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν πίστη μας καὶ τὸν ἀγῶνα μας γιὰ τὰ καλὰ μας ἔργα, ζοῦμε μέσα στὸ μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας, σ' αὐτὸ ποῦ διακηρύσσει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «*τὸ μυστήριό τοῦτο μέγα ἐστὶ*».

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θείας Ἀποκαλύψεως ὡς ταπεινὸς λειτουργὸς τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ὡς ἱεραργὸς τῆς διακονίας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καὶ διὰ τῆς γραφίδος καὶ ὡς ποιμὴν τῆς λογικῆς ποιμνῆς, τὴν ὁποία μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία μας, γιὰ νὰ προσφέρω τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη ἔναντι ὅλων καὶ πρὸ πάντων ἔναντι τῶν ἀδελφῶν μου, ἴσταμαι μὲ φόβο καὶ μὲ προσευχή. Ἰδιαίτερα ὁ ἀνθρώπινος πόνος γιὰ τὴν ἀρρώστια, γιὰ τὴν φτώχεια, γιὰ τὴν ἀδικία, γιὰ τὴν ἀνεργία, γιὰ τὴν ἀνισότητα καὶ γιὰ τὸν θάνατο εἶναι δεδομένο τῆς ζωῆς πιὸ βαρὺ καὶ πιὸ βαθὺ κι ἀπὸ τὴν δόξα κι ἀπὸ τὴν χαρὰ. Ἐμεῖς οἱ ποιμένες πρέπει νὰ «*βάλλωμε πλάτη*» γιὰ νὰ γίνουν πιὸ ἐλαφρὰ τὰ φορτία τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν μας. Δὲν πρέπει νὰ λησιμονοῦμε τὴν τόσο βαθεῖα εἰδοποίησι τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἐκτεθειμένοι σὲ κολασμό, ὄχι μόνον γιὰ τὸ κακὸ ποῦ διεπράξαμε, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ παρλείψαμε καὶ γιὰ τὸ ὅτι δὲν ἀγαπήσαμε τὸν πλησίον μας.

Μὲ ὑπόβαθρο αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς προσφορᾶς, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ λειτουργήσω καὶ νὰ ἀξιοποιήσω, μὲ τὴν εὐλογία καὶ τὸ ἔλεος τοῦ ἁγίου Θεοῦ, τοὺς τρεῖς ἄξονες τῆς ἀρχιερατικῆς ποιμαντικῆς διακονίας μας, ποῦ εἶναι:

1. Ἡ λειτουργικὴ καὶ λατρευτικὴ ζωὴ.
2. Ἡ διακονία τοῦ Λόγου, δηλαδὴ τὸ κήρυγμα, τὸ προφορικὸ καὶ τὸ γραπτὸ, ὡς οἰκοδομὴ καὶ παράκλησις, καὶ
3. Ἡ ἔμπρακτη ἄσκηση τῆς ἀγάπης εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνακαλύψωμε ὅλους ἐκείνους ποὺ θέλουν τὴν Ἐκκλησία κοντὰ τους. Καὶ νὰ τοὺς συμπαρασταθοῦμε ὕλικά καὶ ἠθικά ὅσο μποροῦμε. Χωρὶς ἀγάπη Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει.

Ἐπιτελικὸς σχεδιασμὸς τοῦ ἔργου αὐτοῦ θὰ γίνεται στὸ Ἐπισκοπεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας. Κύριες μονάδες ἐκτελέσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῶν σχεδιασμῶν θὰ εἶναι ὅλες οἱ ἐνορίες, ὅλα τὰ ἱερὰ προσκυνήματα καὶ οἱ ἱερῆς Μονές. Ἐκάστη ἐνορία κυρίως καὶ πρὸ πάντων αὐτῆ, κάθε προσκύνημα, κάθε Μοναστήρι, κάθε ἀδελφότης, κάθε ἱεραποστολικὸς ὀργανισμὸς εἶναι ἓνα ζωντανὸ κύτταρο τοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι χωροῦμε στὴν Ἐκκλησία μὲ τὸν ὀρθόδοξο ἐπισκοποκεντρικὸ χαρακτῆρα τῆς. Πολύτιμοι συνεργοὶ ἐν Κυρίῳ οἱ ἱερεῖς ἐφημέριοι, οἱ σύγχρονοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες, ἀκούουν τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες*» (Ρωμ. ιβ' 9-11).

Σταματῶ ἐδῶ τὸν δικό μου πτωχὸ λόγο γιὰ νὰ ὑπενηθμίσω μόνον πρὸς τοὺς προσφιλεῖς μου συνεργάτας ἐφημερίου τὸν ἀγιογραφικὸ λόγο. «*Εἴ τις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία Πνεύματος, εἴ τι σπλάγγνα καὶ οἰκτιρμοί, πληρώσατέ μου τὴν χαρὰν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονούντες*» (Φιλιπ. β' 1-2).

Στὴν παρούσα εὐφρόσυνη ἡμέρα καὶ ὥρα ἐφθάσαμε, πατέρες καὶ ἀδελφοί, εὐδοκία τοῦ Οὐρανίου Πατρός, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ συνεργούντος καὶ τοῦ Παρακλήτου ὀδηγήσαντος στὴν παρούσα κατάστασι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἁγίων ἀδελφῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας. Στὴν ἀτμόσφαιρα αὐτῆ τῆς πνευματικῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶ νὰ δηλώσω. Διδαγμένος ἀπὸ τὴν δασκάλα μάνα μου, ἀπὸ τὸν φιλομαθῆ πατέρα μου, ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς μου, ἀπὸ τὶς μελέτες μου κι ἀπὸ τὴν ζωὴ μου στὴν Ἐκκλησία, γνωρίζω νὰ σέβωμαι, νὰ τιμῶ καὶ νὰ ἀγαπῶ τὸ σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μας, ποῦ κρατεῖ ἐπὶ αἰῶνες φωτεινὸ τὸ Φανάρι στὴν πολυκλαυστη Πόλη, προσφέροντας στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ στὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων πολυτιμότετες καὶ ἀνεκτί-

μητες υπηρεσίες. Μὲ τις φωτεινότες ἀκτίνες γιὰ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὶς μεγάλες ἀξίες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, παραμένει πάντοτε ὑψηλὰ στὴ συνείδησή μου. Τὰ αἰσθήματά μου αὐτὰ μένουν ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετακίνητα, ὅπως ἀπέδειξα ἐγγράφως καὶ ἐμπράκτως ἐπὶ τριάντα χρόνια ὡς Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, μιᾶς ἐκ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῶν Βορείων ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν, ποὺ ἀνήκουν στὸ Κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας.

Μὲ βαθεῖα τιμὴ, μὲ γνησιώτατη ἀγάπη ἐν Χριστῷ καὶ μὲ τις καλύτερες διαθέσεις προσβλέπω πρὸς τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, τὸν ὁποῖο δύο φορές ὑποδεχθήκαμε μὲ τιμὲς καὶ ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἀλεξανδρούπολη. Εὐχαριστοῦμε τὴν Αὐτοῦ Θεοσιωπία Παναγιώτητα γιὰ τὴν σημερινὴ ἐκπροσώπηση στὴν τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς ταπεινότητός μου ὡς Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ ὑπόσχομαι νὰ πράξω πᾶν τὸ δυνατό μὲ τοὺς συνεργάτας μου γιὰ νὰ συμπαρασταθοῦμε στὴν μεγάλη ἀποστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοῦ ἰδίου τοῦ Παναγιωτάτου καὶ τῶν συνεργατῶν του, καὶ πρὸ πάντων στὴν καλλιέργεια τῶν ἀρίστων σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Κρίκος ἀδιάσπαστος ἐνότητος ἐπιθυμοῦμε νὰ ἀναδειχθῇ ἡ ἀγιοτόκος Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης, μεταξὺ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ ἔδρα τὴν πρωτεύουσα τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ.

Δικαίως καὶ ὀφειλετικῶς τώρα σὲ τούτη τὴν ὥρα τῆς χαρᾶς τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ ἐμοῦ, ἀπευθύνομαι πρὸς Σᾶς προσωπικῶς Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν κ.κ. Χριστόδουλε, καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ ἐκφράσω τὰ πλημμυρίζοντα τὴν ψυχὴ μου συναισθήματα ἰδιαίτερας τιμῆς, ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν πρὸς τὸ πρόσωπό μου ἐπιδειχθεῖσα ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη Σας. Διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι συνεργαζόμεθα ἐπὶ σαράντα χρόνια ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν σφοδρὴ ἐπιθυμία τῆς δόξης καὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξα καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδος μας μὲ ἀναλλοίωτη τὴν πολιτιστικὴ της ταυτότητα, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀκριβές, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ

σύννεφα στὴ συνεργασία μας καὶ οὐδεμία ποτὲ ἐδημιουργήθη διάσταση. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος μου ἐπρότεινε ὡς Πρῶτος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀνάγκη νὰ δεχθῶ τὴν μετακίνησή μου στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης καὶ ἐπέμεινε μέχρι τέλους στὴ γραμμὴ αὐτὴ, παρὰ τὶς ἰδικές μου διακυμάνσεις καὶ ἀναστολές. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ ὅλη τὴν συμπαράστασή Σας αὐτὴ στὴν ὑπόθεση τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ὅλη συνεργασία μας καὶ εὐχομαι ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ Σᾶς κρατᾷ ἐπὶ πολλὰς δεκάδες ἐτῶν ὑγιαίνοντα καὶ μακρομερεῦοντα στὸν ἱστορικὸ ἀρχιεπισκοπικὸ Θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ μεριμνᾶτε γιὰ τὰ ὅσα τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας.

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποιμένας καὶ διδασκάλους τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκφράζω τὶς θερμὲς εὐχαριστίες μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου, διότι διὰ τῆς τιμίας ψήφου των, μὲ κατέστησαν Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μὲ τοὺς κόπους, τὶς θυσίες καὶ τὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον τῶν ποιμένων αὐτῆς Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, ἐπιτελεῖ, Χάριτι Θεῖα, τὸ σωτηριῶδες ἔργον αὐτῆς, τὴν ἄσκηση τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας τῆς ἀγάπης, συγκρατοῦσα τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν συνοχὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὡσαύτως εὐχαριστῶ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο, ὁ ὁποῖος ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐπὶ ἔνδεκα μῆνες ἐκράτησε τὸ βάρος τῶν διοικητικῶν καὶ ποιμαντικῶν εὐθυνῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ δίκαιος ἔπαινος ἀνήκει καὶ στὸν Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀρχιμανδριτὴ π. Ἰωάννη Τασσιᾶ, διότι μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῶν Γραφείων καὶ τῶν λοιπῶν υπηρεσιῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας διεξεπεραίωσαν μὲ προθυμία ὅλα τὰ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ καὶ πνευματικὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,
Ἐντιμώτατοι ἄρχοντες τοῦ τόπου,
Τίμιο πρεσβυτέριο,
Ἦγιασμένε τοῦ Κυρίου λαέ.

Ἐνας ἐνθρονιστήριος λόγος, δὲν μπορεῖ νὰ καλύψει

ποτέ ὄλο τὸ φάσμα τῶν προβληματισμῶν ποὺ κυριαρχοῦν στὸ σύγχρονο κόσμο γενικῶς καὶ σὲ μιὰ τοπικὴ κοινωνία εἰδικώτερα. Ἡ γενικὴ εἰκόνα τοῦ κόσμου μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἔχομε νὰ ποῦμε καὶ νὰ ἀκούσωμε πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὸν ἄμβωνα καὶ ἀπὸ τὰ ἔδρανα τῶν αἰθουσῶν.

Θὰ τελειώσω ἐδῶ τώρα μὲ τρεῖς ἀκροτελεύτιες θέσεις.

Σήμερα ἡ χριστιανοσύνη δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐνεργὸς παράγων τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ὁ παθητικὸς θεατὴς τῶν προβάσεων ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιρροή της καὶ κινδυνεύουν νὰ φέρουν τὴν Ἐκκλησία στὶς διαστάσεις ἐνὸς συσπειρωμένου στὸν ἑαυτό της ὀργανισμοῦ, στὸ περιθώριο τῶν πεπωμένων τοῦ κόσμου. Οἱ κοινωνικὲς καὶ οικονομικὲς μεταρρυθμίσεις, ἡ ἀπελευθέρωση καὶ ἡ χειραφέτηση τῶν λαῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν τάξεων πραγματώνονται ἀπὸ παράγοντες τοῦ παρόντος κόσμου, ἀποκομμένου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ εὐαγγελικὴ ἐντολὴ τοῦ «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. στ' 33) ἐγκοσμιοποιεῖται καὶ ἐκφυλίζεται σὲ οὐτοπίες ἐπιγείων παραδείσων. Ὁ φοβερὸς ὀλοκληρωτισμὸς τοῦ Θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως σχεδιάζεται καθαρὰ πάνω στὶς μυρμηκιῆς τῶν ἀνθρωπίνων ἐνώσεων, γράφει σύγχρονος Ρῶσος συγγραφέας (Π. Εὐδοκίμωφ). Στὴν ἐποχὴ μας παίζεται ἓνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι δαιμονικῶν ὑποκαταστάσεων. Ἡ συμβολὴ τοῦ ἁγιογραφικοῦ λόγου πρὸς τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σαφῆς «*Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸν Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ*» (Πραξ. κ' 28). Ἡ ἀντιστροφὴ γίνεται μὲ τὴν ἐκζήτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐνδοκοσμικὰ καὶ ἐσχατολογικὰ, μὲ τὶς ψυχὲς ἀναμμένες γιὰ τὴν συνάντηση μὲ τὸ «Ἄρνιον».

Προσεύχεσθε, παρακαλῶ, δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς συνεργάτες μου κληρικούς.

Στοὺς καιροὺς μας σχεδὸν παντοῦ οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν σὲ καθεστῶς χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζουσα εἴτε τὴν ἀδιαφορία, εἴτε τὴν ἐχθρότητα, στηρίζεται μόνον ἐπάνω στὴν πίστη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐλευθέρου ἀπὸ κάθε συμβιβασμὸ καὶ κάθε κονφορμισμὸ. Προκαθήμενος Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πάντως ἐδήλωσε πρὸ τίνος, ὅτι τὸ σύστημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας στὴν

Ἑλλάδα, πρέπει νὰ γίνῃ πρότυπο γιὰ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες χώρες. Γι' αὐτὸ καὶ ὑποστηρίζομε μόνιμα καὶ σταθερὰ τὴν διατήρηση τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας στὴν Πατρίδα μας, βεβαίως μὲ διακριτοὺς ρόλους. Ἡ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμον εἶναι πέραν ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ τὰ ἐπίγεια πράγματα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ φανέρωση τοῦ θελήματός του, εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀπλὴ γνώση, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δὲν εἶναι ὁ νόμος εἶναι ἡ χάρις. Δὲν εἶναι ὁ ἐπίγειος τόπος μόνον, εἶναι καὶ ὁ οὐρανός. Δὲν εἶναι ὁ κοινὸς χρόνος, εἶναι ἡ αἰωνιότητα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ διάπλατη ἀγκαλιὰ ἀπὸ τὰ αἱματωμένα χέρια καὶ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ ἐπεκτείνεται εἰρηνικὰ σ' ὄλο τὸν κόσμον καὶ μέχρι τὸν Ἄδην, γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ μὲ τὴν Ταφή του καὶ τὴν Ἀνάστασή του ὅτι αὐτὴ ἡ ἀγκαλιὰ εἶναι ἡ σωτήρια κιβωτὸς τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὰ πελάγη καὶ στοὺς ὠκεανούς τῆς πολύπαθης ζωῆς του. Γιὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς ἡ Ἐκκλησία εἶναι βεβαιότητα, δύναμη καὶ ἐλπίδα. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι δύναμη συντηρήσεως καὶ ἀναχρονισμοῦ, εἶναι ἀστείρευτη πηγὴ προόδου καὶ ἀνακαινισμοῦ. Ἡ μαρτυρία τῶν πιστῶν ὡς ἐμπειρία, βίωμα καὶ ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς των μέσα στὴν Ἐκκλησία, εἶναι τὸ κεφάλαιο τῆς «ἀπολογίας» τῆς πρὸς τοὺς ἀπίστους ποὺ ἔχουν τὴν ἀκρισία καὶ νὰ τὴν ἐγκαλοῦν. Ἡ Ἐκκλησία βλέπει μὲ πολλὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη ὅλους, ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἄπιστοι ἢ ἐχθροὶ τῆς. Γι' αὐτὸ στὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς ἐπαναλαμβάνει τὴν πρόσκληση τοῦ Φιλίππου «Ἔρχου καὶ ἴδε» (Ἰω. α' 48).

Τελιώνω μὲ τὴν αἰωνίαν ἀξίαις προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὴν Δευτέρα ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς· «*Τὸ λοιπὸν προσεύχεσθε, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καὶ δοξάζεται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἵνα ρυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις. Πιστὸς δὲ ἐστὶν ὁ Κύριος, ὃς στηρίζει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Πεποιθάμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ' ὑμᾶς ὅτι ἀπαραγέλλομεν ὑμῖν καὶ ποιεῖτε καὶ ποιήσετε. Ὁ δὲ Κύριος κατευθύνει ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ*» (Β' Θεσ. γ' 1-5).

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

(Έλευθερούπολη 19.6.2004)

Μακαριώτατε,

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογία πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ (Ἐφεσίους 1, 3).

Δοξάζων καὶ εὐλογῶν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὸν ἐν Τριάδι προσκυνητὸν Θεὸν ἡμῶν δι' ὅλας τὰς ἀπειρούς εὐεργεσίας Του, τὰς φανεράς καὶ τὰς ἀφανεῖς, τὰς ὁποίας ἐπεδαφίλευσε εἰς τὸν ταπεινὸν δοῦλον Του, καὶ δὴ διὰ τὴν τελευταίαν, τὴν τιμὴν τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀρχίζω ἀπὸ σήμερον τὸ ἐνταῦθα Ποιμαντικὸν ἔργον μου. Εὐγνώμων βαθύτατα πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλον καὶ τὰ σεπτὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν εὐνοϊκὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ψήφου αὐτῶν, κατὰ τὴν πρὸ διμήνου περιπτου γενομένην ἐκλογὴν πρὸς πλήρωσιν τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, ἀντικρύζω πρώτην φορὰν τὸ ἐμπιστευθὲν μοι ἱερὸν καὶ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ Ποίμνιον.

Καὶ καθὼς περιφέρω τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ πρόσωπα τῶν συγκεντρωθέντων πιστῶν, τῆς Ἐκκλησίας τῆς «*παροικούσης*» εἰς Ἐλευθερούπολιν, ἀκούω μέσα στὴν ψυχὴν μου τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου Χριστοῦ «*Βόσκε τὰ ἀρνία μου... Ποίμινε τὰ πρόβατά μου...*» (Ἰωάν. 21, 15.16). Ἀκούω πλέον εὐκρινῶς ἐκείνην τὴν ὠραίαν καὶ γραφικωτάτην παραβολικὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν περὶ τοῦ καλοῦ ποιμένος, ἡ ὁποία τόσον ἐνέπνευσε θεολογίαν καὶ τέχνην, «*ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων...*». Ἔχω τώρα τὴν αἴσθησιν, ὅτι ἀκόμη μίαν φορὰν ἐκπληροῦται ὁ λόγος τοῦ Ἰωβ «*ἀκοὴν μὲν ὠτὸς ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐώρακέν σε*» (Ἰωβ 42,5).

Μὲ τὴν Χάριν ὁμως τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιτρέπω τὴν ἀγωνίαν νὰ πλησιάσῃ τὴν ψυχὴν μου, τώρα ποὺ ἀπὸ τὸν ἡσυχίον καὶ ἀπράγμονα βίον τοῦ Ἱεροκλήρουκτος ρίπτομαι εἰς τὴν περιπέτειαν τῶν ἐπισκοπικῶν φροντίδων. Διὰ τὸν λόγον ὅτι, οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἔχουν νὰ κοπιᾶσουν πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐφεύρουν ἀρχάς, μεθόδους καὶ τρόπους Ποιμαντικῆς ἢ εἰς τὸ πῶς νὰ πλουτίσουν τὴν διδασκαλίαν των. Ἡ μακροαίων Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς αὐτοὺς τοὺς τομεῖς μᾶς τὰ ἔχει ὅλα ἐτοιμάσει. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιμὴν θὰ ποιμάνῃ, ὅπως ἐδίδαξε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστός, ὅπως θεαρέστως καὶ ἀποτελεσματικῶς ἐποίμανον οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοί Του, ὅπως οἱ ἐκλεκτοὶ των διάδοχοι, οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐννοεῖται λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συνθηκῶν ἐκάστης ἐποχῆς. Δὲν εἶναι θεμιτὸν «*μεταίρειν ὄρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν*». (Παρ. 22,8) Τὰ ὄρια δὲ τὰ ἔθεσαν ὄχι μόνον εἰς τὰ δόγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ποιμαντικὴν διακονίαν.

Συγκαταριθμηθεῖς κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θεοῦ ἐλέους εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλω ὄχι μόνον ὡς θρόνων διάδοχός των, ἀλλὰ καὶ τῶν τρόπων των μέτοχος, νὰ τείνω εὐήκοον οὖς εἰς τὴν θεόπνευστον φωνὴν των. Ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὴν συγκλονιστικὴν ἐκείνην καὶ ἱστορικὴν προσφώνησιν τοῦ πολυπαθοῦς Ἀποστόλου πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου «*προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν...*». Μάθετε ἀπὸ ἐμένα πῶς ἔζησα μεταξύ σας «*δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης...*» καὶ πῶς «*οὐδὲν ὑπε-*

Τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου
Ἐλευθερουπόλεως
κ. Χρυσοστόμου

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου (Ἐλευθερούπολη 19.6.2004).

στειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξει...» καθὼς καὶ εἰς ἄλλα περισπούδαστα ρήματα, τὰ ὁποῖα διέσωσε ὁ φιλόστοργος ἰατρός του Λουκάς.

Ἡ πῶς νὰ παραβλέψω τὴν ἄλλην φωνὴν τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, ὅπως τὴν ἀπετύπωσε στὴν Α' Καθολικὴν Ἐπιστολὴν του, «*Ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μὴδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου...*» (Α' Πέτρο. 5, 2-3).

Μὲ τοιαῦτα φρονήματα ὁδηγοῦμαι πρὸς τὸ ποιμαντικόν μου ἔργον. Καὶ πρωτίστως ἐν σχέσει μὲ τὸν Ἱ. Κληρὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ταύτης, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐτέθη μὲ τὰς κανονικὰς ψήφους τῆς Ἁγίας καὶ σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν εὐλογίαν καὶ ποθεινοτάτην Εὐχὴν τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ τὴν ἐπίνευσιν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. Θεωρῶ ὅτι εἶναι «*οἱ συνεργοὶ ἡμῶν ἐν Χριστῷ*» (Ρωμ. 16,9), «*συλλειτουργοὶ καὶ συμπρεσβύτεροι*» (Α' Πέτρο. 5,1). Τοὺς προτρέπω ἀδελφικῶς νὰ μὴ παύσουν νὰ ἀγαποῦν τὸ ἱερὸν καὶ θεάρεστον ἔργον των, συνεχῶς νὰ ἀναζωπυρῶνουν τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης (Α' Τιμ. 1,6) καὶ νὰ βρῖσκων-

ται πάντοτε, εἰς πᾶσαν περίστασιν, μὲ αἰσθήματα ἀδελφικὰ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ποιμνίου των καὶ μὲ πᾶσαν ἀπλότητα. Τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα δὲν εἶναι ὅπως τὰ κοσμικὰ ἀξιώματα εὐκαιρία ἐπάρσεως καὶ κοινωνικῶν διακρίσεων, ἀλλὰ διακονίας καὶ προσφορᾶς μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ καυχῆσεως. Οἱ πάντες καὶ ἰδίως ὁ πνευματικὸς ἡμῶν Πατὴρ καὶ Διδάσκαλος, ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ χαίρουν ὅταν μετὰ χαρᾶς πληροφοροῦνται, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐλευθερουπόλεως καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν Κληρικοὶ εἶναι «*τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες*» (Ρωμ. 12, 11-13).

Ἀγωνιζόμενοι δὲ οὕτω πῶς θὰ ἐπιτελέσωμε Χάριτι Θεοῦ καὶ τὸ ἀπαραίτητον πνευματικὸν καὶ φιλανθρωπικόν μας ἔργον ἐν μέσῳ τοῦ λογικοῦ μας ποιμνίου. Ἡ ποιότητα τοῦ ἐδάφους τοῦ ἐνταῦθα ἐκκλησιαστικοῦ ἀγροῦ δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν ὁμιλοῦντα. Ἡτύχησα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἱερατικοῦ μου βίου νὰ ἐργασθῶ εἰς τὴν Δ. Μακεδονίαν καὶ νὰ ἀποθησαυρίσω εἰς τὴν μνήμην μου τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεών μου. Ἐπὶ μίαν καὶ πλέον 15ετίαν ἐργαζόμενος εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Φλωρίνης ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πασίγνωστου Ἁγίου Ἱεράρχου

κατενόησα τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης, ἐπαινεῖ τοὺς χριστιανούς τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκφράζει τὰ πλέον τρυφερὰ πατρικὰ αἰσθήματα, εἴτε γράφων πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, εἴτε ἐπιστέλλων πρὸς τοὺς Φιλιππισίους.

Διὰ τοῦτο δοξάζω τὸν Θεόν, ὁ Ὅποιος μὲ ἀπέστειλε καὶ πάλιν εἰς τὴν προσφιλῆ μου Μακεδονίαν διὰ νὰ συνεχίσω τὸ αὐτὸ ἔργον μὲ ἄλλην ἱερατικὴν ιδιότητα. Δηλαδή ἐν πρώτοις τὸ κήρυγμα τοῦ θείου Λόγου, τοῦ πάντοτε «ὠφελίμου πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ», ὥστε οἱ χριστιανοὶ μας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶναι «ἄρτιοι ἄνθρωποι, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρητισμένοι» (Β' Τιμ. 3, 16-17).

Μὲ τὴν βοήθειαν δὲ καταλλήλων Κληρικῶν καὶ προπάντων μὲ τὴν Δύναμιν τοῦ Θεοῦ Λόγου θὰ ἐργασθῶμεν, ὥστε ὁ λαὸς μας νὰ ἀγαπήσῃ τὴν θείαν Γραφήν, τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν, τὴν κατ' ἰδίαν μελέτην τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅπως καὶ τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ Λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον προηγουμένως ἡμεῖς οἱ λειτουργοὶ ἀναφέρωμεν τὴν θυσίαν αἰνέσεως «μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας» (Ἐβρ. 12,28) καὶ πρῶτοι ἡμεῖς αἰσθανόμεθα τὴν ἄρρητον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Θεῖον ἐντὸς τῆς Εὐχαριστιακῆς συνάξεως.

Ἀλλὰ μαζί μὲ τὴν δαψίλειαν τοῦ κηρύγματος καὶ τὰς συνεχεῖς πατρικὰς νοουθεσίας διὰ τὴν συνειδητὴν συμμετοχὴν του εἰς τὰ ἁγιαστικὰ καὶ σωτήρια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δὴ τὴν Ἱ. Ἐξομολόγησιν καὶ Θ. Κοινωνίαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ προστρέχωμεν καὶ εἰς τὰς ποικίλας ἀνάγκας του. Διότι, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἐκκληρώθη, «τὸ περιμάχητον πρῶγμα» τὴν ἀρχιερωσύνην, «πάντων ὀφείλει εἶναι, τὰ πάντων βάρη βαστάζων. Ὁ ἄξιος ποιμένας φροντίσιν καθ' ἑκάστην κόπτεται τὴν ἡμέραν». Μολονότι δὲ ἐκ πείρας γνωρίζω πόσον οἱ εὐγενεῖς Μακεδόνες ἔχουν καλῶς κατανοήσει ὅτι «κρεῖττον ἐστὶ διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν», θὰ ἀσκεῖται ὅπου δεῖ καὶ μὲ τὴν δέουσαν διακριτικότητα τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας. Εἶναι ἀπαραίτητον, ἐφόσον κατὰ τὸν σαφῆ λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας, ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ κυριώτερον γνώρισμα τοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἴσως μὲ διαφορετικὴν μορφήν, λόγῳ τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς μας, ὥστε νὰ μὴν εἴμεθα μόνον «ἀχροαταὶ ἀλλὰ καὶ ποιηταὶ λόγου» (Ἰακ. 1,22).

Ἰδιαιτέρως θὰ στρέψωμε τὸ πατρικὸν μας ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν νεότητα, πού κατακοσμεῖ τὴν Ἱερὰν Μη-

τροπολιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία. Πρωτίστως ἀδιάλειπτος θὰ εἶναι ἡ προσευχή μου πρὸς τὸν Κύριον «τὴν νεότητα, Κύριε, παιδαγώγησον». Ἔχων δὲ κάποιαν ἐμπειρίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀγωγῆς τῆς νεότητος, ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν Οἰκοτροφείων, ἀπὸ τὴν τελευταίαν διακονίαν μου εἰς τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν καὶ ἐπίσης αὐξημένην, λόγῳ ἡλικίας, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν κατανόησιν, ἐλπίζω νὰ εὐλογηθῇ τὸ θεάρεστον αὐτὸ ἔργον. Ἐλπίζω νὰ προσφέρῃ ἀποτελεσματικὴν πρὸς τοῦτο βοήθειαν ὁ εὐσεβὴς Κληρὸς μας, οἱ θεολόγοι-Καθηγηταὶ τῆς περιοχῆς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ ἄλλοι «οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι».

Περὶ τὸ τέλος εὐρισκόμενος τοῦ ἐνθρονιστηρίου λόγου μου στρέφομαι πρὸς τοὺς ἐν ἀγνεῖα καὶ σεμνῇ πολιτεῖᾳ διάγοντας μοναχοὺς καὶ μοναχῆς τῆς Μητροπόλεώς μας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν τους καὶ τὸ ὠφελιμώτατον ἔργον των ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς πολῦτιμοι συμπαραστάται εἰς τὸ ποιμαντικὸν ἔργον, τὸ διεξαγόμενον ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως. Ὡς εὐγλωττοὶ κήρυκες τῶν σωτηριῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου διδάσκοντες ἀγλῶττως διὰ τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας των, ὡς σιωπῶσα παραινέσεις. Ὡς ἡ ἀδιάλειπτος καὶ εὐλογημένη ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἡ συμβολὴ των εἶναι ἀνεκτίμητος. Ζῶντες καὶ ἐργαζόμενοι δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸν εὐαγγελικὸν καὶ πατροπαράδοτον, θὰ τύχουν τοῦ θείου ἐλέους καὶ τῆς τιμῆς τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἡ ἀνθησις τοῦ μοναχισμοῦ, ὅπως τὸν ἐδίδαξαν καὶ τὸν ἐβίωσαν οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, παλαιότεροι καὶ νεώτεροι, ἀπὸ τὸν Νομοθέτην του Μ. Βασιλείου μέχρι τοῦ Ἀγιορείτου πατρὸς Παΐσιου, συνδέεται μὲ τὴν πρόοδον τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Ἐπισκοπῆς.

«Ταῦτα καὶ μοναχοὶ πάντες ἀκουέτωσαν, οἱ διὰ πάντων σταυρώσαντες ἑαυτοὺς τῷ Κόσμῳ», θὰ τονίσῃ κάπου ὁ Ι. Χρυσόστομος, «ἵνα κατὰ δύναμιν τὴν ἑαυτῶν τοὺς τῶν ἐκκλησιῶν προεστῶτας συγκροτῶσιν, ἀλείψωσιν εὐχαῖς, ὁμονοία, ἀγάπη, εἰδότες ὡς εἰ μὴ τοὺς προβλημένους παρὰ τῆς τοῦ θεοῦ χάριτος (Ἐπίσκοπος) καὶ τοσοῦτων φροντίδας ἀναδεδεγμένους συγκροτεῖν παντὶ τρόπῳ καὶ πόρρωθεν καθήμενοι, τὸ κεφάλαιον αὐτοῖς ἀπόλωλε τοῦ βίου καὶ ἡ πᾶσα ἠκρωτηριάσθη σοφία».

Περαίνων τὸν λόγον μου ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφερθῶ καὶ εἰς κάποιον ἄλλον τομέα τῆς ἐνταῦθα χάριτι Θεοῦ ποι-

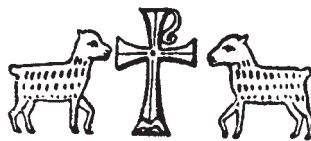
μαντικῆς ἐργασίας μας. Εἶναι τὸ συγγραφικὸν ἔργον, ἄλλη μορφή τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν ἐναντίων δυνάμεων τοῦ σκότους, τὸ ἔργον τὸ σχετιζόμενον ἀφ' ἑνὸς μὲν μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ μετὰ τὸ ἐνταῦθα κηρυκτικὸν ἔργον. Μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλων εἰδημόνων συνεργατῶν θὰ δώσωμεν «*διὰ χάριτος καὶ μέλανος*» (Β Ἰωάν. 12) τὴν ἱστορικὴν εἰκόνα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τόπου, εἰς τὸν ὅποιον καλούμεθα νὰ διακονήσωμεν. Ἦτοι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, τὴν ὁποίαν ἔκλεισαν ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος ἀξιόλογοι Ποιμενάρχαι. Προσωπικῶς ἐξ αὐτῶν ἐγνώρισα τοὺς δύο τελευταίους, τὸν πρὸ ἔτους αἰφνιδίως κοιμηθέντα καλοκάγαθον κυρὸν Ἀμβρόσιον. Τὸν τελευταῖον ἐγνώρισα κατ' ἀρχὰς κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ὅταν ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ ἀειμνήστου μεγαλοῦργου Ἱεράρχου τῆς Μυτιλήνης Ἰακώβου τοῦ ἀπὸ Δυρραχίου, ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Χριστουπόλεως, ἦλθε εἰς τὸ χωρίον μου νὰ λειτουργήσῃ. Ἀργότερα τὸν ἐγνώρισα καλύτερα, ὅπως καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάδα, μετὰ τὴν δυναμικὴν του παρέμβασιν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τῆς πατρίδος μας, μετὰ τὴν ἕκτακτον παρησίαν καὶ τὸ θάρρος τῆς γνώμης του. Τὸ μικρὸν τοῦ ἐδῶ γέωργιον τὸν ἐγνώρισε καὶ ἀπὸ τὰ ἀξιοπρόσεκτα καὶ χρησιμώτατα οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα ἀνήγειρε, ἀψευδῆ μνημεῖα καὶ τῶν πρακτικῶν του ἱκανοτήτων. Εἶη αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη.

Ἀκόμη ὅσον ἀφορᾷ τὸν τομέα αὐτόν, μετὰ συνέχει ἡ φιλόδοξος σκέψις νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀρξαμένη ἐκδοσις τῶν βοηθημάτων τοῦ ἄμβωνος, μετὰ συλλογὰς γραπτῶν κηρυγμάτων, ὅπου τεχνηέντως καὶ μετὰ τὴν μορφήν 5λέπτου κη-

ρύματος, ἐν συνδυασμῶ πάντοτε μετὰ τὴν ἀναγνωσθεῖσαν περικοπὴν, νὰ προσφερθῇ εἰς τὸν πιστὸν λαὸν ὅλη, εἰ δυνατὸν καὶ ἐν συντομίᾳ, ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, δογματικὴ καὶ ἠθικὴ, καθὼς καὶ ὁ λειτουργικὸς τῆς πλοῦτος.

Μετὰ αὐτὰς τὰς σκέψεις, τοὺς πόθους, τοὺς ὄραματισμοὺς, τοὺς σχεδιασμοὺς, τὰς ἐλπίδας ἀνέρχομαι πρῶτην φορὰν τὸν ἱερὸν τοῦτον θρόνον. Γένοιτό μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ. Γνωρίζω ὅτι «*ὁ μὲν καιρὸς ὀξύς, ὁ δὲ ἀγὼν πολὺς*» κατὰ τὸν Ἀγ. Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, ἀλλὰ καὶ πόσον ἄπειρον τὸ Θεῖον ἔλεος καὶ πέλαγος ἀπέραντον ἡ Ἀγάπη Του.

Τελευτῶν ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν Ἅγιον Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δράμας κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ, διότι ἐπὶ μῆνας ἐπέξέτεινε πατρικῶς τὴν ποιμαντικὴν του μεριμναν καὶ εἰς τὸν ἐνταῦθα Κληρὸν καὶ λαόν. Καὶ ἀφοῦ πάλιν εὐχαριστήσω πάντας τοὺς συνδραμόντας εὐγενῶς καὶ φιλαδέλφως, ἁγίους Ἱεράρχας, ἀγαπητοὺς Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους, τοὺς ἐντίμους ἄρχοντας, τοὺς ἐκπροσώπους τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ τοὺς φιλάτους ἀδελφοὺς ἐκ Μυτιλήνης, ἐξ Ἀμυνταίου, Φλωρίνης, Ἀθηνῶν καὶ ἀλλασχόθεν, εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ χαριμόσυνον τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως νέου Μητροπολίτου, στρέφω τὸν τελευταῖον λόγον πρὸς τὸν ἱερὸν Κληρὸν καὶ τὸν πιστὸν λαὸν τῆς Ἐπαρχίας μου ἀπευθύνων τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀποστόλου. «*Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, εἰρηνεύετε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ἡμῶν*» (Β Κορ. 13,11). Ἀμήν.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

(Κοζάνη 20.6.2004)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλε,
Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἴκουμε-
νικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σιανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντώνιε, Τοποτηρη-
τά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερεῖς,

Τίμιον Πρεσβυτέριον καὶ ἐν Χριστῷ Διακονία,

Κύριε Ὑπουργὲ Μακεδονίας – Θράκης,

Κύριοι Βουλευταί,

Κύριε Περιφερειάρχᾳ Δυτικῆς Μακεδονίας,

Κύριε Νομάρχᾳ Κοζάνης,

Στρατηγέ μου,

Κύριοι Δήμαρχοι τοῦ Νομοῦ Κοζάνης,

Κύριε Πρύτανη τοῦ Πανεπιστημίου,

Λοιποὶ ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν Ἀρχῶν,

Λαὲ τοῦ Θεοῦ περιούσιε καὶ εὐλογημένε,

Βαθεῖα συγκίνηση ἀλλὰ καὶ αἴσθημα μεγάλης εὐθύνης συνέχει τὴν καρδιά μου
τούτη τῆ στιγμῇ. Ἀνέρχομαι τὶς βαθμίδες τῆς ἐπισκοπικῆς μου καθέδρας φορ-
τωμένος τὸν προσωπικὸ σταυρὸ τῆς ἀρχιερατικῆς μου εὐθύνης καὶ διακονίας.

Μὲ τὴν ἀνάρρησή μου σ' αὐτὴ ἀξιώνομαι νὰ τελεσιουργῶ τὸ ἔργο τῆς ἴδιας
τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἐκκλησία τῆς λαχούσης σὲ μένα Ἐπαρχίας, τῆς
περιώνυμης καὶ ἔνδοξης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, ἰστάμενος
«εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Γίνομαι ἔτσι τὸ κέντρο καὶ ὁ σύνδεσμος καὶ ὁ
φορέας τῆς ἐνότητος τοῦ εὐχαριστηριακοῦ σώματος αὐτῆς.

Μὲ ἠρώτησαν πολλοί: Ἔχεις ποτὲ ἐπισκεφθῆ τὴν Κοζάνη; Ἀπῆντησα ὄχι!
Ἄρα πηγαίνεις σὲ ἄγνωστο τόπο! Ἀπῆντησα καὶ πάλιν: ὄχι! Καὶ τοῦτο διότι σ'
ἕναν κληρικὸ ὁ τόπος εἶναι πάντα γνωστός, ἀπανταχοῦ τῆς γῆς! Εἶναι τὸ ἱερὸν
θυσιαστήριον, ἡ ἅγια τράπεζα. Ποικίλλει μὲν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ ὡς πρὸς
τὴν στολὴν, ὅμως εἶναι τόπος τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ τὸ κάθε ἱερὸν θυσια-
στήριον! Σ' αὐτὸν τὸν γνώριμο τόπο ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου καλεῖ τὸν λαὸν
Του, προσκαλεῖ τὴν ἐκλογάδα Του νὰ παρακαθῆσθι στὸ πανεπιστήμιον δεῖπνο
γιὰ νὰ γίνῃ μέτοχος «ζωῆς αἰωνίου» καὶ νὰ μπολιασθῆ καὶ νὰ ἐκκεντρισθῆ στὸ
Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Χρέος μου εἶναι νὰ ἱεουργῶ τὸ Εὐαγγέλιον, νὰ ποδηγετῶ μὲ τὴ διδαχὴ μου
τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀληθινὴ θεογνωσία καὶ τὴ μετοχὴ του στὸ πλήρωμα
τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἐπωμίζομαι καὶ τὸ ἔργο τοῦ θεμα-
τοφύλακος καὶ ἐγγυητοῦ τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ζωντανῆς παρα-
δόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀκεραίας καὶ ἀκαινοτομήτου, ἀλωβήτου ἀπὸ τὶς πα-
γίδες τῆς ἐκκοσμηκεύσεως καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς σύγχρονης κοινωνίας μας.

Στὴν ἐποχὴ μας ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσῃ νέες καταστάσεις καὶ
δεδομένα πρωτόγνωρα. Θὰ ἦταν παραχάραξη τῆς ἀποστολῆς τῆς ἂν ἔστεκε μπρο-
στὰ σ' αὐτὰ ἀμήχανη ἢ ἀδιάφορη, τῆ στιγμῇ μάλιστα πού ἔχει τὴ δύναμη καὶ τὴ
δυνατότητα νὰ ἀνταποκριθῆ στὴν πρόκληση τῶν καιρῶν μὲ πληρότητα, χωρὶς νὰ
ἀποστῆ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν εὐλογημένη μας παράδοση.

Τοῦ

Σεβ. Μητροπολίτου Σερβίων
καὶ Κοζάνης κ. **Παύλου**

Ἀπό τὴν ἐνθρόνιση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σεβίων καὶ Κοζάνης κ. Παύλου (Κοζάνη 20.6.2004).

Ἄρκει μόνον ὁ λόγος τῆς νὰ γίνῃ πιὸ ἀξιόπιστος καὶ ἡ μαρτυρία τῆς πίστεως, ὡς ἔκφραση ἐμπειρίας καὶ ἀκτινοβολίας ζωῆς, πιὸ σεμνὴ καὶ πιὸ πειστικὴ.

Ἐναλογιζόμενος ὅλα αὐτὰ αἰσθάνομαι ὅτι τὸ βάρος τους πέφτει μεγάλο στοὺς ἀδύναμους ὤμους μου. Ἄναθαρθῶ, ὅμως, γιατί πιστεύω πὼς μὲ τὶς προσευχὲς ὄλων σας ἢ πανσθενὴς χάρις τοῦ Θεοῦ θὰ θεραπεύσῃ τὶς ὀποιες ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίες μου καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἔργο μου στὸν ἀμπελῶνα Του. Ἄλλωστε ἡ ἀρχιερωσύνη δὲν εἶναι ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἄνωθεν, ἐκ Θεοῦ, καὶ ἐφόσον θὰ καταφεύγω καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστόν, Αὐτὸς θὰ ποιμαίνη τὸ δικό Του λογικὸ ποίμνιο μὲ ὄργανό Του ἐμένα, τὸν ἀνάξιό Δοῦλο Του.

Ἐπιθυμῶ ἐν πρώτοις, Μακαριώτατε Πάτερ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε κατὰ λόγον δικαιοσύνης νὰ ἀναφερθῶ στὸ ὄντως τετιμημένον πρόσωπόν Σας καὶ νὰ ἐκφράσω δημοσίως, διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν, τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς Ὑμᾶς, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ὑποσχεθῶ τὴν διὰ βίου ἀφοσίωσίν μου στὸ πολυσχιδὲς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ

Ἔθνους ἔργο Σας. Εἶψαν τὰ ἔτη Ὑμῶν πολλὰ, ὑγιεινὰ καὶ καρποφόρα πρὸς δόξαν Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Ἀποστέλλομαι νῦν ἐνταῦθα, Μακαριώτατε, ψήφω, δοκιμασίᾳ καὶ προκρίσει τῶν ἀγιωτάτων Ἱεραρχῶν τῶν συγκροτούτων τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆ ὁμοθύμω συγκατανεύσει τοῦ σεπτοῦ μας Οἰκουμενικοῦ Κέντρου, τῆς Μητρὸς μας Ἐκκλησίας, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ τιμὴ ἐκ μέρους μου, ὁ σεβασμὸς μου καὶ ἡ πατροπαράδοτη κοινωνία πίστεως καὶ ἡ ἐν Κυρίῳ ἀγάπη μου θὰ εἶναι ἀμείωτος, τόσον πρὸς τὴν πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν ὡς θεσμόν, ὅσον καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου. Θὰ ἦτο παράλειψις νὰ μὴν ἐξέφραζα τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν Τοποτηρητὴν, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντώνιον, τὸν πολὺν καὶ σεβασμιον τοῦτον Γέροντα, τὸν ἐκφραστὴν διὰ βίου καὶ λόγου συγγραφῆς τῆς ἀσκητικῆς πατερικῆς πρακτικῆς, ὁ

ὅποιος καθ' ὅλον τὸ προηγηθὲν μέχρι καὶ σήμερον διάστημα ἐφρόντισεν πατρικῶς, ὥστε ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Μητροπολις νὰ διοικεῖται χρηστῶς, καὶ νὰ ποιμαίνεται θεοφιλῶς. Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέσης καρδίας, ἅγιε Γέροντα.

Ἀποστέλλομαι λοιπὸν γιὰ νὰ ποιμάνω τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ τῆς εὐλογημένης καὶ ἱστορικῆς αὐτῆς Μητροπόλεως καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσω ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων. Ἐναν λαὸ ἀπὸ τὴν φύση του εὐγενῆ καὶ φιλακόλουθο, τίμιο, εἰλικρινῆ καὶ φιλοπρόοδο, ποὺ δὲν σταματᾷ νὰ ἐργάζεται, ἀλλὰ ξέρει καὶ νὰ ἐκτιμᾷ ὅ,τι ὁ Θεὸς τοῦ προσφέρει. Ἐναν λαὸ ποὺ ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὴν Ἐκκλησία καὶ τὶς παραδόσεις του, τιμᾷ τοὺς ἐκκλησιαστικούς λειτουργοὺς καὶ ἀναγνωρίζει τὴν πολύτιμη παρουσία καὶ προσφορὰ τους στὴν Ἐκκλησία, τὸν τόπο καὶ τὸ Ἔθνος.

Αὐτὸν τὸ λαὸ ἐρχομαι νὰ διακονήσω, ὡς πατέρας πνευματικός, μὲ πνεῦμα ἀγάπης, θυσίας καὶ προσφορᾶς. Δὲν ξεχνῶ οὔτε γιὰ μία στιγμή ὅτι κατὰ τὴ διακονία μου αὐτὴ διαχειρίζομαι ἀνθρώπινες ψυχές, ἔμψυχες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὅμως κατοικοῦν σὲ ἀδύναμα καὶ φευγάλεα σώματα. Γι' αὐτὸ θὰ προσαθῆσω νὰ τὸν προσεγγίσω μὲ ἀπλότητα, εἰλικρίνεια καὶ καλοσύνη· γιὰ νὰ μὲ ἐμπιστευθῆ, γιὰ νὰ τὸν κατανοήσω καλύτερα, νὰ ἠρεμήσω τὶς ἀνησυχίες του καὶ νὰ γλυκάνω τὸν πόνο του. Μαζί, χέρι μὲ χέρι, θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ ξεπεράσουμε τὰ προβλήματα, ποὺ ταλανίζουν τὴν ψυχὴ του, μὲ συμπόνοια καὶ «σπλάχνα οἰκτιρῶν», κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου μας «*Γίνεσθαι οὖν οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ μου οἰκτίρμων ἐστὶ*» (Λουκ. ε', 36).

Ἐνας τέτοιος σύνδεσμος ἀγάπης καὶ κατανόησης μεταξὺ ποιμένων καὶ ποιμαινομένων ἀναδεικνύει τὴν Ἐκκλησία ὡς «κοινωνία ἀδελφῶν» καὶ γεννᾷ τὴ μυστηριώδη δύναμη, ποὺ ἐμπνέει τὰ ἔργα ἀγάπης μέσα σ' αὐτήν. Τότε ἡ εὐχαριστηριακὴ ἐνότητα καὶ κοινωνία γίνεται καὶ ἐμπρακτὴ ἐνότητα, κοινωνία τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς καὶ μετοχὴ στὸν πόνο καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀδελφοῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἀγωνισθῶ, ὥστε μαζί μὲ τὸν ἄρτο τῆς Εὐχαριστίας ἡ Ἐκκλησία μας νὰ προσφέρει ἐμπρακτὴ τὴν στοργὴ Της, σὲ ὅσους ἀδελφοὺς τὴ χρειάζονται· καὶ αὐτὸ ὄχι «πρὸς τὸ θεαθῆναι», ἀλλὰ ἀθόρυβα καὶ ταπεινά.

Ἰδιαίτερη θὰ εἶναι ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τοὺς νέους μας. Εἶναι τὸ ἐκλεκτότερο κομμάτι τῆς κοινωνίας μας, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ εὐάλωτο. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς συμπαραστεκόμασθε στὶς πολλὰς ἀγωνίες τους, νὰ δίνουμε ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματά τους, νὰ τοὺς ξε-

κουράζουμε ἀπὸ τὰ βάρη τῶν προβλημάτων ποὺ ἀντιμετωπίζουν, νὰ τοὺς ὀπλίσουμε μὲ ἀρκετὴ δύναμη γιὰ νὰ ποῦν τὸ μεγάλο ὄχι στὴ φθορὰ, ποὺ προσφέρει ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου καὶ ἰδίως ἡ σύγχρονη μάστιγα τῆς κοινωνίας, τὰ ναρκωτικά.

Μέριμνά μας θὰ εἶναι καὶ ἡ περαιτέρω στήριξη τῆς οἰκογενείας, τοῦ κυττάρου αὐτοῦ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ τόπου. Γνωρίζουμε ὅτι σήμερα συναντᾷ πολλές δυσκολίες. Θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ εἶμαστε σὲ θέση νὰ τὴ συνδράμουμε στὶς ποικιλόμορφες ἀνάγκες τῆς, νὰ τὴ δοῦμε νὰ ὀρθοφρονῆ καὶ νὰ ἀκμάζη.

Πρωταρχικῆς σημασίας θεωροῦμε τὴ συνεργασία μας μὲ τὴν ἐκπαιδευτικὴ κοινότητα. Σχολεῖο, Πανεπιστήμιο καὶ Ἐκκλησία εἶναι οἱ σύγχρονοι φορεῖς ἀνθρωπιᾶς καὶ ἀντίστασης στὴ λογικὴ, ποὺ θέλει τὸν ἄνθρωπο νὰ ζεῖ μόνον «ἐπ' ἄρτω». Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἔχουμε ἐπικοινωνία. Ἀντιθέτως, θὰ συμπαρασταθοῦμε στὸ ἔργο τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας, ὅλων τῶν βαθμίδων. Θέλουμε νὰ αἰσθάνονται τὴν Ἐκκλησία ὡς τὸν οἰκτεῖον χωρὸ τους.

Στὴν προσπάθεια ὅμως αὐτὴ ποὺ ἀναλαμβάνω μόνος μου ἐλάχιστα ἐλπίζω νὰ πετύχω. Γι' αὐτὸ προστρέχω πρῶτιστα στὴ βοήθεια καὶ τὴ συναντίληψη τοῦ Κυρίου καὶ κατόπιν παρακαλῶ γιὰ τὴ συνδρομὴ καὶ σύμπραξη ὅλων σας καὶ ἰδιαίτερα τῶν κληρικῶν τῆς Ἐπαρχίας μας. Αὐτοὶ θὰ εἶναι σήμερα οἱ πρωταγωνιστὲς στὸ ἔργο, ποὺ ἀναλαμβάνω σήμερα. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι μιλώνοντας παραπάνω γιὰ τὸ ἔργο τῆς Μητροπόλεως μας δὲν ἐννοοῦσα παρὰ τὸ ἔργο ὅλων τῶν Ἐνοριῶν μας. Συνεπῶς, ἡ συνεργασία ὅλων εἶναι ἐκ προοιμίου ἀναγκαία. Ἡ διακονία ὅλων ἀναμενόμενη. Ὁ καθένας ἄς ἐργάζεται ἀνάλογα μὲ τὰ χαρίσματα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος. Κανεὶς δὲ δικάιοῦται νὰ κρύπτῃ τὸ τάλαντον. Ἰδιαίτερα σήμερα, ποὺ οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν ἐγρήγορη πνευματικὴ, ἐργασία πολλὴ καὶ μεθοδική, λόγο ζωντανὸ καὶ σύγχρονο, πνεῦμα ἀνανεώσεως τῆς πνευματικῆς παρουσίας καὶ δράσεως καί, πάνω ἀπ' ὅλα, φόβο Θεοῦ καὶ ἀφιέρωση στὴ διακονία τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πρώτης ἐπαφῆς μας, ἀγαπητοί μου πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, θέλω τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή νὰ σὰς διαβεβαιώσω, κινούμενος πάντα ἀπὸ ἀγάπη πατρικὴ, ὅτι προσβλέπω μὲ ἐμπιστοσύνη στὰ τίμια πρόσωπά σας καὶ εὐελπιστῶ ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου θὰ συλλειτουργήσουμε καὶ θὰ συνεργασθοῦμε ἀρμονικὰ καὶ ἀποδοτικὰ, ὥστε νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὶς προσδοκίες τοῦ λαοῦ μας.

Τέλος, ἀπευθύνομαι σὲ ὅλους ἐσᾶς, τὰ τίμα μέλη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, τοὺς προσφιλεῖς ἀδελφοὺς μου.

Ἀδελφοί μου, χωρὶς τὸν Ἐπίσκοπο καὶ τοὺς ἄλλους κληρικούς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἐκκλησία. Χωρὶς ὅμως τὴ δική σας συμμετοχὴ σ' αὐτὴ ἢ δική μας ὑπαρξὴ καὶ ἀποστολὴ εἶναι ἀδιανόητη. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ σταθῆτε κοντὰ στὸν νέο σας Ἐπίσκοπο με ἀγάπη, ἀφοσίωση, με πνεῦμα συνεργασίας. Ἡ ἐν Χριστῷ οἰκοδομὴ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔργο κοινό, ὅλων μας. Ἡ συνεισφορὰ ὅλων στὴν πραγμάτωση αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ συνιστᾷ δικαίωμα καὶ ὑποχρέωση τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Προσεύχεσθε, λοιπόν, γιὰ τὸν

νέο Ἐπίσκοπό σας. Νὰ τὸν στηρίξῃ ὁ Κύριος. Νὰ τὸν χαριτώσῃ. Νὰ τοῦ δίνη δύναμη, διάκριση καὶ φωτισμό, πρεσβείαις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, τοῦ οὐρανοβάμονος καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ καὶ προστάτου καὶ πολιούχου τῆς πόλεως καὶ Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης, τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ, τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Αὐγούστης καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

«Θύρα γάρ μοι ἀνέωγε μεγάλη και ἐνεργής και ἀντικείμενοι πολλοί»
(Α' Κορ. ιστ' 9)

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

(Σπάτα 26.6.2004)

Μακαριώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀρχιερεῖς,
Ἐξοχώτατοι κύριοι Ὑπουργοί,
Κύριε Περιφερειάρχα, κύριε Νομάρχα,
Κύριοι Δήμαρχοι και Κοινοτάρχες,
Εὐλαβέστατοι πρεσβύτεροι και διάκονοι,
Πολυαγαπημένε λαὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀττικῆς,
Ἀγαπητοὶ φίλοι και ἀδελφοί,

Ἐνώπιον τῆς ἀρχιερωσύνης

Ἡ παροῦσα τελετὴ εἶναι γνωστὴ ὡς ἐνθρόνιση, πού σημαίνει ἐγκατάσταση σὲ θρόνο. Σίγουρα ἡ ἀνάδειξη κάποιου σὲ Μητροπολίτη ἀποτελεῖ ὕψιστη τιμὴ και ἐξυπνοεῖ τὴ συνετὴ και ἐν πνεύματι Θεοῦ ἄσκηση ἐξουσίας. Γι' αὐτὸ και θεωρεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ἀπαραίτητη ἡ ἐνθρόνισή του. Στὴν πραγματικότητα ὁμως ἡ ἐνθρόνιση δὲν εἶναι τόσο ἄνοδος σὲ θρόνο ἐξουσίας ὅσο εἴσοδος σὲ ἱερὸ ὕψιστης διακονίας. Κάπως ἔτσι κι ἐγὼ αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴ στιγμή· ὅτι εἰσέρχομαι στὸ ἱερὸ αὐτῆς τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας, στὸ ἱερὸ και ἄβατο τῆς ζωῆς τόσων ἀνθρώπων, τῆς σχέσης τους μὲ τὸν Θεὸ, στὸ ἱερὸ βῆμα τοῦ ἄγνωστου σὲ μένα θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἀντικρῶζοντας ἐσᾶς, τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, τὶς εἰκόνες Του, ὄλους μαζί και τὸν καθένα χωριστὰ στὰ μάτια, αἰσθάνομαι πῶς στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς προσωπικῆς μου ἱστορίας δὲν μὲ καλεῖ ὁ Θεὸς νὰ διορθώσω τοὺς ἄλλους ἀλλὰ νὰ ἀλλάξω τὴ ζωὴ μου, νὰ μεταμορφώσω τὴ λογικὴ μου, νὰ ἀνιχνεύσω τὴ νέα κλήση μου, νὰ γεννήσω τὸν καινούργιο ἐαυτὸ μου.

Εἰσηλθα πρὸ δύο μηνῶν στὸ ἱερὸ τῆς ἀρχιερωσύνης, στὸ ἱερὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν περιμένα ὁ Θεὸς νὰ μοῦ κάνει τέτοιο δῶρο. Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ μεγαλύτερη τιμὴ γιὰ κάποιον θνητὸ και φθαρτὸ ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νὰ γίνεῖ ἐπίσκοπος και μάλιστα στὶς μέρες μας. Γι' αὐτὸ και νοιώθω βαθεῖα συντετριμμένος. Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ἔμεινα στὴν ἐσωτερικὴ συνοχὴ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀποστολῆς πού ξανοίγεται μπροστά μου, στὴν ἀπορία πού γεννᾷ ὁ δύσκολος γάμος τῶν μοναδικῶν προκλήσεων μὲ τὴν συνείδηση τῆς ἀκαταλληλότητός μου, στὴν πάλη, πού προξενεῖ ἡ αἴσθησις ὅτι ἀφήνω τὴν κλήση τὴν ὁποία ἐπέλεξα και ἀπήλαυσα και ἀκολουθῶ ἕνα κάλεσμα τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ὀραματίσθηκα.

Ἡ πεποίθησις ὁμως ὅτι ὁ πάνσοφος Θεὸς μπορεῖ «νὰ ἐγείρη ἀπὸ γῆς πτωχὸν και ἐκ κοπρίας νὰ ἀνυψώσῃ πένητα» (Ψαλμ. ριβ' 7) τονώνει τὴν πίστη μου και μεταμορφώνει τὸ σκότος μου σὲ φῶς, τὴν ἀμνηχανία μου σὲ ἐνθουσιασμό, τὴ συστολή μου σὲ κίνηση ἀγάπης και κοινωνίας μαζί σας. Γι' αὐτὸ και μέσα στὰ βάθη τοῦ εἶναι μου διαπιστώνω μὴ χαρὰ γιὰ τὸ ὅτι καλοῦμαι πλέον κάθε στιγμή, κάθε σκέψη, κάθε ἱκμάδα, κάθε στοιχεῖο τῆς ὑποστάσεώς μου νὰ τοῦ δώσω ἔκφραση πνευματικὴ και μόνο, νὰ τὸ προσφέρω συνολικὰ και ἀπόλυτα στὸν Τριαδικὸ Θεὸ και στὶς εἰκόνες Του, σὲ ἐσᾶς, τὰ παιδιά Του. Αὐτὴ ἡ χαρὰ ξεπερνᾷ κάθε φόβο τῆς ψυχῆς μου, κάθε ἀναστολὴ τῆς διαθέσεώς μου, κάθε ἐπιβεβαίωση τῆς ἀνεπάρκειάς μου.

Τοῦ

Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας
και Λαυρεωτικῆς κ. **Νικολάου**

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου (Σπάτα 27.6.2004).

Ὁ ἐπίσκοπος ἴσταται «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Τύπος του εἶναι ὁ ἐσταυρωμένος Χριστὸς καὶ τόπος του ὁ Γολγοθάς. Θρόνος λοιπὸν τοῦ ἐπισκόπου εἶναι ὁ σταυρὸς καὶ τιμὴ καὶ ἐνθρόνισή του ἡ σταύρωση, ἡ θυσία, ἡ κατὰ Θεὸν ἄσκησις. Ὅχι ὁ Γολγοθάς τῆς ἀδικίας, ἀλλὰ ὁ σταυρὸς τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐπίσκοπος προσφέρεται ὁλόκληρος, ὁλότελα, σὲ ὅλους, κατὰ πάντα καὶ γιὰ πάντα, γιὰ νὰ εἶναι «ὄλος ἱερωμένος Θεῷ». Ἐπίσκοπος σημαίνει ὄχι ὅτι δίνεις πολλά, ἀλλὰ ὅτι δὲν κρατᾶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου τίποτα· εἶσαι διαρκῶς «κλώμενος» καὶ «ἐκχυνόμενος», «προσφερόμενος» καὶ «διαδιδόμενος».

Μὲ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ

Σήμερα ὁμως εἰσέρχομαι καὶ στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐθύνης μου, στὸ ἄβατο τῆς δικῆς σας σχέσης τοῦ καθενὸς μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὰ μυστήριά Του. Χαίρομαι πολὺ πὺ καλοῦμαι νὰ ἱεουργήσω στὰ θυσιαστήρια τῶν ψυχῶν χιλιάδων ἀνθρώπων πὺ μου ἐμπιστεύεται ἡ ἀγά-

πη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ βούληση τῆς Ἐκκλησίας. Χαίρομαι πὺ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ μὲ καθιστᾶ τὸν πιὸ στενὸ συγγενῆ σας, τὸν πιὸ κοντινὸ σας, ὄχι γιὰ νὰ ξέρω τὰ μυστικὰ σας, ὄχι γιὰ νὰ ἀπολαμβάνω τὴν ἐμπιστοσύνη σας, ὄχι γιὰ νὰ ξεγελιέμαι ἐγωιστικὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας. Χαίρομαι πὺ γίνομαι ἐπίσκοπός σας γιὰ νὰ μοιρασθῶ μαζί σας ὅ,τι ἔχω καὶ ὅ,τι εἶμαι προσδοκῶντας νὰ καταθέσετε ἐσεῖς στὴν τράπεζα τῆς εὐλογημένης σχέσης μας ὅ,τι θέλετε.

Ἄν ὡς τώρα στόχος καὶ ἐπιδίωξή μου ἦταν νὰ ζήσω τὴν ταπείνωση μέσα ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὸ συμμάζεμά μου, τώρα ἀντιλαμβάνομαι πολὺ καλὰ ὅτι ἡ βίωση τῆς χάριτος καὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ περνᾶει μέσα ἀπὸ τὸ κομμάτιασμα καὶ τὸ μοίρασμά μου. Δὲν πρέπει νὰ ζῶ οὔτε μιὰ στιγμή, οὔτε τὸν Θεὸν πλέον μόνος μου. Καλοῦμαι νὰ γίνω μοναχὸς πὺ δὲν ζεῖ μόνος του. Ἐσεῖς ἀποτελεῖται ἀπὸ δῶ κι ἐμπρὸς τὸ περίγραμμα τῆς ζωῆς μου, τὸ ἐπίκεντρο τῶν ἐνδιαφερόντων μου, τὸν κορμὸ τῆς σωτηρίας μου, τοὺς ἀδελφούς τοῦ Κυρίου, τὸ ὄρατο πρόσωπο τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μου.

Ἔρχομαι κοντά σας γιὰ νὰ μάθω ὄχι νὰ ἐπιβάλλω· νὰ γίνω ὄχι νὰ κάνω· νὰ μαθητεύσω στὶς ἀρετές σας· νὰ σεβασθῶ τὰ δῶρα σας, τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἐνεργεῖ στὴ ζωὴ σας ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν φαντάζομαι τὸν ρόλο μου στὸ πόστο κάποιου πού ἔχει ὁράματα πού ἐφαρμόζουν οἱ ἄλλοι. Ποτὲ δὲν θὰ ἤθελα τὰ χαρίσματα τοῦ καθενὸς νὰ πνίγονται στὸ ἔλος τῶν προσωπικῶν μου φιλοδοξιῶν. Στόχος μου εἶναι νὰ συμπαρασταθῶ σὲ ὅποιον ἔχει ὄραμα νὰ τὸ ἀναπτύξει καὶ νὰ τὸ καλλιεργήσει καὶ σὲ ὅποιον δὲν ἔχει νὰ τοῦ προσφέρω ἐναλλακτικὰ ὁράματα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν πνευματικὴ ζωὴ.

Ἄλλα αὐτὰ δὲν θέλουν σχέδια καὶ ἀποφασιστικότητα· θέλουν ὑπομονή, σεβασμὸ καὶ χρόνο. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς βιάζονται νὰ δοῦν σύντομα ἔργα καὶ ἀποτελέσματα θὰ ἀπογοητευθοῦν. Ἡ ἀντιπρόταση τῆς Ἐκκλησίας στὴν πίεση τῶν γεγονότων δὲν εἶναι ἡ βιασύνη τοῦ ἐπιβεβλημένου καλοῦ οὔτε ἡ σπουδὴ τῆς διορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων. Ἀντιπρότασή της εἶναι ἡ ὑπομονὴ τῆς «ἄλλης» λογικῆς. «Μὴ ζητεῖ πρὸ καιροῦ τὰ τοῦ καιροῦ ἵνα μὴ ζημιωθῆς τὰ τοῦ καιροῦ ἐν τῷ καιρῷ». Θὰ εἶμαι ἀπόλυτα εὐτυχῆς ἂν τελικὰ τὸ πέρασμά μου ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς εἶναι μία μαρτυρία διακονίας καὶ σεβασμοῦ παρὰ μία παραγωγὴ ἔργων καὶ ἀναπαραγωγὴ ἐγωισμοῦ· μιὰ ὁμολογία ἐνὸς ἀνθρώπου πού δὲν θυμόμαστε τί ἔκανε, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ ξεχάσουμε τὸ πῶς καὶ πόσο σεβάσθηκε τὸν τόπο, τὶς συνθήκες, τὰ γεγονότα, τοὺς ἀνθρώπους.

Οἰκονομικὴ Ἀνάπτυξη

Ἡ ἐπαρχία μας θεωρεῖται ἀπὸ τὶς πλεον ἀναπτυσσόμενες τῆς πατρίδας μας. Ἄν ὅμως ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη δὲν συνδυασθεῖ καὶ μὲ παράλληλη πνευματικὴ, τότε αὐτὸ πού ὀνομάζουμε πρόοδο θὰ ταυτισθεῖ μὲ τὴν πολιτισμικὴ μας καταστροφὴ.

Ἡ πορεία μας ὡς Ἐκκλησίας εἶναι μονόδρομος. Εἶναι ἡ ἐλευθερία μας ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ παράμετρο καὶ λογικὴ. Στὰ αὐτιά μου ἤχοῦν, Μακαριώτατε, τὰ λόγια πού πρόσφατα ἐκφωνήσατε ἀπευθυνόμενος στὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη Γεωργίας κ. Ἡλία: «Σήμερον, καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόσμος θεωρεῖ τὰ πάντα μὲ μέτρον τὰ χρήματα, ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας πρέπει νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν πρὸς αὐτά, ἀπὸ τὸν κατακρημνισμόν τοῦ ψεύτικου αὐτοῦ Θεοῦ» (14.5.2004).

Δὲν πιστεύουμε σὲ Ἐκκλησία πού ζητάει, ἀλλὰ πού

τὴν ἐμπιστευόμαστε. Οὔτε σὲ Ἐκκλησία πού στηρίζει τὴν ἀποστολὴ τῆς σὲ τράπεζες καὶ ἀναπτυξιακὰ προγράμματα, ἀλλὰ σὲ Ἐκκλησία πού ἡ λιτότητά της τὴν ἐγκαθιστᾷ σὰν μάννα στὶς καρδιές τῶν πιστῶν. Μιὰ τέτοια Ἐκκλησία ὄχι μόνον συντηρεῖ τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ διαρκῶς ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀλήθεια τοῦ κηρύγματός της. Ἐκκλησία πού ταυτίζεται μὲ τὸ παγκάρι, τὸν δίσκο, τὴν ἐνοχλητικὴ αἴτηση δωρεῶν, τὰ οἰκονομικὰ προγράμματα, εἶναι τόσο ριζωμένη στὸν κόσμον αὐτὸν πού ἀδυνατεῖ νὰ μᾶς μεταφέρει στὸν ἄλλον, τὸν ἀληθινόν. Τὰ ἐγκόσμια προβλήματα μας, στὰ καθημερινὰ δράματα καὶ ἀδιέξοδά μας, στὰ ἀναπάντητα «γιατί» καὶ ἐρωτήματά μας; ποιὸς θὰ μᾶς ἀναστήσει στὴ λογικὴ πού ἐλευθερώνει; ποιὸς θὰ μᾶς προσφέρει τὸν Θεὸ πού λυτρώνει; Δὲν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ κηρύττει Θεὸ πού εἶναι πανταχοῦ παρῶν καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἀπῶν.

Εἶναι ἀδιανόητο στὰ ἔξοδα γάμου καὶ βαπτίσεων, διπλά στὰ κεράσματα, τὰ δῶρα, τὶς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ κουφέτα, νὰ ὑπάρχει τὸ οἰκονομικὸ χρέος πρὸς τὸν ἱερέα, τὸν ναὸ καὶ τὴ Μητρόπολη. Ὅταν οἱ πάντες δίνουν δῶρα, τότε πῶς ἡ σχέση μας μὲ τὴν Ἐκκλησία κατατάσσεται χρέος; Ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας δὲν στηρίζεται στὰ ἔσοδα τῶν παγκαριῶν· βασίζεται στὴν μία ἔξοδο ἀπὸ τὴν φιλαυτία καὶ τὴ μυωπία μας πρὸ τῆς διέξοδο τῆς ἀταπάρνησης καὶ τὸ φῶς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Κεντρικὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ φιλοπτωχία, ὄχι μόνον μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀγάπης στοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀγάπης τῆς δικῆς μας προσωπικῆς λιτότητας καὶ πτωχείας. Λέγει ἐκφραστικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ἄν πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία συναντήσεις ἕναν πτωχόν, πάρτον στὸ σπίτι σου· κάνεις τὸ σπίτι σου ναόν. Βάλτον νὰ καθῆσαι στὸ τραπέζι σου· κάνεις τὸ τραπέζι σου Ἁγία Τράπεζα. Δώστου νὰ φάει τὸ φαγητό σου· κάνεις τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί σου θεία κοινωνία».

Ἄν ὅμως ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ἀδελφὸ εἶναι τόσο μεγάλη ἐπειδὴ μᾶς ἐνώνει μαζί του, ἡ ἀγάπη τῆς δικῆς μας ἐπιλεγμένης πτωχείας εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπειδὴ μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Κύριο πού «ἐπτώχευσεν πλούσιος ὢν», πού ἡ ζωὴ Του εἶναι συνυφασμένη, μὲ τὰ σπάργανα καὶ τὸν σταῦλο τῆς γεννήσεώς Του, μὲ τὸ λέντιο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, μὲ τὸ γαϊδουράκι τῆς ἐπίσημης εισόδου Του, μὲ τὴν ἔλλειψη τόπου καὶ στέγης νὰ σύρει τὸ κεφάλι Του.

Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ καταστήσουμε τοὺς

μακρὰν πλησίον, νὰ μεταμορφώσουμε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδικημένους σὲ ἀδελφοὺς, νὰ μεταφράσουμε τὴν προσευχή μας σὲ οὐσιαστικὴ ἀγαθοεργία. Ἐπιλέγουμε τὴ λιτότητα γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἀγκαλιάζουμε τὴν προσωπικὴ ἀνάγκη τοῦ καθενός, τὸν ἀγῶνα τῆς κάθε μέρας, τὴν ἀσθένειά του· νὰ κατανοοῦμε τὸν πόνο καὶ τὸ παράπονό του. Εὐθύνη μας δὲν εἶναι νὰ λύνουμε ὅλα τὰ προβλήματα — αὐτὸ ὑπερβαίνει τὶς δυνάμεις μας. Μόνον ἔτσι μποροῦμε ἐν εὐλογίᾳ νὰ ποῦμε: *«τὶς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τὶς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;»* (Β' Κορ. ια' 29) Τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐξαρθᾶται ἀπὸ τὸ πόσα οἱ πιστοὶ δίνουν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πῶς ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς σας —καὶ κυρίως ὁ ἐπίσκοπος— ζοῦμε.

Μόνον ἔτσι μποροῦμε ὡς Ἐκκλησία νὰ συμπορευθοῦμε μὲ τὴν ἀλήθεια, τὴν πρόοδο καὶ τὴ δημιουργία καὶ νὰ ὀδηγηθοῦμε σὲ οὐσιαστικὰ καὶ μεγάλα ἔργα προσφορᾶς. Ἔργα μεγάλοπνοα, σύγχρονα, τολμηρά, πρωτότυπα. Ἔργα ποὺ δείχνουν ὅτι δὲν ἔχουμε καμμία σχέση μὲ τὴ μιζέρια, τὴν προχειρότητα, τὴν ἰδιοτέλεια, τὸν συντηρητισμό. Ἔργα ποὺ καταδεικνύουν ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος λόγος μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ προοδευτικὸς καὶ πειστικὸς καὶ παγκόσμιος καὶ διεισδυτικὸς. Μόνον μία ὀλιγαρχὴ Ἐκκλησία διαχειρίζεται σωστὰ τὴν πρόκληση τῆς ὕλης καὶ τὸν πειρασμὸ τῆς αὐτοπροβολῆς. Μόνον μία προσευχόμενη Ἐκκλησία μπορεῖ παραγωγικὰ νὰ δραστηριοποιεῖται.

Μοναχισμός

Ἡ Μητρόπολή μας εἶναι διάσπαρτη ἀπὸ μοναστηρία καὶ παρεκκλήσια. Αὐτὸ προσδιορίζει καὶ τὴ μορφὴ τῆς ποιμαντικῆς διακονίας μας. Παράλληλα μὲ τὸ κῦταρο τῆς ἐνορίας θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ δοθεῖ ὡς ἐναλλακτικὴ πρόταση λειτουργικῆς καὶ ποιμαντικῆς ἀναπαύσεως ἢ ἔμφαση στὸ μοναχικὸ πυρήνα καὶ τὸ ξωκλήσι. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ὅλη διακονία μας θὰ μποροῦσε νὰ βασισθεῖ στὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἡσυχία, στοιχεῖα ποὺ τότε χρειάζεται ὁ κουρασμένος κόσμος μας.

Στὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὁ δεσποτικὸς θρόνος δὲν εἶναι στραμμένος πρὸς τὸν λαό, ἀλλὰ ἀτενίζει τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου. Ὁ ἐπίσκοπος, πρὸς τὸν ὁποῖο στρέφεται ὁ λαὸς προσατενίζει πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ παρατήρηση προσδιορίζει καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ μοναχοῦ ἐπισκόπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιμένουμε κυρίως τὴν παρουσία τῆς προσευχῆς καὶ τῆς συνεποῦς μοναχικῆς καὶ ἀσκητικῆς ζωῆς παρὰ τὴ λαμπρότητα τοῦ ἀκτιβιστικοῦ βίου.

Μέσα στὶς τεράστιες προκλήσεις τοῦ πολυμορφικοῦ χαρακτῆρα τῆς, ἡ Μητρόπολή μας μπορεῖ δώσει ἐναλλακτικὴ πρόταση πνευματικῆς ζωῆς θεμελιωμένη στὴ μοναχικὴ παράδοση καὶ ἀσκητικότητα. Ὅχι ἀντιπαραθετικὰ οὔτε συγκριτικά. Γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει ἀντίπαλο στρατόπεδο ποὺ πρέπει νὰ συντριψοῦμε οὔτε ἀδελφοὶ ποὺ πῆραν λάθος δρόμο καὶ πρέπει ἐμεῖς νὰ διορθώσουμε. Γιὰ μᾶς ὑπάρχει ἡ ἀδιαπραγμάτευτη εὐθύνη νὰ δώσουμε τὴ μαρτυρία μας, αὐτὸ ποὺ ξέρομε, αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐμπνέει, αὐτὸ ποὺ ζοῦμε ὡς στόχο, ὡς πόθο, ὡς ἀλήθεια, ὡς ἐμπειρία. Εἴμαστε σίγουροι πῶς κάθε καλοπροαίρετος ἀδελφός θὰ μποροῦσε νὰ φιλοξενήσει μέσα του αὐτὸ τὸ ἦθος ὅχι ὡς στοιχεῖο ποὺ ἀπομακρύνει καὶ ἀποξενώνει ἀλλὰ ὡς περιουσία ποὺ ἐνοποιεῖ καὶ συμπληρώνει. Ἡ πρόταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς λιτότητας καὶ μοναχικῆς πνευματικότητος σὲ σύγχρονο κοσμικὸ περιβάλλον ἴσως ξενίζει, ἀλλὰ εἶναι βαθεῖα ριζωμένη στὴν εὐλογημένη Ὁρθόδοξη παράδοσή μας καὶ δεμένη σφιχτὰ μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὶς βαθύτερες προσδοκίαις τῆς.

Ἱερωσύνη

Καλῶ τοὺς ἱερεῖς μας —ὄλους ἀνεξαιρέτως— νὰ θυμηθοῦν δύο μέρες τῆς ζωῆς τους: τὴν ἡμέρα τῆς χειροτονίας τους καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου παραστάσεώς τους. Καὶ οἱ ἱερομόναχοι τὴν ἡμέρα τῶν μοναχικῶν ὑποσχέσεών τους. Ὁ ἱερέας εἶναι γιὰ νὰ *«βαστάζει τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ»* (Γαλ. στ' 17), νὰ φέρει τὴ μαρτυρία ἐνὸς ἄλλου κόσμου ποὺ ὅμως εἶναι ὑπαρκτός, ἀληθινός ἀλλὰ καὶ μεθεκτός ἀπὸ ὄλους μας. Ἡ ζωὴ του πρέπει νὰ προσκαλεῖ, ὅχι νὰ ἀποτρέπει· νὰ ἀνοίγει πόρτες, ὅχι νὰ τὶς κλείνει· νὰ προσκαλεῖ δέος, ὅχι ἀποστροφή.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ δικὴ σας ἐπίμονη προσδοκία καὶ ἀπαίτηση γιὰ ἐξαγιασμένο κληρο, ἀνάλογο τῆς ἀποστολῆς του, προστατεύει τὴν ἱερωσύνη καὶ γεννᾷ τοὺς διακόνους τῆς, ἐνῶ ὁ συμβιβασμὸς τῶν δικαιολογιῶν τὴν καταρρακώνει. Ἄντὶ νὰ δικαιολογοῦμε τοὺς ἱερεῖς πρέπει νὰ περιφρουροῦμε τὴν ἱερωσύνη. Νὰ ἀπαιτεῖτε ἀπὸ μᾶς, τοὺς ἱερεῖς σας, τὴ συνέπεια, τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, τὴ μαρτυρία τοῦ ἁγίου βίου, τὴ δύναμη τῆς πνευματικῆς λογικῆς. Καλύτερα δέκα ἱερεῖς ποὺ βεβαιώνουν μὲ τὴ ζωὴ τους τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τὴ μαρτυρία τοῦ ἁγίου βίου, τὴ δύναμη τῆς πνευματικῆς λογικῆς. Καλύτερα δέκα ἱερεῖς ποὺ βεβαιώνουν μὲ τὴ ζωὴ τους τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ παρὰ ἑκατὸ ποὺ τὴ διαψεύδουν. Δὲν χρειάζομαστε

παπάδες πού βαπτίζουν μὲ νερό, ἀλλὰ ἱερεῖς πού βαπτίζουν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι. Οὔτε παπάδες πού μεταμορφώνουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ ζωντανὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ σὲ κοσμικὸ σωματεῖο μὲ ὁπαδοὺς καὶ ἐξωτερικὰ σχήματα, σύμβολα, ὑποχρεώσεις καὶ συνήθειες. Δὲν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ παντρεῖ τοὺς ἀνθρώπους μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς ἡ Ἐκκλησία νὰ προσυπογράφει τὸ διαζύγιό τους ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πίστη καὶ τὴ χάρι Του. Ἱερεῖς πού ἀντὶ νὰ προσβλέπουν στὰ θυσιαστήρια τῶν ψυχῶν ἐπικεντρώνουν τὸ ἐνδιαφέρον τους στὰ παγκάρια τῶν ναῶν εἶναι ξένοι πρὸς τὸ ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴν ἀποστολή τους. Μοναχοὶ πού ἐπέλεξαν τὸν σταυρὸ τῆς ἀγαμίας καὶ ἀρνοῦνται τὰ καρφιά τῆς συνεποῦς μοναχικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας μοιάζουν μὲ παπάδες δίχως ράσα, μὲ διακονητὲς δίχως ποδιά, μὲ καντήλια δίχως φλόγα, μὲ ἐκκλησίες χωρὶς σταυρὸ, εἰκόνες καὶ δισκοπότηρο.

Ἱερεῖς ὅμως πού ξέρουν νὰ ψηλαφοῦν τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀγκαλιάζουν τὸν λαὸ μὲ τὴν πεντακάθαρη ζωὴ τους, μὲ τὴν ἀνάλαφρη προσευχή τους, μὲ ἀνάγλυφη τὴν πίστη τους, μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ ἐμφάνισή τους, μὲ τὴ μεταμορφωμένη λογική τους, μοιάζουν μὲ δροσιά μέσα στὸ κατακαλόκαιρο, μὲ ἀνάσα μέσα στὴν ἀσφυξία, μὲ ἐλπίδα μπροστὰ στὸ ἀδιέξοδο. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας, ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ εὐλογημένο αὐτὸ ὄραμα.

Παλαιομερολογιτισμός

Ἡ ἐπαρχία μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ παλαιομερολογιτικὰ μοναστήρια. Στὸ ὑφιστάμενο σχίσμα ἐμεῖς ἀντικρύσαμε τὸ δικὸ μας μερίδιο εὐθύνης. Ἡ ἔμφαση στὴν ἀκρίβεια καὶ συνέπεια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἀποτελεῖ τὸ πηδάλιο τῆς πνευματικῆς πορείας μας καὶ συνεπῶς ἀδιαπραγμάτευτο ὄρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταυτότητός μας. Τὸ πιὸ σημαντικό στοιχεῖο πού καταθέτει ὁ ἐπίσκοπος κατὰ τὴν χειροτονία του δὲν εἶναι ὁ λόγος του οὔτε ἡ συντριβὴ του οὔτε ἀκόμη καὶ ἡ προσευχή του· εἶναι ἡ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς του, ἡ ὁποία καὶ ἐκφράζεται μὲ τὴν ἀπαγγελία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως καὶ τὴν ὑπόσχεση τῆς τηρήσεως τῶν ἱερῶν κανόνων. Πρῶτο μέλημά του πρέπει νὰ εἶναι ἡ διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου παρακαταθήκης καὶ ἡ μαρτυρία τῆς βιωμένης πίστεως.

Ἡ τυχὸν συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας σὲ κοινὲς συναντήσεις καὶ ἐκδηλώσεις μὲ χριστιανοὺς ἄλλων δογμάτων καὶ ὁμολογιῶν κατανοεῖται μόνον ἂν ἔχει χαρακτή-

ρα ὁμολογίας, ἱεραποστολῆς καὶ μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας καὶ ὄχι ὅταν ἀποτελεῖ ἀπόδειξη κοινωνικοῦ, ἐκκοσμικευμένου συγκρητισμοῦ.

Ἐκσυγχρονισμὸς πού δὲν θεμελιώνεται πάνω στὴν εὐλογημένη μας παράδοση εἶναι ὑπουργὸς καὶ ἐπικίνδυνος, ὅπως καὶ παράδοση πού δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ σήμερον ἀποτελεῖ νεκρὸ γράμμα· ἄποψη καὶ ἰδεολόγημα πού ἐγκλωβίζει καὶ ὄχι πίστη πού ἐλευθερώνει. Ἡ δυναμικὴ τοῦ καινούργιου καὶ τοῦ σύγχρονου σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ δοκιμασμένο τῆς παραδόσεως εἶναι οἱ πόρτες μέσα ἀπὸ τίς ὁποῖες περνάει στὶς μέρες μας ὁ δρόμος καὶ ἡ ἔκφραση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας καὶ ζωῆς.

Πολυθηρησκευτικότητα

Σὲ συνεργασία μὲ τὸ ἐκπεφρασμένο αἰσθητήριο τοῦ λαοῦ μας, σὲ συμφωνία μὲ τίς ὡς τώρα ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὲ σεβασμὸ στὴν ἄκρι τοῦδε διατυπωμένη βούληση τῶν ὑπευθύνων φορέων, μὲ κατανόηση ὅτι τὸ θέμα παρουσιάζει καὶ κοινωνικοπολιτικὲς διαστάσεις, ἐμεῖς τοποθετούμεθα καὶ στὸ ζήτημα τῆς πολυθηρησκευτικότητος τῆς ἐπαρχίας μας. Ἄν εἶχαμε γεννηθεῖ λίγα χιλιόμετρα ἀνατολικότερα ἢ δυτικότερα, κάτω ἀπὸ τίς παρούσες συνθήκες, ἐμεῖς θὰ εἴμασταν αὐτοὶ πού θὰ διεκδικούσαμε τόπους λατρείας σὲ αὐτὸν τὸν χῶρο. Σεβόμαστε ἀπόλυτα τὴν ἱστορία τῶν λαῶν καὶ τῶν προσώπων, τίς συνθήκες πού ὁ Θεὸς παραχωρεῖ γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, τὴν πραγματικότητα καὶ τίς ἀνάγκες πού αὐτὴ ἡ ἱστορία διαμορφώνει. Ὅλα αὐτὰ συνηγοροῦν στὸν σεβασμὸ τοῦ δίκαιου καὶ λογικοῦ αἰτήματος τῶν ἑτεροδόξων ἢ ἄλλοθρήσκων συνανθρώπων μας.

Σεβόμαστε καὶ συγκλονιζόμαστε ὅμως καὶ ἀπὸ τὴ δική μας ἱστορία, τὸν δικὸ μας τόπο, τοὺς συνειρμούς τῆς δικῆς μας ἰδιοπροσωπίας, κυρίως ὅμως τὰ βιώματα τῆς Ὁρθοδόξης ἀλήθειας ὡς μοναδικῆς καὶ τῆς ζωῆς δύο χιλιάδων ἐτῶν σὲ αὐτὸν τὸν τόπο πού κάθε στιγμή τῆς ἱστορίας του εἶναι ποτισμένη μὲ Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ παράδοση, κάθε σελίδα τῆς λαογραφίας του εἶναι γραμμένη μὲ ἁγιογραφικὲς ἐκφράσεις καὶ ζωγραφισμένη μὲ ξωκκλήσια καὶ εἰκόνες, κάθε μόριο τοῦ ἀέρα του εὐωδιάζει θυμίαμα καὶ πατερικὸ λόγο, κάθε σημεῖο τῆς γῆς του εἶναι βαμμένο μὲ μαρτυρικὸ αἷμα καὶ ἀσκητικούς ἰδρώτες, κάθε στοιχεῖο τοῦ πολιτισμοῦ του παραπέμπει σὲ τρούλους καὶ σταυρούς, κάθε ἔκφραση τῆς λογικῆς του καὶ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς του φανερώνει τὸ μεγαλεῖο τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν καὶ ἐνῶ ἡ ἀνάγκη τῶν συμπολιτῶν μας πού προέρχονται ἀπὸ διαφορετικὲς μὲ μᾶς θρησκευτικὲς παραδόσεις πρέπει νὰ μελετηθεῖ μὲ πολὺ σεβασμό, τὸ μερίδιό τῆς μαρτυρίας τοῦ μοναδικοῦ θησαυροῦ μας εἶναι αὐτὸ πού ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὰ τὴ δική μας ὑποχρέωση. Πῶς, ἀλήθεια, νὰ ἀντιπαρέλθουμε τὴν βιωμένη ἐπιβεβαίωση ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σωτηρία εἰ μὴ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ;» (Πράξ. δ' 12)

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα διερευνοῦμε ἂν οἱ λόγοι πού παρουσιάζονται γιὰ τὴν οἰκοδόμηση συγκροτημάτων διαφορετικοῦ πολιτισμοῦ καὶ θρησκευτικοῦ προσανατολισμοῦ στὴν ἐπαρχία μας εἶναι ἀντικειμενικοὶ ἢ ὑπηρετοῦν συγκεκριμένους σκοπιμότητες. Ἄν πρέπει νὰ γίνουν, τέτοια οἰκοδομήματα θὰ γίνουν ὄχι γιὰ νὰ προκαλοῦν τὴν ἱστορία καὶ τὸ αἰσθητήριο τῆς ἰδιοπροσωπίας μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταδεικνύουν τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν σεβασμὸ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ νὰ καταθέτουν τὴ μαρτυρία τῆς στὸν σύγχρονο κόσμο.

«Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης»

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀρκεῖται μόνον σὲ αὐτοὺς πού γνωρίζει καὶ τὴν ἀποδέχονται, ἀλλὰ καὶ ἀναγνωρίζει τὰ παιδιά τῆς καὶ στὰ πρόσωπα αὐτῶν πού τὴν ἀπορρίπτουν καὶ τὴν ἀμφισβητοῦν. Στὰ σπλάγχνα τῆς δικῆς μας ἀνεπάρκειας θὰ συναντήσουμε τὴ δικαιολογία τῶν ἄλλων, τὴ δυσκολία τους νὰ διακρίνουν τὸν Θεό, τὸ ἐπιχειρημά τους γιὰ τὴν ἀπόρριψή Του. Γι' αὐτὸ καὶ τέτοια στιγμή ἢ Ἐκκλησία μας δηλώνει ὅτι τὰ μάτια τῆς τὰ ἔχει στραμμένα μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ σὲ αὐτοὺς πού τὴν ἀμφισβητοῦν στὴν δυσδιάκριτη αὐθεντικὴ μορφή τῆς. Οἱ πόρτες μας εἶναι ἀνοιχτές καὶ πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ μέσα. Τὰ κενὰ καθίσματα τῶν ναῶν μας προκαλοῦν τὴ γνήσια ἀγάπη μας καὶ γεννοῦν τὸν αὐθεντικὸ ἔλεγχο τῆς δικῆς μας ζωῆς. Κάθε τι πού ὀνομάζεται αὐτοκριτικὴ, κάθε τι πού ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μαρτυρίας καὶ τῆς ἱεραποστολῆς, συγκινεῖ βαθειὰ τὸν ὀργανισμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελεῖ ἐπίκεντρο τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς προοπτικῆς.

Ἄντιλαμβανόμαστε ὅτι ὡς Ἐκκλησία μιλοῦμε διάλεκτο μὴ κατανοητὴ ἀπὸ τὰ παιδιά μας καὶ ἀκολουθοῦμε τρόπους μὴ ἀποδεκτοὺς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας. Ἀναλαμβάνουμε ἐμεῖς τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ δυσκολία τῆς ἐπικοινωνίας μας. Οἱ ἀντιδράσεις τους ἐμᾶς ταπεινώνουν. Στὶς ἀμφισβητήσεις τους ἐμεῖς μαθητεύουμε. Ἀπὸ τὴν ἀπόρριψή τους ἐμεῖς διορθωνόμαστε. Ἐπιθυμοῦμε εἰλικρινὰ

νὰ μάθουμε τὴ γλῶσσα τους γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς ἀντιπροσφέρουμε τὸ πνεῦμα μας. Ἐνα πνεῦμα πού στὴ δική τους ζωὴ —εἴμαστε σίγουροι— θὰ βρεῖ καλύτερη ἔκφραση ἀπ' ὅ,τι στὴ δική μας.

Σεβασμὸς στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἀγαθόνικο

Ἡ ἐπαρχία μας εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες πού διαποιμαίνεται ἀπὸ καινούργιο Μητροπολίτη, ἐνῶ ὁ προηγούμενος ἀκόμη ζεῖ. Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προνόμιο γιὰ τὸν νέο νὰ ἀπολαύσει περισσότερο τὴν τιμὴ, ἀλλὰ μεγάλη εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ ὥστε θεμέλιο τῆς διακονίας του νὰ ἀποτελεῖ ἡ εὐχὴ τοῦ γέροντος καὶ ὁ σεβασμὸς του. Σεβασμιώτατε πάτερ, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή μου, Σᾶς ζήτησα νὰ παραμείνετε στὴν ἐπισκοπικὴ κατοικία, νὰ κρατήσετε τὸ γραφεῖο σας καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μητροπόλεως γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησή Σας. Ἐσεῖς ἀπὸ λεπτότητα καὶ εὐγένεια μετακινήθηκατε. Θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι δὲν μεταποισθήκατε καθόλου ὁμως ἀπὸ τὴν κεντρικὴ θέση τῆς καρδιᾶς μας. Ἐμένα ἢ ἀποστολή μου δὲν εἶναι νὰ ἐπέμβω ἀδιάκριτα στὸ ἔργο Σας, ἀλλὰ νὰ σεβασθῶ τὸ πνεῦμα Σας. Αὐτὸ γέννησε τοὺς καρπούς τῶν λόγων Σας καὶ τὴν αὔρα τῆς πανθομολογούμενης ἀγαθῆς μαρτυρίας Σας. Σὲ ὅλα τὰ γραφεῖα τῶν ναῶν μας θὰ παραμείνει ἀναρτημένη ἢ φωτογραφία σας γιὰ νὰ μᾶς θυμίζει ὅτι ἢ παραίτησή Σας δὲν ἔγινε γιὰ νὰ Σᾶς ἀντικαταστήσουμε μὲ ἀσέβεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσετε τὸ προσωπικὸ μεγαλεῖο Σας μὲ εὐγένεια.

Ἐπίλογος εὐγνωμοσύνης

Θὰ προσθέσω καὶ δυὸ λόγια πηγαίας καὶ εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης πρὸς Ἐσᾶς Μακαριώτατε. Στὴ δική Σας καρδιά φύτεψε ὁ Θεὸς τὴν ἰδέα ἀπὸ τὴ φιλομοναχικὴ ἀπομόνωσή μου νὰ ξανοιχθῶ στὸ πέλαγος τῆς ἐπίσημης ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Ἐσεῖς, γνωρίζοντάς με περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μὲ ἀγκαλιάσατε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη Σας. Ἐσεῖς διακινδυνεύσατε τὴν ἐκκλησιαστικὴ προαγωγή μου. Ἀπὸ τὸ στόμα Σας ἄκουσα τὴν ἀπόφαση τῆς ἱεραρχίας· ἀπὸ τὰ χέρια σας ἔλαβα τὴ χάρι τῆς ἀρχιερωσύνης· Ἐσεῖς ὡς τοποτηρητῆς τώρα μοῦ προσφέρετε τὸν θησαυρὸ αὐτῆς τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας. Ἐσεῖς ἀποτελεῖτε τὸν ἐκφραστὴ τῆς βουλήσεως τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μου. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν ἕνα συγκυριακὸ ἱστορικὸ παρελθόν πού αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ μποροῦσα καὶ νὰ ξεχάσω. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἀπὸ δῶ κι ἐμπρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ μένα πάντοτε θὰ προ-

βάλλεται πάνω στο επίπεδο τῆς ἱερῆς εὐγνωμοσύνης μου στο σептὸ πρόσωπό Σας.

Καὶ κάτι ἀκόμη. Ἡ Μητρόπολη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς θεωρεῖ ὅτι ἡ σχέση σας μαζί της ὡς τοποτηρητοῦ εἶναι ἀνεξάληπτη. Ἐδῶ ὅποιος ἔρχεται καὶ ὅταν φεύγει παραμένει. Γι' αὐτὸ καὶ νὰ τὴ θεωρεῖτε ὡς προέκταση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μπορεῖ νὰ Σᾶς προσφέρει λίγη ξεκούραση, νὰ μοιρασθεῖ μαζί Σας τὶς πνευματικὲς ἀπολαύσεις της, νὰ Σᾶς ἐμπιστευθεῖ τοὺς προβληματισμοὺς καὶ τὰ ὁράματά της.

Νὰ κλείσω μὲ τὴν ἀνωτάτη ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Σεβασμιώτατοι, ἅγιοι πατέρες, ἡ σχέση μου μαζί σας εἶναι καθοριστικὴ τῆς συνεισφορᾶς μου στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμαι ὁ τελευταῖος στὴ σειρὰ τῶν ἐπισκόπων. Θέλω νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ Ἱεροσυνδική μου διακονία στηρίζεται σὲ τρεῖς ἄξονες: στὴ βαθειά μου εὐγνωμοσύνη καὶ τὸν σεβασμὸ στὰ πρόσωπά σας· στὴ διάθεσή μου νὰ μείνω γιὰ πάντα ὁ ἔσχατος τῶν ἐπισκόπων καὶ στὴν ἐτοιμότητά μου ἀνὰ πᾶσα στιγμή νὰ θυσιάσω τὴ θέση ἀλλὰ καὶ τὴ διακονία μου στὴ βούληση τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πρόσφατη ἐκκλησιαστικὴ κρίση τραυμάτισε βαθύτατα τὸ μυστήριο τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ Μητρόπολη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ἀναπόφευκτα παραπέμπει σὲ μία ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ ἐκκρεμότητα, ἡ

ὁποία διακριτικὰ περιμένει τὴν μετὰ συνέσεως καὶ ἀνωτερότητος τακτοποίησή της. Θὰ ἤθελα νὰ γνωρίζετε, Μακαριώτατε, ὅτι, ἂν καὶ ὅποτε ἡ σοφὴ κρίση τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου θελήσει μακρόθυμα νὰ προβεῖ στὴν ἐξομάλυνση καὶ τῶν τελευταίων ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων –καὶ εὐχομαι αὐτὸ νὰ γίνῃ σύντομα–, ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ διευκολύνω τὴν κατάσταση καταθέτοντας ὅλα τὰ δικαίωμάτα τῆς θέσεως ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή μοῦ προσφέρετε πρὸς εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότητά της ἀξίζει πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ καλύτερα ὁράματά μας.

Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὸν κόπο τῆς παρουσίας Σας καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἀγάπης σας. Ὡς ἀντίδωρο αὐτῶν καὶ ὡς ἀναμνηστικὸ τῆς σημερινῆς ἡμέρας θὰ προσφέρω σὲ ὅλους σας ἓνα καλαίσθητο κουτάκι μὲ θυμίαμα. Τὸ θυμίαμα εἶναι λίγο γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε. Εἶναι ὅμως πολὺ γιὰ νὰ σᾶς θυμίζει μιὰ ἀνάγκη. Ἄν ξέρετε νὰ προσεύχεσθε ζητῶ τὶς προσευχὲς σας γιὰ τὸν διακονοῦντα ἐπίσκοπό σας. Ἄν δὲν γνωρίζετε, μέχρις ὅτου μάθετε, ζητῶ τὴν ἀγάπη σας ὄχι στο πρόσωπό μου, ἀλλὰ στὴν Ἐκκλησία μας.

«*Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν, ἀδελφοί*». Ἀμήν

**Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ
ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΑΣ
κ. ΗΛΙΑ Β' ΕΙΣ
ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Μέρος Β')

Τοῦ
Κων. Χολέβα

**Ἡ Πατριαρχική, Ἀρχιεπισκοπική καὶ Ἀρχιερατική θεία Λειτουργία
(16/5/2004)**

Ἡ Πατριαρχική, Ἀρχιεπισκοπική καὶ Ἀρχιερατική θεία Λειτουργία τελέσθηκε τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς 16/5/2004 στὸν Καθεδρικό Ἱερό Ναὸ Ἀθηνῶν συγχωροστατούντων τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Γεωργίας κ. Ἡλίου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προσφώνησε τὸν Μακαριώτατο φιλοξενούμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

**Προσφώνησις
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
κ. Χριστοδούλου, εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Γεωργίας
κ. Ἡλίαν, κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τὴν τελεσθησομένην τὴν Κυριακὴν
16ην Μαΐου 2004 εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν καὶ Καθεδρικὸν Ἱερόν Ναὸν
τῶν Ἀθηνῶν.**

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Μετσχέτης καὶ Τυφλίδος καὶ Καθολικὲ Πατριάρχα πάσης Γεωργίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε *Ἡλία*, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ψάλλοντες τὸν ἀναστάσιμον τοῦτον παιάνα, τὸν ὠραιότερον καὶ ἱερώτερον ὕμνον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐν μέσῳ κλίματος ἀφάτου χαρᾶς καὶ ἀρρήτου ἀναστασίμου ἀγαλλιάσεως εὐρισκόμενοι, ἠξιώθημεν τῆς μεγάλης εὐλογίας νὰ τελέσωμεν σήμερον, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Καθεδρικῷ τούτῳ Ἱερῷ Ναῷ, τὴν πανευφρόσυνον ταύτην συλλειτουργίαν, διὸ καὶ *«ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ»* ἀναφωνοῦμεν καὶ αὐθις χαρμοσύνως: *«Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ»*.

Διὰ τῶν λόγων τούτων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χαιρετίζει διὰ τῆς Μετριότητός ἡμῶν τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Μακαριότητα, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας.

Χαίρομεν χαρὰν μεγάλην, χαρὰν εὐαγγελικὴν καὶ ἀδελφικὴν, διότι διὰ πρώτην φορὰν μᾶς ἐπισκέπτεσθε ὡς Πατριάρχης Γεωργίας, καίτοι ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος καὶ πλέον εὐρίσκεσθε εἰς τὸ πηδάλιον τῆς Ἀγιωτάτης Αὐτῆς Ἐκκλησίας. Τὴν χαρὰν ἡμῶν καθιστᾷ ἔτι μεγαλυτέραν τὸ γεγονός ὅτι ἦλθον πρὸς ἡμᾶς εἰς ἐπίσκεψιν ὁ Προκαθήμενος καὶ οἱ Ἀντιπρόσωποι ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, πρὸ διετίας περίπου, μᾶς παρέσχον ἀδελφικὴν καὶ δαφυλῆ φιλοξενίαν καὶ μᾶς περιέβαλον μὲ τιμὴν καὶ ἀγάπην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν.

Μακαριώτατε Ἅγιε Ἀδελφὲ καὶ Συλλειτουργέ,

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἵδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν Του διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν Αὐτῇ εὐρίσκεται τὸ θυσιαστήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσέφε-

ρεν Ἐαυτὸν ὡς ἅγιον ὀλοκαύτωμα ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ «ὁ αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1,29). Ἐν Αὐτῇ εὐρίσκεται ὁ θρόνος τῆς θείας δόξης, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου γονατίζομεν ἐν προσευχαῖς καὶ εἰλικρινεῖ ἀνατάσει πρὸς τὸν Κύριον. Ἐν Αὐτῇ εὐρίσκεται τὸ κραταῖον βῆμα τοῦ Λόγου, ὁ Ὅποιος φωτίζει μὲ καταυγάζον φῶς τὰς ψυχὰς, τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ πεπρωμένα τῶν ἀνθρώπων. Ἐν Αὐτῇ ρέουν οἱ χεῖμαρροι τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία ἀναζωογονεῖ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀγαπητὴ ἄμπελος τοῦ Θεοῦ (Ἠσ. 27,2). Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠγάπησεν αὐτὴν καὶ «ἐαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ» (Ἐφ. 5,26). Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔμενον μετ' ἀγάπης ἐν τῇ θεῖα ταύτῃ ἀμπέλῳ, ἵνα καλλιεργήσουν Αὐτὴν καὶ προσφέρουν εἰς τὸν Διδάσκαλον τῶν καρπῶν ζωῆς. Ἐξ αὐτῆς ἦντλουν δυνάμεις καὶ ἔμπνευσιν ἁγιότητος καὶ ἥρωισμοῦ.

Ἄναριθμητα πλήθη ἀνθρώπων, ἔμειναν ἀπὸ αἰῶνων μετ' ἀγάπης ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἵνα καθαρθοῦν διὰ τοῦ Αἵματος τοῦ θείου Ἄμνου, ἵνα συνετισθοῦν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ μεγαλώσουν ὡς τέλειοι ἄνθρωποι πλησίον τῶν πλήρων ὕδατος χεῖμάρρων τῆς Θεῖας Χάριτος. Ἄπαντες οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀνέβησαν μὲ ἐνθουσιώσας τὰς καρδίας πρὸς τὴν ἄνω θεῖαν πόλιν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Σιών, καὶ εἰσηλθον μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν θεῖον φωτεινὸν περίβολον.

Ὅλοι οἱ σεμνοὶ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου μένουσιν μετὰ χαρᾶς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ὅταν εὐρίσκουν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Οἱ λαοὶ μας, ὁ Γεωργιανὸς λαὸς καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἀπ' ὅτου ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἰησοῦ, ἀγαποῦν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἐδίδαξε τὴν περὶ σωτηρίας ἀληθειαν, ἐδραιούσα αὐτοὺς δι' εὐεργετικῶν δυνάμεων, ἵνα δυνηθοῦν νὰ οἰκοδομήσουν τὴν πνευματικὴν καὶ πολιτιστικὴν τῶν ζωὴν καὶ ὑψωθοῦν εἰς τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν ἐπ' ἐλπίδι τῆς αἰωνίου σωτηρίας.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ὑπηρετοὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἴμεθα ἄξιωμακαρίστως τεταγμένοι ἐν τῇ θεῖα διακονίᾳ νὰ ἐργαζώμεθα ὡς συνεργοὶ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν ἀργὸν τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν, τὴν ὁποίαν οἰκοδομεῖ ὁ Θεὸς (Α' Κορ. 3, 6, 9). Εἴμεθα ἐργάται τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αὐτὸν ἀργὸν, ὁ ὁποῖος φέρει ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογημένον καρπὸν εἰς τὸν Θεὸν σιτοβολῶνα. Εἴμεθα συνεργοὶ Του εἰς τὴν θαυμαστὴν οἰκοδομὴν, τῆς ὁποίας τὸ θεμέλιον καὶ ὁ

ἀκρογωνιαίος λίθος εἶναι Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ Λίθος «ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες» (Ματθ. 21,42).

Πόσον μεγαλειώδης εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ φέγγει τῆς ἀναλλοιώτου Αὐτῆς Ἀληθείας, ἐν τῇ δυνάμει τῆς Ἁγιότητος Αὐτῆς καὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ Αὐτῆς ζωῇ; Διὰ τῆς ἀληθείας Αὐτῆς ἐδόθη ἡμῖν ἡ σοφία τῆς σωτηρίας, ἡ θεία ἐπανεκτίμησις ἀπασῶν τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας. Ἴδου διατὶ εἴμεθα πεπεισμένοι καὶ τυγχάνει ἡμῖν σαφὲς ὅτι «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλλήνι, οὐκ ἐν δοῦλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῳ πάντες γὰρ ὑμεῖς εἶστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, διὰ νὰ εἴμεθα δι' Αὐτὸν λαὸς ἐκλεκτός, λαὸς Θεοῦ (Τιτ. 2,12 – Α' Πέτρ. 2,10).

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς μεγάλης μεταμορφώσεως τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων διὰ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁμοῦς μία πραγματικότης ἐν τῇ ἀναγεννώσει διακονία τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀναδημιουργεῖται ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἐνότητι τῆς ἀδελφότητος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Εἰρήνη ἡμῶν. Αὐτὸς συνδιαλλάσει καὶ ἐνώνει τοὺς λαοὺς εἰς ἀδελφικὴν ἐνότητα. Διὰ τῆς θυσίας Του ἔλυσε τὸ μεταξὺ αὐτῶν μεσότοιχον, ἀπέκτεινεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐχθραν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ κακὸν ἀπεμάκρυνεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, τοιοῦτοτρόπως δὲ τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ Αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου (Ἐφ. 2,14-18).

Αὐτὸ δὲν σημαίνει νὰ ἐξαλείψωμεν, ἀλλὰ νὰ ὑπερβῶμεν πνευματικῶς τὰς διαφορὰς ἐθνικότητος διὰ τῆς ἀδελφότητος ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ διὰ τῆς ἐνότητος εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Καὶ ἡ ἐνότης αὕτη, ἀποτελοῦσα τὸ κορυφαῖον αἰσθητὸν σημεῖον τῆς ἡμετέρας ἐν Χριστῷ κοινωνίας, βιοῦται καὶ πραγματοποιεῖται κατὰ τὸν θαυμασιώτερον καὶ ἐναργέστερον τρόπον ἐν τῇ τελέσει τῆς θείας Εὐχαριστίας, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἐνοῦται μέχρι ταυτότητος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτως ἀποβαίνει αὕτη (ἡ Εὐχαριστία) οὐ μόνον ἡ πηγὴ ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον πεδῖον ἐκφράσεως τῆς κανονικῆς ἐνότητος.

Κατ' ἀκολουθίαν ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὴν τέλει τῆς θείας Λειτουργίας βιοῦμεν ὡσαύτως κατὰ τρόπον μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον τὴν κορυφωσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνότητος ὅπερ ἐπὶ δύο χιλιάδες ἔτη ἐπαναλαμβάνόμενον τονίζει σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν ἀπόλυτον ἀναγκαιότητα ὑπάρξεως τῆς ἐνότητος ταύτης εἰς τὴν ἀνά τὴν

Οἰκουμένην ἀπλουμένην «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Διὸ καὶ ἡ σημερινὴ τέλεσις τῆς συλλειτουργίας ἡμῶν συνέθεσε τὴν μεγαλειωδέστεραν ἔκφρασιν τῆς ἐνότητος μεταξὺ τῶν ἐν τῇ Εὐχαριστιακῇ Συνάξει συναντωμένων, ἐν τοῖς προσώποις τῶν Προκαθημένων, δύο ὁμοδόξων, ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἐπισφράγισιν τῆς ἐγνωσμένης καὶ πανθομολογουμένης ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ ὑπηρεταί τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἴμεθα ὑπηρεταί τοῦ μοναδικοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦτέστι τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἐνότητος. Οἱ λόγοι ἡμῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου εἶναι οἱ αὐτοί: περὶ τοῦ μοναδικοῦ Λυτρωτοῦ, περὶ τῆς μοναδικῆς ἐξιλαστηρίου θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ μοναδικοῦ Σταυροῦ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ προσωπικοῦ ἥρωισμοῦ, περὶ τῆς μοναδικῆς ἀγάπης. «Ἡ ἀληθὴς ἡμῶν κλησις εἶναι νὰ ὑπηρετῶμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀδελφότητα «Ἴδου δὴ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;» (Ψαλμ. 132,1).

Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ἀναμφίλεκτον πραγματικότητα διὰ τὰς μεταξὺ ἡμῶν σχέσεις, οὐχὶ ἀσφαλῶς ἐν τῇ τοπικῇ ἀλλὰ ἐν τῇ τροπικῇ ἐννοίᾳ. Διότι οἱ λαοὶ μας, Ἰβήρες καὶ Ἕλληνες, εἶχον στενότατα συνδεθῆ καὶ ἔτρεφον ἀμοιβαῖον σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν, ἅτινα ἰδιαίτερος ἐκαλλιεργήθησαν κατὰ τὴν πολυετῆ συμβίωσιν αὐτῶν ἐν Ἁγίῳ

Ὄρει, ὅπου ἀπὸ τοῦ 972 ὑφίσταται ὡς τρίτῃ τῇ τάξει μεταξὺ τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἱεροῦ ἢ Ἱερᾶ Μονῆ τῶν Ἰβήρων, ἔνθα ἐμόνασαν διακεκομμένοι λόγοι Μοναχοὶ καὶ Κληρικοί, πολλοὶ τῶν ὁποίων μάλιστα μετέφρασαν πλειάδα θεολογικῶν κειμένων ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Γεωργιανὴν γλῶσσαν καὶ συνεκρότησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ μίαν περίφημον βιβλιοθήκην.

Τοὺς λαοὺς μας ὅμως, Ἁγιώτατε ἀδελφέ, δὲν συνδέει μόνον τὸ λαμπρὸν παρελθὸν ἀλλὰ καὶ τὸ παρὸν ἐντὸς ἐνὸς κόσμου συνεχῶς μεταβαλλομένου καὶ ἐξελισσομένου, ἐν μέσῳ ποικίλων προβλημάτων καὶ μεγάλων δυσχερειῶν, ὡς Ὑμεῖς γνωρίζετε κάλλιον ἡμῶν, οὐ μόνον λόγῳ τῆς μεγάλης ἐμπειρίας, ἣν διαθέτετε, προερχομένης ἐκ τῆς πολυετοῦς πηδαλιουχίας τῆς ἐν Γεωργίᾳ Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν συγκλονιστικῶν ἀνακατατάξεων τῶν τελευταίων ἐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἰδιαίτερος ἐταλαιπώρησαν καὶ συνεχίζουν νὰ ταλαιπωροῦν τὸν εὐγενῆ καὶ φιλόθεον Γεωργιανὸν Λαόν, ἱκανὸν μέρος τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθη νὰ στραφῆ πρὸς ἀναζήτησιν ἐργασίας εἰς τὴν φιλόξενον Πατρίδα μας, καὶ ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν ἐργατικότητα, τὴν τιμότητα, τὸ ἦθος καὶ τὴν εὐσέβειά του. Εἴθε ὁ Ἁναστάς Κύριος νὰ ἄρῃ συντόμως τὰς δοκιμασίας καὶ τὸν πόνον τοῦ χειμαζομένου Λαοῦ Σας καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ταχεῖαν πρόοδον καὶ ἀνασυγκρότησιν.

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ καὶ Ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία τῆς 16ης Μαΐου 2004 στὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἀθηνῶν.

Ἐν τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ἡ σημερινὴ ἡμέρα τῆς Πασχαλίου παρουσίας Σας εἶναι ὄντως δι' ἡμᾶς «*ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος*». Χαίρομεν καὶ εὐφραυνόμεθα διότι ἡ ἀδελφὴ ὁμόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἀνταπέδωκε, παρὰ τὰς πολλὰς δυσκολίας, τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν καὶ διότι δυνάμεθα νὰ χαιρετίσωμεν ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ νὰ περιπτύχθωμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀγίους Ἀδελφούς, καὶ νὰ προσφέρωμεν ἀπὸ κοινοῦ ἀναίμακτον θυσίαν καὶ νὰ δεηθῶμεν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν πιστῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν μας καὶ νὰ ἀνταλλάξωμεν γνώμας ἐπὶ ζητημάτων ἐνδιαφερόντων ὄχι μόνον τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ σύμπασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Περαίνων τὸν λόγον, παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν πεφιλημένην Μακαριότητα, ὅπως εὐαρεστηθῆ νὰ μνημονεύῃ εἰς τὰς προσευχὰς Αὐτῆς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν εὐσεβῆ ἡμῶν Λαόν, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἀδιαλείπτως πράττομεν διὰ τὸν ἀγαπητὸν Λαὸν τῆς Γεωργίας, ἐπαναλαμβάνοντες μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας: «*Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος, συναγωνισασθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν*» (Ρωμ. 15,30).

Εἰς ἐλαχίστην δὲ ἔνδειξιν τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἀνυποκρίτου ταύτης ἀγάπης πρὸς τὸ Σεπτὸν πρόσωπόν Σας, δεχθῆτε παρακαλῶ τὸ μικρὸν καὶ συμβολικὸν τοῦτο δῶρον εἰς ἀγαθὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα Εἰρηνικῆς Ὑμῶν ἐπισκέψεως μετὰ τῆς Τιμίας Συνοδείας Ὑμῶν.

Ἡ Ἀντιφώνησις τοῦ Πατριάρχου Γεωργίας

Στὴν ἀντιφώνησή του ὁ Πατριάρχης Γεωργίας ἐπισήμανε: «*Ὁ Θεὸς μᾶς δίνει δύναμη καὶ μᾶς εὐλογεῖ. Καὶ σήμερα αἰσθανθήκαμε τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἣ ὁποία θεραπεύει. Αἰσθάνομαι ὅτι στὴ Λειτουργία συναντήθηκαν οἱ Πατέρες καὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ προσευχηθήκαμε γιὰ τὸ καλὸ τῶν δύο λαῶν. Μακαριώτατε, Σᾶς χαιρετῶ ἐκ μέρους τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, ὅπου βρίσκονται οἱ ἱεροὶ Χιτῶνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Προφήτη Ἡλία. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία πέρασε μεγάλες δυσκολίες στὴν ἱστορία της. Ἀλλὰ πάντοτε αἰσθανόμαστε τὴν εὐλογία καὶ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς προστάτεψε καὶ θὰ μᾶς προ-*

στατεῦει καὶ στὸ μέλλον. Ἡ δύναμη πού παίρνει ὁ Γεωργιανὸς Λαὸς προέρχεται μόνον ἀπὸ τὸ Θεό. Ὁ Χριστὸς λέει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία πέτρα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαλυθῆ ἀπὸ καμία δύναμη καὶ ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία ἔγινε πέτρα πάνω στὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται. Οἱ ἐχθροὶ νόμιζαν ὅτι θὰ πεθάνει ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἔδινε πάντα δύναμη γιὰ νὰ ἐπιζῆσει. Ἡ Γεωργιανὴ Ἐκκλησία εἶναι δυνατὴ, εἶναι κέντρο σ' ὁλόκληρο τὸν Καύκασο. Σύμφωνα μὲ τὴν Γεωργιανὴ παράδοση, ὑπάρχει μία προφητεία πού λέει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας θὰ ἀνανεωθῆ καὶ θὰ φωτισθῆ καὶ νομίζω ὅτι ἡ περίοδος ἄρχισε».

Στὴ συνέχεια εὐχήθηκε νὰ γυρίσουν πίσω στὴν πατριδα τους οἱ Γεωργιανοὶ πού ζοῦν ἐδῶ καὶ τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι εἶναι εὐχαριστημένοι ἐκεῖ. «*Ὁ Χριστὸς λέει ὅτι εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ καὶ ὁ γεωργιανὸς λαὸς εἶναι εὐτυχημένος, γιὰτὶ κατάλαβε ποιά εἶναι ἡ ὁδὸς. Μακαριώτατε, ὅπως εἶπατε, ἡ Γεωργία πέρασε μία δύσκολη περίοδο ἐπὶ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, διαλύθηκαν πολλὲς Ἐκκλησίες καὶ φυλακίσθηκαν ἱερεῖς ἀλλὰ, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀνανεώθηκε ἡ Ἐκκλησία καὶ πολλὰ μοναστήρια. Ἡ Γεωργία πάντα ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Θεὸ δύναμη καὶ θέληση γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μία δημοκρατικὴ χώρα. Εὐχόμαστε στὸ μέλλον νὰ μὴν χρειάζεται βοήθεια, ἀλλὰ νὰ δίνει βοήθεια». Καὶ κατέληξε «*Μακαριώτατε, σᾶς γνωρίζουν ὄχι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι χῶρες ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Σᾶς εὐχομαι δύναμη, μακροημέρευση. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ ἡ Ἑλλάδα εἶναι εὐτυχημένοι πού ἔχουν τέτοιο Ἀρχιεπίσκοπο. Θέλω νὰ σᾶς χαρίσω μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πού εἶναι συμβολικὴ, γιὰτὶ τὴν εἶχαμε μαζί μας στὴν Καππαδοκία, ὅταν συλλειτουργήσαμε μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας».**

Ἡ προσφορὰ 2 ἀσθενοφόρων ἀπὸ τὴν Μ.Κ.Ο. Ἀλληλεγγύη

Μετὰ τὴν θεία Λειτουργία καὶ σὲ εἰδικὴ τελετὴ ὁ Μακαριώτατος καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς Μ.Κ.Ο. «Ἀλληλεγγύη» δώρισαν δύο ἀσθενοφόρα, ἓνα στο Ὑπουργεῖο Ὑγείας τῆς Γεωργίας καὶ ἓνα στὸ Πατριαρχικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Τιφλίδας. Στὴν ἐκδήλωση παρέστη καὶ ὁ Ἕλληνας Ὑφυπουργὸς Ὑγείας κ. Κωνσταντόπουλος. Κατὰ

τὴν παράδοση τῶν δύο ἀσθενοφόρων στὸ προαύλιο τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὁ Μακαριώτατος εὐχήθηκε, «*νά μὴν ὑπῆρχε ἀνέχεια καὶ πόνος, νά μὴν ὑπῆρχαν κοινωνικὲς ἀδικίες καὶ νά ἰσχύει αὐτὸ πού εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος “τὸ περίσσειμα τοῦ ἐνός νά συμπληρῶναι τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἄλλου”.* Ὡς χριστιανοὶ μπορούμε νά κάνουμε κάτι πολὺ σημαντικό. *Νά μοιραζόμαστε τὸν πόνο τοῦ ἄλλου, ὥστε νά γίνεται καὶ δικός μας πόνος. Αὐτὸ εἶναι βασικὴ διδασκαλία τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ προσπαθοῦμε νά τὴν κάνουμε καθημερινή μας πράξη. Ἡ Ἀλληλεγγύη ἀπλώνει τὰ χέρια της πολὺ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδας μας καὶ χάρη στὰ ἐπιμελημένα προγράμματά της μᾶς ἐμπιστεύονται οἱ Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸ δὲν εἶναι φιλανθρωπία ἀλλὰ ἀλληλεγγύη».*

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ὑγείας εὐχαρίστησε τὴν Μὴ Κυβερνητικὴ Ὄργάνωση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν προσφορά της. Τὸ ὄραμα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης σήμερα γίνεται πραγματικότητα.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀλληλεγγύης» κ. Φουρλεμάδης στὴν προσφώνησή του ὑπογράμμισε: «*Ὁ Μακαριώτατος δὲν μένει σὲ λόγια. Ἡ ἀγάπη μας γίνεται πράξη. Εἶναι ἡ τρίτη σὲ σειρά βοήθεια πρὸς τὸν Γεωργιανὸ Λαὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας. Χαιρόμαστε πού ὁ Θεὸς μᾶς ἀξίωσε νά φέρουμε σὲ πέρας τὸ πρόγραμμα πού σκοπὸ εἶχε νά παραδώσει δύο ἐξοπλισμένα ἀσθενοφόρα ὁχήματα σὲ ἔνδειξη συμπαράστασης στὸ Οἰκουμενικὸ πρόγραμμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπιθυμῶντας ταυτόχρονα νά βοηθήσουμε στὴν ἀναβάθμιση στὸν τομέα ὑγείας στὴν φίλη καὶ ἀδελφὴ χώρα τῆς Γεωργίας».*

Κοινὴ δήλωση τῶν δύο Προκαθημένων

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Συναντήσεώς τους στὴν Ἀθήνα καὶ τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Ἀρχιεπισκοπικῆς θείας Λειτουργίας, ἡ ὁποία τελέστηκε μὲ λαμπρότητα καὶ κατάνυξη στὸν Ἱερὸ Καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, οἱ δύο Προκαθημένοι δήλωσαν τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιβεβαιώνουμε καὶ ἐπισφραγίζουμε τοὺς ἀδελφικούς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀκαταλύτους δεσμούς κοινωνίας καὶ ἀγάπης μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας Γεωργίας καὶ Ἑλλάδος καὶ ἀπευθύνομεν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ ἀναστάσιμον ἀσπασμὸν πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνά τὸν κόσμον Ἀρχηγούς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

εὐχόμενοι ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως αὐτῶν, ὑπὲρ εἰρήνης καὶ καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ εὐσταθείας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν».

Τὸ ἐπίσημο γεῦμα στὴν Ἱ. Μ. Πεντέλης

Τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς 16ης Μαΐου τ.ἔ. ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Γεωργίας κ. Ἡλίας Β' ἐπεσκέφθη τὴν Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης, ὅπου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρέθεσε ἐπίσημο γεῦμα. Στὴν συνέχεια παραθέτουμε τὴν προσφώνηση τοῦ καθηγουμένου τῆς Μονῆς θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννου, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, καὶ τὴν προσφώνηση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ παρατεθέντος γεύματος.

Προσφώνησις τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης πρὸς τὴν Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Γεωργίας κ.κ. Ἡλίαν Β'

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Μιτσχέτης καὶ Τυφλίδος καὶ Πατριάρχα πάσης Γεωργίας.

Χριστὸς Ἀνάστη!

Εὐχαριστίας ὀφείλει ἡ ἀδελφότης αὐτῆς τῆς Ἱ. Μονῆς πρωτίστως πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν προκαθημενον τῆς Ἁγιωτάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας κ. Χριστοδοῦλου, καθὼς καὶ πρὸς τὴν περὶ Αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεώς Σας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, περιέλαβε καὶ τὴν ἐπίσκεψίν Σας αὐτὴν εἰς τὴν Ἱστορικὴν αὐτὴν Ἱερὰν Ἡμῶν μονήν.

Ἀξιούμεθα, λοιπὸν νά ὑποδεχθῶμεν Ὑμᾶς τὸν Σεπτὸν προκαθημενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, τὸν ἀγωνιστὴν καὶ εἰρηνοποιὸν ποιμένα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάκοντα περίπου ἔτη ποιμαίνει τὸν πιστὸν λαὸν μιᾶς ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν μέσῳ πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ δυσκολιῶν.

Ἡ παρουσία Σας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν προσφέρει εἰς ἡμᾶς τὴν χαρὰν ἐκείνην τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία ἐγκαθίσταται εἰς τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν αἴσθησιν τῆς Οἰκουμενικότητος καὶ τῆς ἐνότητος τῆς μίας Ἁγίας τοῦ

Θεοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μακαριώτατε, ὁ ἱερός αὐτὸς χώρος ὠρίσθη ὡς τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ τόπος ἀφιερώσεως καὶ ἀσκήσεως τῶν ἀνθρώπων κατόπιν θαυματουργικῆς προσκλήσεως τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀπὸ τὸ 1578 συνεχῶς λατρεύεται ὁ Θεὸς καὶ διακονοῦνται αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν.

Ἡ Ἱερά αὐτὴ Μονὴ ἰδρύθη εἰς χρόνους χαλεποὺς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος. Ἦτο πάντοτε, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, καταφύγιον τῶν εὐλαβῶν ψυχῶν ἀλλὰ καὶ δύναμις τῶν ἀγωνιστῶν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος.

Ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ γένους ἡμῶν καὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἱερά Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης λειτουργεῖ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ διακονεῖ εἰς τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Χιλιάδες πιστῶν ἔρχονται εἰς τὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπον διὰ νὰ προσευχηθοῦν, νὰ διδαχθοῦν, νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ ἀγιασθοῦν ἀπὸ τὴν Χάριν τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, ἀλλὰ καὶ νὰ ζητήσουν τὴν προστασίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀγ. Τιμοθέου τοῦ ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας. Ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας προσφέρει ἡ Μονὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον στεγάζεται εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις αὐτῆς.

Μακαριώτατε, παρακαλοῦμεν προσεύχεσθε διὰ τὴν Ἱεράν αὐτὴν ἱστορικὴν Μονὴν καὶ διὰ τὴν ἀδελφότητα ἡμῶν.

Καὶ διὰ νὰ ἐνθυμεῖσθε τὴν ἱστορικὴν δι' ἡμᾶς αὐτὴν ἡμέραν παρακαλοῦμεν δεχθεῖτε τὸ ταπεινὸν αὐτὸ ἀναμνηστικόν.

Καλῶς ἦλθατε!

Χριστὸς Ἀνέστη!

Προσφώνησις

**τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου,
εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Γεωργίας
κ. Ἡλία, κατὰ τὸ ὑπ' Αὐτοῦ παρατεθὲν Γεῦμα**

(Κυριακὴ 16ῆ Μαΐου 2004)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Μετσχέτης καὶ Τυφλί-

δος καὶ Καθολικὴ Πατριάρχα Πάσης Γεωργίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Ἡλία, τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Στενὸς καὶ παλαιὸς τυγχάνει ὁ σύνδεσμος καὶ κοιναὶ αἱ πνευματικαὶ ρίζαι καὶ καταβολαὶ ἀμφοτέρων τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Γεωργίας καὶ Ἑλλάδος, ὅπερ δημιουργεῖ ἐντὸς τῆς καρδίας ἡμῶν αἰσθήματα ἀληθοῦς χαρᾶς καὶ ἀνυποκρίτου ἀγάπης. Τοῦτον τὸν σύνδεσμον καλλιεργοῦμεν ἔτι πλέον σήμερον περὶ τὴν κοινὴν τράπεζαν, ἔχοντες εἰς τὸν νοῦν τὴν κορυφαίαν παράθεσιν τραπέζης κατὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραάμ, συνδυσθεῖσαν πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν εἰκόνα, τὴν παριστάσαν ἐναργῆ, συνωδὰ τῇ Ὁρθοδόξῳ Θεολογίᾳ τὴν ἐν τῇ μορφῇ τριῶν Θεοειδῶν Ἀγγέλων Παναγίαν Τριάδα.

Μετὰ τὴν ἀναφορὰν αὐτὴν ἐπιθυμοῦμεν ἵνα ὑπογραμμίσωμεν καὶ τονίσωμεν ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας, ἀπ' ἐτέρου δὲ τὸ ζωνταντὸν παρὸν καὶ τὴν ἐλπιδοφόρον προοπτικὴν Αὐτῆς εἰς τὸ μέλλον.

Συμφώνως πρὸς τὰς γεωργιανὰς πηγὰς, ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῆς Γεωργίας συμπίπτει χρονικῶς πρὸς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οἱ γεωργιανοὶ Ἑβραῖοι ὑπῆρξαν μάρτυρες τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Μετέφεραν εἰς τὴν Γεωργίαν τὸν Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ἐναπέθεσαν ἀργότερον εἰς τὴν πόλιν Μετσχέτα, εἰς τὰ θεμέλια τοῦ «ζωοποιοῦ στύλου», ὁ ὁποῖος ὠρθώθη μὲ θαυματουργὸν τρόπον.

Ὅπως συνεπάγεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἡ Παναγία ἔδωκε ἐντολὴν εἰς τὸν Ἄνδρῆαν τὸν Πρωτόκλητον, νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὴν Γεωργίαν. Τὸ κήρυγμά του, καθὼς καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Σίμωνος τοῦ Κανανίτου, τεκμηριώνονται ἀπὸ τὰς ἐλληνικὰς καὶ γεωργιανὰς πηγὰς, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ὁ Σίμων ἀπέθανε εἰς τὴν Γεωργίαν καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν Νέον Ἀθωνα εἰς τὴν Ἀμπχαζίαν.

Αἱ γεωργιαναὶ πηγαὶ ἀναφέρουν καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Ματθαίου. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Ματθαῖος πρέπει νὰ ἔχη ἐνταφιασθῆ εἰς τὸ Ἴκόνιον, περιοχὴν πλησίον τοῦ Βατούμ. Ὁ Ἄνδρέας ὁ Πρωτόκλητος φέρεται νὰ ἔχη μεταφέρει εἰς τὴν Γεωργίαν τὴν ἐπὶ ξύλου εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὸ ἐπαναφόριον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, τὸ ξύλον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καρφί

Ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Κων/νος Σκουτέρης προσφωνεῖ τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη Γεωργίας κ. Ἡλία καὶ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλο (18.05.2004).

τῆς Σταυρώσεως καὶ ἄλλα κειμήλια.

Μὲ αὐτὰ τὰ πειστήρια, ἡ Γεωργία, θεωρεῖται ὡς Χώρα ἡ ὁποία ἀνήκει πνευματικῶς εἰς τὴν Παναγίαν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς εἶναι Ἀποστολικὴ καὶ ὁ Χιτῶν τοῦ Χριστοῦ κατέχει κεντρικὴν θέσιν εἰς τὴν συμβολικὴν τοῦ βασιλικοῦ θυρεοῦ τῆς δυναστείας τῶν Βαγρατιδῶν. Χάρις εἰς αὐτὰ ἡ Χώρα καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς ἀντιμετώπισαν τὰς ἀντιξοότητες εἰς τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων.

Εἰς τὴν Γεωργίαν ὁ Χριστιανισμὸς διεδόθη ἤδη ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἐμφανίσεώς του. Ἡ ὕπαρξις εἰς τὴν Ματσέταν, τὴν παλαιάν τῆς πρωτεύουσας, μᾶς ἰουδαϊκῆς φυλῆς ἡ ὁποία διετήρησε ἀρρήκτους τοὺς δεσμούς της μὲ τὴν ἱστορικὴν τῆς πατρίδα, ὑπῆρξε εἰς ἕκ τῶν διαύλων διὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο γνωστὴ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐγίνε ἐπίσημη θρησκεία τοῦ Κράτους εἰς τὸ Κάρτλι εἰς τὴν Ἰβηρίαν πρὸ τοῦ 337, χάρις εἰς τὸ κήρυγμα καὶ εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς Ἁγίας Ἰσαποστόλου Νίνας, ἡ ὁποία εἴλκε τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν. Ἡ Ἁγία ἔφθασε εἰς τὸ Κάρτλι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, μετέβη εἰς τὴν Ματσέτην, ὅπου ἀρχικῶς ἐν κρυπτῷ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐμφανῶς ἐδίδασκε τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. Οἱ πρώτοι βασιλεῖς τῆς Γεωργίας, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο Χριστιανοί, ὁ Μίριαν καὶ ἡ Νάνα, ἔχουν ταφῆ εἰς τὴν Ματσέταν, εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Σαμτάβρο. Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου χρονικὴν περίοδον προ-

σεχώρησε εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἡ Δυτικὴ Γεωργία. Ἡ ταῦτισις τοπωνυμίων τῆς Ματσέτα, πρὸς ἐκεῖνα τῶν Ἁγίων Τόπων —τῆς Ἱερουσαλήμ ἀλλὰ καὶ τῶν περιχώρων της (Βηθλεέμ, Γολγοθᾶς, ὄρος τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ, Βηθανία, Γεσθημανῆ)— πιστοποιεῖ τὸν τρόπον διεισδύσεως τῶν διδασχῶν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν περιοχὴν.

Μετὰ ἀπὸ μίαν μακροαίωνα καὶ πλουσιωτάτην παράδοσιν καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ '70, ἀφ' ὅτου ἡ Ὑμετέρα πολυφίλητος Μακαριότης, ἑκατοστός τεσσαρακοστός πρῶτος καθολικὸς Πατριάρχης ἀπάσης τῆς Γεωργίας, ἐτέθη ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς (1977), παρατηρεῖται μὴ σοβαρὰ ἀναξωγόνησις εἰς τοὺς κόλπους της. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Ὑμῶν ἐγκαινιάζεται ἡ διαδικασία ἀνοικοδομήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, συσκέψεως τῶν ἐνοριτῶν καὶ προσεγγίσεως τῶν διανοουμένων. Ἡ σημασία τῆς Ἐκκλησίας ηὔξηθη. Ἐξελέγητε (1978-1983) ὡς εἰς ἕκ τῶν ἕξ Προέδρων τῆς Ἐκκλησίας Ὑμῶν διεσφαλίσθη μὲ εἰδικὴν Πρᾶξιν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀρχίζει μίαν νέαν ζωὴν εἰς τὴν ἀνεξάρτητον Γεωργίαν. Εἰς τὸ νέον Σύνταγμα ἀναφέρεται ὁ ἰδιαίτερος ρόλος, τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Χώρας. Αἱ ἐξαρχαὶ ἀποκατεστάθησαν, νέοι Ναοὶ ἤρχισαν νὰ ἀνεγείρωνται καὶ ἡ παράδοσις τῆς εἰκονογραφίας, τῆς ἐντοιχίου ζωγραφικῆς, τῆς καλλι-

γραφίας καὶ τῆς μικρογραφίας τῶν χειρογράφων ἀνα-
νεώνεται. Ἡ Βίβλος μεταφράζεται καὶ ἐκδίδεται εἰς τὴν
σύγχρονον γεωργιανὴν γλῶσσαν. Κυκλοφοροῦν συστη-
ματικὰ ἐπιστημονικὰ καθὼς καὶ ἐνημερωτικὰ περιοδικὰ
(«*Θεολογικὴ Συλλογὴ*», «*Σταυρὸς ἀπὸ κλαδιὰ ἀμπέλου*»,
«*Πατριαρχεῖο τῆς Γεωργίας*», «*Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερο-
λόγιον*»). Ἰδρύνονται αἱ θεολογικαὶ Πνευματικαὶ Ἀκαδη-
μιαὶ εἰς τὴν Τυφλίδα (1998) καὶ εἰς τὸ Γκέλατι (1990),
ὅπου παραλλήλως πρὸς τοὺς Κληρικοὺς ἐργάζονται καὶ
οἱ ἀξιολογότεροι Γεωργιανοὶ Λόγιοι. Ἡ σημασία τῆς
ιδρύσεως τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Γκέλατι,
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας, διαφαί-
νεται ἐκ τῆν ἱστορίαν τὸ Διάταγμα τῆς ιδρύσεώς της ὑπε-
γράφη ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας καὶ ἀπὸ τὸν
Πατριάρχην τῆς Γεωργίας (1995). Ἡ νομοθεσία, ἡ ὁποία
ρυθμίζει τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι προσαρ-
μοσμένη εἰς τὴν κρατικὴν νομοθεσίαν εἰς τὰ πλαίσια τῆς
συναίνεσεως.

Ἡ μακροαίωνα ἱστορία ἔδωκε τὴν δυνατότητα εἰς τὴν
Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας νὰ πατάξῃ τὰς συ-
νεπείας, αἱ ὁποῖαι προέκυψαν ἀπὸ τὸ ὀλοκληρωτικὸν
καθεστῶς καὶ τὸν ἀθεϊσμόν. Ἡ ἐποχὴ τῶν ἐπαναστάσε-
ων καὶ τῶν ἀλλαγῶν ἔχει τελειώσει. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς
ἁρμονικῆς συνυπάρξεως Ἐκκλησίας καὶ Κράτους.

Μακαριώτατε καὶ Ἀγιώτατε Πατριάρχα κ. Ἡλία,
Πεποιθαμεν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀποτελεῖ
ὄργανον τῆς θείας προνοίας, καθ' ὅτι ἐν καιροῖς δυσ-
χειμέροις διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γεωργίας κατέστησε ὁ
θεματοφύλαξ καὶ ὁ συνεχιστὴς τῶν παραδόσεων τῆς
Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ ὁ εὐλογημένος Προκαθήμενος
τῆς ἀγωνίας τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν προσευχῶν τοῦ Ὁρθο-
δόξου καὶ εὐσεβοῦς Γεωργιανοῦ Λαοῦ.

Ἐν βαθυτάτῃ πεποιθήσει ὅτι πάντες ἡμεῖς «οἱ κύκλω
τῆς τραπέζης» εὐρισκόμενοι βιοῦμεν εἰλικρινῶς καὶ ἀνυ-
ποκρίτως τὸ μέγεθος τῆς Πατριαρχικῆς Διακονίας Ὑμῶν
καὶ τὰς σχέσεις τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς σχέσεις
εἰλικρινοῦς καὶ γνησίας ἀγάπης, ἀρρήκτου καὶ ἀταλαν-
τεύτου ἐνότητος καὶ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ κοινωνίας,
ὑψοῦντες τὸ ποτήριον εὐχόμεθα, ὅπως τὰ ἔτη τῆς Ὑμε-
τέρας λίαν πεφιλημένης Μακαριότητος ᾧσιν ὡς πλεῖστα,
εἰρηνικὰ καὶ πανόλβια καὶ ὅπως ὁ Ἄναστας Κύριος
εὐλογῇ τὴν κατὰ Γεωργίαν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ
εὐσεβὲς ποίμνιον Ὑμῶν, δωρούμενος αὐτῷ «πάντα τὰ
ἐγκόσμια καὶ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ Του».

Ἡ Ἐπίσκεψις στὴν Τήνο

(17/5/2004)

Στις 17 Μαΐου ὁ Πατριάρχης Γεωργίας, συνοδευόμε-
νος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, πραγματο-
ποίησε προσκυνηματικὴν ἐπίσκεψιν στὴν Ἱερὰ Νῆσο Τήνο,
ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ μεγάλες τιμῆς. Στὴν ἀντιφώνησή
του στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας πρὸς τὸν Σεβα-
σμιώτατο Μητροπολίτη Σύρου κ. Δωρόθεο Β', ὁ Πα-
τριάρχης ἀναφέρθηκε στοὺς δεσμοὺς ἀγάπης, οἱ ὁποῖοι
τὸν συνδέουν μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο καὶ στὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐλά-
βεια ποὺ ἀπονέμει ὁ ἴδιος καὶ ὁ Λαὸς τῆς Γεωργίας πρὸς
τὴν Παναγία.

Ἡ Ἐπίσημη Τελετὴ στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ

(18/5/2004)

Τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
ἐπισκέφθηκε σήμερα τὸ πρωὶ ὁ Μακαριώτατος Πα-
τριάρχης Γεωργίας κ. Ἡλίας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν
Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλά-
δος κ. Χριστόδουλο καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἀκολουθίας του.
Τὸν ὑποδέχθηκαν οἱ Καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς,
Μέλη τῆς Ἐπιστημονικῆς Κοινότητος καὶ οἱ φοιτητὲς
τῆς Σχολῆς.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς παρισταμένους, ὁ Πα-
τριάρχης Γεωργίας ἐξέφρασε τὴν ιδιαίτερη χαρὰ του γιὰ
τὴν παρουσία του στὸ χῶρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θεωρεῖται πρώτη στὸν κόσμον καὶ πα-
ρετήρησε ὅτι ὁ ἴδιος δὲν μπόρεσε νὰ φοιτήσῃ σ' αὐτὴν
ἐξαιτίας τῆς σχετικῆς ἀπαγόρευσης ἀπὸ τὸ καθεστῶς ποὺ
ἐπικρατοῦσε κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν σπουδῶν του στὴ χῶ-
ρα του. Τόνισε ἐπίσης τὴ σημασία τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὡς
πνευματικῶν κέντρων, παράδοση ἡ ὁποία πρέπει νὰ συ-
νεχισθῇ καὶ σήμερα καὶ ὑπογράμμισε τὴ στενὴ σχέση τοῦ
Χριστιανισμοῦ μὲ τὸν πολιτισμὸ τῆς Γεωργίας. «*Δυ-
στυχῶς ὁ σημερινὸς κόσμος δὲν γνωρίζει βαθειὰ τὸν Χρι-
στιανισμό*», παρατήρησε ὁ Πατριάρχης Γεωργίας καὶ
συμπλήρωσε: «*Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει τὴ μεγάλη
εὐθύνη σήμερα νὰ παραδώσει τὴν ἀλήθεια στὶς νέες γε-
νεές. Σὲ δύσκολες ἐποχές, ὅπως ἡ σημερινή, ἡ Σχολὴ σας
ἀγωνίζεται γιὰ νὰ γνωρίσει ἢ ἀνθρωπότητα ὅτι ἡ Ὁρθο-
δοξία εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Ἡ Ὁρθόδοξη*

Θεολογία δὲν εἶναι μόνο γνώση ἀλλὰ καὶ ζωντανή πίστη». Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Γεωργίας συμπλήρωσε ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ ἐπιθυμία του νὰ συνεργασθεῖ ἡ Θεολογικὴ Ἀκαδημία τοῦ Πατριαρχείου του μὲ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν. Ἐξέφρασε ἐπίσης τὶς εὐχαριστίες του πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο γιὰ τὴ χορήγηση ὑποτροφιῶν πρὸς Γεωργιανούς φοιτητὲς ποὺ σπουδάζουν στὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη.

Οἱ λοιπὲς Ἐκδηλώσεις τῆς ἴδιας ἡμέρας

Στὴ συνέχεια ὁ Πατριάρχης Γεωργίας ἐπισκέφθηκε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα, ὅπου ἔγινε μὲ ἐπισημότητα δεκτὸς ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ, τὸ Ἱερατεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς. Μετὰ τὴν Δοξολογία στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ δώρων παρετέθη ἐπίσημο γεῦμα στὴν Τράπεζα τῆς Μονῆς.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Γεωργίας καὶ ἡ Συνοδεία του παρέστησαν στὸ Δημαρχιακὸ Μέγαρο Ἀθηνῶν σὲ εἰδικὴ τελετῇ, ὅπου τοῦ ἀπενεμήθη τὸ Μετάλλιο Τιμῆς καὶ Εὐποιΐας τῆς Πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὴν Δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Ντόρα Μπακογιάννη. Κατόπιν ἐπισκέφθηκαν τὴ Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή.

Ἡ Ἐπίσκεψις τοῦ Πατριάρχου στὴν Κέρκυρα (19/5/2004)

Κατόπιν ἐπιθυμίας του ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Γεωργίας κ. Ἡλίας, στὰ πλαίσια τῆς ἐπίσημης ἐπισκέψεώς του στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μετέβη στὴν πόλη τῆς Κέρκυρας τὴν Τετάρτη 19 Μαΐου 2004.

Ὁ Πατριάρχης Γεωργίας ἔφθασε στὸ Ἀεροδρόμιο στὶς 10:30 τὸ πρωὶ τῆς Τετάρτης, ὅπου τοῦ ἔγινε ἐπίσημη ὑποδοχὴ μὲ τιμὲς ἀρχηγοῦ κράτους, ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κερκύρας Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριο καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ τόπου. Κατόπιν μετέβη στὸ Πεντοφάναρο, ὅπου σχηματίστηκε πομπὴ ἱερέων τῆς πόλεως, σχολείων ἀλλὰ καὶ λαοῦ, ἡ ὁποία διήλθε τὸ Λιστὸν καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη κατέληξε στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυ-

ρίδωνος. Ἐκεῖ ὁ Πατριάρχης προσκύνησε τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος καὶ στὴ συνέχεια τελέστηκε ἐπίσημη Δοξολογία. Μὲ τὸ πέρασ, ἔγιναν προσφωνήσεις ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κερκύρας κ. Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος προσέφερε στὸν Πατριάρχη ἐγκόλπιο εἰς ἀνάμνηση τῆς ἐπισκέψεώς του στὸ νησί καὶ τὸν Νομάρχη Κέρκυρας, ἐνῶ τέλος ἀντιφώνησε ὁ Πατριάρχης Γεωργίας, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστίαν του πρὸς τὸν Θεὸ ἀλλὰ καὶ τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ προσκυνήσει τὸ σепτό του Λεῖψανο, γεγονός ποὺ ἀποτελοῦσε σφοδρὴ του ἐπιθυμία ἀλλὰ καὶ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν Κέρκυρα.

Κατόπιν, ἡ πολυμελὴς συνοδεία ἀπὸ ἀρχιερεῖς τῆς Γεωργίας ποὺ συνόδευε τὸν Πατριάρχη, τέλεσε Παράκληση στὸν Ἅγιο στὴν μητρικὴ τους γλώσσα, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας ὁ Πατριάρχης Γεωργίας κ. Ἡλίας μετέβη στὸ Δημαρχεῖο τῆς Κέρκυρας, ὅπου ὁ Δήμαρχος κ. Τραπεκλῆς τοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλο τοῦ ἐπίτιμου Δημότη τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἔδωσε συμβολικὸ δῶρο. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Πατριάρχου ὀλοκληρώθηκε μὲ ἐπίσκεψη στὴν Μητρόπολη Κέρκυρας καὶ ἐπίσημο γεῦμα στὸ ξενοδοχεῖο Corfu Palace, ἐνῶ τέλος ὁ Πατριάρχης Γεωργίας κ. Ἡλίας ἀναχώρησε τὸ ἀπόγευμα, ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀθήνα.

Τὸν Πατριάρχη Γεωργίας συνόδευσαν ἕξι Μητροπολίτες τοῦ Πατριαρχείου, ὁ Πρόεδρος τῆς Γεωργίας στὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Θεόκλητος, ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου Γεωργίας ἀποτελεῖ σημαντικό γεγονός γιὰ τὸν τόπο τῆς Κέρκυρας, καθὼς ὑποδηλώνει τοὺς πνευματικὸς δεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν προστάτη τῆς Κέρκυρας Ἅγιο Σπυρίδωνα, ἐνῶ τὸ ἴδιο τὸ γεγονός, ἀποτελεῖ ἱστορικὸ σταθμὸ στὴν ἱστορία τοῦ τόπου.

Τὸ Προσκύνημα στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἡ Ἀναχώρησις

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Γεωργίας κ. Ἡλίας Β' ἐπισκέφθη στὶς 20 Μαΐου τ.ἔ. τὸ Ἅγιον Ὄρος ὅπου παρέμεινε ἐπὶ τετραήμερον.

Τὴν Δευτέρα 24η Μαΐου τ.ἔ. ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τῶν Ἀθηνῶν στὶς 19:30 μὲ τὴν πτήση AIRZENA (GEORGIAN AIRLINES) μετὰ τῆς συνοδείας του καὶ ἐπέστρεψε στὴν Γεωργία.

**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ
ΣΥΜΠΟΣΙΟ:
ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ
ΒΙΟΣ
ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΟΘΩΜΑΝΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΝΕΩΤΕΡΟΥΣ
ΧΡΟΝΟΥΣ**

(Καρπενήσι 28-30
Μαΐου 2004)

Τοῦ
κ. **Ἀθ. Ἐ. Καραθανάση**
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Θεσσαλονίκης

Ἀπὸ 28-30 Μαΐου τ.ἔ. ἔλαβε χώραν στὸ Καρπενήσι, στὴν αἴθουσα τοῦ Συνδέσμου «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός», ἐπιστημονικὸ συμπόσιο μὲ φορεῖς συνεργασίας τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Καρπενησίου, τὴν Νομαρχία Εὐρυτανίας, τὸν Δήμο Καρπενησίου, τὸν Τομέα Ἱστορίας, Δόγματος, Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τὸν Σύνδεσμο «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός» καὶ τὸ Ἴδρυμα Ἐθνικοῦ καὶ Θρησκευτικοῦ Προβληματισμοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε καὶ τὸν συντονισμὸ τῆς διοργανώσεως τοῦ Συμποσίου. Τὴν Παρασκευὴ 28 Μαΐου 2004, καὶ κατὰ τὴν ἐναρκτήρια συνεδρία, τοὺς συνέδρους καλωσόρισαν ὁ Νομάρχης Εὐρυτανίας κ. Κ. Κοντογεώργος, ὁ Ἀντιδήμαρχος κ. Κ. Κρυστάλλης ἐκ μέρους τοῦ Δημάρχου κ. Β. Καραμπᾶ, ὁ ὑπογραφόμενος καὶ ὁ καθηγητὴς τ. Γ. Ἐπιθεωρητῆς Μ. Ε. καὶ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός» κ. Π. Βλάχος.

Τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμποσίου κήρυξε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐρυτανίας κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐμπνευσμένο λόγο του τόνισε τὴν σπουδαιότητα καὶ ἱερότητα τοῦ Νομοῦ Εὐρυτανίας καὶ συνεχάρη τοὺς ὀργανωτὲς γιὰ τὴν πρωτοβουλία τους. Κατὰ τὴν πρώτη συνεδρία ὁμίλησε ὁ ὑπογραφόμενος μὲ θέμα *Οἱ Λόγιοι τῶν Ἀγράφων κατὰ τὴν Τουρκοκρατία – Ὁ πνευματικὸς ἱστορικὸς περίγυρος*, ὁ ὁποῖος κύριο μοχλὸ τοῦ εἶχε τὸν Εὐγένιο Αἰτωλὸ καὶ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν του ποὺ ἐκινήθησαν στὴν εὐρυχωρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὰ Τρίκαλα καὶ τὴν Λάρισα, ὡς τὴν Ἀδριανούπολη, τὴν Βασιλεύουσα, τὴν Βλαχία καὶ τὴν Μολδαβία. Σημειώθηκε ἡ ἀθρόα παρουσία Καρπενησιωτῶν καὶ Ἀγραφιωτῶν στὴν Κων/πολι καὶ στὴν Θεσσαλονίκη καὶ ὁ ἀνεξερεύνητος 17ος αἰ. χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τὸν ὁμιλητὴ ὡς αἰὼν τῶν Καρπενησιωτῶν καὶ τῶν Ἀγραφιωτῶν. Ἀνεφέρθησαν, ὡσαύτως, οἱ μαθητὲς τοῦ Εὐγενίου (Ἀναπ. Παντοδύναμος, Ἀνανίας, Ἐμμανουήλ, Ζαχαρίας κ.ἄ.), οἱ σχέσεις του μὲ τὸν Ἰω. Καρυοφύλλη, τοὺς πατριάρχες Διονύσιο Δ' Μουσελίμη (τὸν ἀπὸ Λαρίσης) καὶ Καλλίνικο Γ' τὸν Ἀκαρνάνα, ποὺ ἦσαν καὶ μαθητὲς του, τὸν λόγιο μητροπολίτη, Ἰωαννίνων Κλήμη, τὸν Γερμανὸ Λοκρό, μητροπολίτη Νύσσης, καὶ ἄλλους ποὺ συνιστοῦσαν τὸν πνευματικὸ περίγυρο τῆς ἐποχῆς ποὺ κινουῦνταν πέριξ τοῦ Εὐγενίου Αἰτωλοῦ.

Ὁ καθηγητὴς κ. Παν. Βλάχος παρουσίασε στὴν εἰσήγησή του τὸν *Ὅσιον Εὐγένιον τὸν Αἰτωλὸ καὶ τὶς σχολές τῶν Ἀγράφων* καὶ μίλησε γιὰ τὶς σπουδὲς τοῦ Εὐγενίου, τὸ ταξίδι του στοὺς Ἅγιους Τόπους, τὴν σχέση του μὲ τὸν Κύριλλο Λούκαρη, τὸ ὄρος Σινᾶ, τὴν ἐπιστροφή του στὸ Τροβάτο, τὶς σπουδὲς του κοντὰ στοὺς Παῖσιο Μεταξᾶ στὴν Κεφαλλονιά, καὶ τὸν Θεόφιλο Κορυδαλέα στὴν Πατριαρχικὴ Ἀκαδημία, τὸ διδακτικὸ ἔργο του, ὡσπου τὸ 1645 φθάνει στὸ Καρπενήσι, κτίζει τὸν ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἰδρύει τὸ φροντιστήριο-σχολὴ Καρπενησίου, στὸ ὁποῖο διδάσκει ὡς τὸ 1661, ὅποτε μεταβαίνει στὰ Βραγγιανὰ καὶ ἐγκαθίσταται στὴν μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπου καὶ ἰδρύει τὸ ἐλληνομουσεῖο τῶν Ἀγράφων, ἀπ' ὅπου ἐπικοινωνεῖ ἐπιστολικῶς μὲ προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς του. Ἀσχολήθηκε, ἐπίσης, ὁ κ. Π. Βλάχος μὲ τὴν Σχολὴ τῆς Φουρνᾶ, τοῦ Προυσοῦ, τοῦ Κερασσοχωρίου, τῆς Βράχας, τῆς Καστανέας, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Ρεντίνης.

Ὁ λόγιος ἠγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Τατάρνης κ. Δοσίθεος ἀσχολήθηκε στὴν εἰσήγησή του μὲ τὶς *Σχέσεις Ἀγράφων καὶ Κων/πόλεως* μίλησε γιὰ τὴν δημι-

ουργία οἰκισμῶν στὰ Ἄγραφα, τὴν ἐπακόλουθη πληθυσμιακὴ ἔκρηξη στὴν περιοχή, τὶς ἀποδημίες τῶν Ἄγραφοῦτων πρὸς βορρᾶ καὶ πρὸς τὴν Κων/πολη, τὴν Φιλιππούπολη καὶ τὴν Ἀδριανούπολη. Στὸ ἑβδομο τῆς Κων/πόλεως περὶ τὸ 1780 ἐγκαθίσταται ἡ ἀγραφιῶτικη οἰκογένεια Μαρινοπούλου καὶ ἄλλοι Ἄγραφιῶτες ποὺ προοδεύουν σταδιακῶς καὶ ἄλλοι ποὺ ἔρχονται στὸ Μακροχώρι. Στὴν Κων/πολη οἱ Ἄγραφιῶτες ἰδρύουν συντεχνίες (ρουφέτια-ἐσνάφια) καὶ ἀποκτοῦν μεγάλες περιουσίες ἐνισχύοντας μάλιστα πολλαπλῶς, ὡς τὸ 1905, τὴν Ἱ. Μ. Τατάρνης, ἀδελφότητες κ.λπ.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῖ 29 Μαΐου 2004 στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Νικολάου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν τελευταίων προμάχων τῆς Βασιλευούσης Κωνσταντίνου Παλαιολόγου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ἀκολούθησε ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Βλάχου γιὰ τὰ γεγονότα τῶν τραγικῶν ἐκείνων ἡμερῶν τοῦ 1453 καὶ τὶς συνέπειές τους ὡς σήμερα.

Κατὰ τὴν τρίτη συνεδρία ποὺ ἦταν ἀφιερωμένη στὰ Προσωπογραφικὰ ὁ λέκτωρ τοῦ Α.Π.Θ. κ. Συμεὼν Πασχάλιδης μίλησε γιὰ τοὺς *Μεταβυζαντινοὺς ὕμνογράφους ἐξ Ἀγράφων (1705-1905 αἰ.)*: τὸν Εὐγένιο Αἰτωλὸ ποὺ συνέγραψε τὴν ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, Κανόνα στὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου – τὸν βίο καὶ ἀκολουθία τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως, τὸν Ἀναστάσιο Γόρδιο ποὺ συνέγραψε ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, τοῦ ἁγίου Ἀχιλλεῖου, τοῦ ἁγίου Ἡγουμενίου Τρίκκης, τὸν Διονύσιο ἐκ Φουρνᾶ τὸν Δημ. Χατζηπολυζῶη, τὸν παπᾶ Ἰωνᾶ τὸν Καυσοκαλυβίτη, τὸν Σέργιο Μακρᾶιο, τὸν Κύριλλο Καστανοφύλλη, τὸν Διονύσιο ἱερομόναχο ἀπὸ τὸ κλειστὸ Ἀγράφων, τὸν Ζαχαρία Καραντινὸ, τὸν Ἰωσήφ ἐκ Φουρνᾶ. Ὁ κ. Πασχάλιδης κατὰ τὴν εἰσήγησή του ἀνέφερε καὶ τὸ συγγραφικὸ ἔργο ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὕμνογράφων.

Ὁ κ. Δημ. Τσέλιος εἰσηγήθηκε τὸ θέμα *Διονύσιος ἱστοριογράφος καὶ ἡ σχολὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων*, ὅπου ὁ λόγος γιὰ τὸν βίο τοῦ Διονυσίου, (γενν. 1670), ὁ ὁποῖος ἐρχόμενος στὸ χωριὸ τοῦ Φουρνᾶ ἰδρύει τὴν Ἱ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς, ἡ ὁποία τὸ 1740 καθίσταται σταυροπηγιακὴ μὲ προστάτη τὸν φαναριώτη Ἀλέξ. Γρίκα. Ἐκεῖ ἰδρύει καὶ τὴν σχολή, ἡ ὁποία λειτουργεῖ ὡς τὸ 1758, ποὺ προσέφερε πολλὰ στὴν παιδεία τοῦ Γένους, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπεφοίτησαν κορυφαῖοι λόγιοι τῆς ἐποχῆς, ὡς οἱ

Σέργιος Μακρᾶιος, Ἱ. Δημητριάδης, Κύριλλος Ἀγράφων, Ἰωσήφ ἱεροδιάκονος (Χίος), Ἰάκωβος Φουρναῖος, Χρυσανθος Αἰτωλός.

Στὴν τετάρτη συνεδρία ὁ ἐπίκ. καθηγητὴς κ. Μιχ. Τρίτος ἐξέθεσε τὶς *Κοινωνικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ*, ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν διαρκῆ ἀγῶνα του γιὰ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἐγκράτεια, μέριμνα γιὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀλληλοσεβασμὸ, φιλαλληλία, ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον. Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς δίδασκε, ὡσαύτως, τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας, τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου, τὴν ἀκτιμοσύνη τοῦ μοναχοῦ, τὴν ἀνατροφὴ τῶν νέων μὲ βάση τὶς ἀρχὲς τῆς πίστεως· ἦταν, ἀκόμη, σκληρὸς ἔναντι τῶν τοκογλύφων, καὶ τῶν μὴ σεβομένων τὴν Κυριακὴ ἀργία καὶ τῶν ἀδικούντων. Ὁ κ. Τρίτος ὑπενθύμισε τὴν εὐεργετικὴ ἀπήχηση ποὺ εἶχε στὸν λαὸ μας τὸ κήρυγμα τοῦ Πατροκοσμᾶ στοὺς δύσκολους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας.

Γιὰ τὸν Κοσμᾶ Αἰτωλὸ μίλησε καὶ ὁ ἐπόμενος εἰσηγητὴς κ. Βασ. Τσίγκος, λέκτωρ τοῦ Α.Π.Θ., τὸν ὁποῖο ἀπησχόλησε *Ἡ δογματικὴ διδασκαλία* του, ἡ ὁποία, ὡς ἐτόνισε, δὲν διαφοροποιεῖται ἀπὸ αὐτὴν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, μολονότι ἡ γλῶσσα του εἶναι ἀπλή, ὅπως αὐτὴ τῶν ἀλιέων. Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς εἶναι φύλακας καὶ δέκτης τῆς πατερικῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ αὐθεντικὸς μεταδότης τῆς. Ἐκαμε τρεῖς διδαχές: βράδου-πρωῖ-βράδου μὲ ἐπιτομὴ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως. Ἡ διδασκαλία του ἦταν ὁμολογιακὴ καὶ συνέδεε τὰ δόγματά μας μὲ τὶς κοινωνικὲς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς. Ἐπίκεντρο τῆς διδασκαλίας του ἦταν ἡ διδασκαλία του γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸ μυστήριό τῆς Ἁγίας Τριάδος πάντα σὲ σχέση μὲ τὴν καθημερινότητα τοῦ βίου τῶν τότε Ἑλλήνων.

Ὁ κ. Ἰω. Κουρεμπελές, λέκτωρ τοῦ Α.Π.Θ. προέβη σὲ *θεολογικὰ καὶ ποιμαντικὰ σχόλια στὴν ἐπιστολογραφία τοῦ Εὐγενίου Αἰτωλοῦ*, ὅπου ἐπεσήμανε ὅτι οἱ τριαδολογικὲς καὶ χριστολογικὲς ἀναφορὲς του βασίζονται στὴν ἴδια τὴν κατανόηση τῆς ἀνθρώπινης ἀγιότητος, ἡ ὁποία σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Τριάδα.

Ὁ Εὐγένιος ἀνάγει σὲ ἀρχὴ τῶν ἐπιστολῶν του τὸν τόνισμὸ τῆς ἀνθρώπινης ρευστότητος καὶ τῆς θεϊκῆς ἀτρεψίας, ὥστε νὰ φανεῖ ἡ οὐσιαστικὴ διαφορὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἡ ἀνάγκη ποὺ ἔχει ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸν δεῦτερο γιὰ νὰ μὴν ἀπολυτοποιήσει τὴ δυστυχία αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἢ καὶ τὴν πρόσκαιρη ἡδονή του καὶ φθάσει στὴν ἀμετροπέπεια. Στὶς ἐπιστολές του ὁ Εὐγένιος

υπογραμμίζει τὸ ἀνθρώπινο αὐτεξούσιο, ὥστε ἡ υπογράμμιση τῆς θεϊκῆς δυνάμεως νὰ μὴ θεωρηθεῖ ὅτι ἀπολυτοποιεῖται καὶ δεσμεύει τὸ αὐτεξούσιο δημιουργημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ εἰσηγητὴς ὑπεγράμμισε ὅτι ὁ Εὐγένιος ἦταν πολέμιος τῆς δοκησίσοφης θεολογικῆς ἐκφράσεως καὶ ἀντίθετος ἔναντι τοῦ σχολαστικισμοῦ καὶ τῆς ἀκραίας θεολογικῆς ἐκφράσεως τῆς Διαμαρτυρήσεως.

Οἱ νέοι ἐρευνητὲς κ.κ. Λάμπρος Ἀλεξόπουλος καὶ Εὐάγγ. Φαλάρας ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν *Προβληματική περὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἐκ Γρανίτσης νεομάρτυρος Μιχαὴλ* καὶ τόνισαν ὅτι ὁ τότε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Μητροφάνης ἔθεσε στὸ στόμα τοῦ δεκαπενταετοῦς νεομάρτυρος Μιχαὴλ τὴν Διάλεξιν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ ὡς ὁμολογία τοῦ μαρτυρίου του. Ἡ ὁμολογία τοῦ Μιχαὴλ, ἡ Διάλεξις κατ' ἀκριβείαν τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὴ ἀναίρεση τῆς ἑτερόδοξης διδασκαλίας, ὅπως, λόγου χάριν, ὡς ἔγραφε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν τῆς Προύσης. Ἡ ὁμολογία τοῦ Μιχαὴλ ἀνέτρεπε, ἐπίσης, κατὰ τοὺς εἰσηγητὲς, τὶς καινοφανεῖς διδασκαλίαι τοῦ Ἰωαννικίου Καρτάνου, καὶ τοῦ «λουθηροδιδάσκοντος» Ματθαίου ἀπὸ τὸ Μελένοικο καὶ τὴν Αὐγουστιαία Ὁμολογία, ποὺ κατ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐπιχειροῦνταν ἡ διάδοσή της στὴν καθ' ἡμᾶς ἐλληνικὴ Ἀνατολή.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεδρίας ἀκολούθησε, κατὰ τὸ πρόγραμμα, προσκηνηματικὴ ἐπίσκεψη-ξενάγηση στὴν Ἱ. Μονὴ Τατάρνης, ὅπου ὁ Πανοσολογιώτατος ἡγούμενος π. Δοσίθεος Κανέλλος ξενάγησε τοὺς συνέδρους στὴν μονὴ καὶ στὸ μουσεῖο της, ὅπου φυλάσσονται πολὺτιμα κειμήλιά της.

Ἀκολούθησε ἡ πέμπτη συνεδρία κατὰ τὴν ὁποία ὁ καθηγητὴς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Ἀθ. Ἀ. Ἀγγελόπουλος καὶ ὁ ἐπιστημ. συνεργάτης τοῦ Ι.Ε.Θ.Π. κ. Θωμᾶς Παπαστεργίου παρουσίασαν κοινὴ εἰσήγηση τιτλοφορούμενη *Ἡ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος Θεσσαλίας – Ἡ ἐπισκοπὴ Λιτζᾶς καὶ Ἀγρᾶφων*. Ἡ εἰσήγηση αὐτὴ εἶχε ὡς βάση ἐκδεδομένους πηγές (π.χ. Συνέκδημος τοῦ Ἱεροκλέους) καὶ ὀγδόντα πατριαρχικά ἔγγραφα. Ἐξετάσθηκε ὁ ρόλος τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνόδου Λαρίσης, ἡ ὑποδιαίρεσή της κατὰ τὸν 9ο καὶ 10ο αἰ., οἱ ἐπιπτώσεις ἐκ τῶν σλαβικῶν ἐπιδρομῶν, ὁ ἀποστολικὸς χαρακτήρας της καὶ ἐπεσημάνθησαν ὀρισμένοι σταθμοὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτῆς Συνόδου, ὡς ἡ ἀκμὴ της κατὰ τὸν 9ο καὶ 10ο αἰ. μὲ δέκα ἐπισκοπὲς ὑπὸ τὸν μητροπο-

λίτη Λαρίσης, ἡ ἐμφάνιση τῆς ἐπισκοπῆς Λιτζᾶς καὶ Ἀγρᾶφων κατὰ τὸν 14ο αἰ. Ἐξετάσθησαν, ὡσαύτως, οἱ περιπέτειές της κατὰ τὸ 1821, ἡ ἔνταξη ὀρισμένων ἐπισκοπῶν της στὴν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος – καὶ οἱ νέες ἀλλαγές μετὰ τὸ 1881. Οἱ δύο εἰσηγητὲς ἔκαναν λόγο γιὰ τὴν ποιμαντικὴ μέριμνα τῆς Ἐπισκοπικῆς αὐτῆς Συνόδου, γιὰ τὶς προσωπικότητές της, τὴν τοπογραφία τῆς ἐπισκοπῆς Λιτζᾶς καὶ Ἀγρᾶφων, τὴν κατὰ καιροὺς ἔδρα της (Ρεντίνα, Σμόκοβο, Καρπενήσι τὸ 1500, ἀνεξαρτητοποίηση τὸ 1833, ἴδρυση μητροπόλεως Εὐρυτανίας 1979).

Ὁ κ. Εὐ. Οἰκονόμου, Ἐπίτ. Γ. Ἐπιθεωρητὴς Μ. Ἐκπαιδεύσεως εἶχε ὡς θέμα τῆς εἰσηγήσεώς του *Ὁ Κώστας Βελῆς καὶ ἡ συμβολὴ του στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821*. Ὁ εἰσηγητὴς παρηκολούθησε τὴν πορεία τοῦ Βελῆ (Κώστας Στεργιόπουλου) ἀπὸ τὸ Κερασσοχώρι Εὐρυτανίας: στὰ Γιάννινα (1812) κοντὰ στὸν Ἀλῆ Πασᾶ, βοεβόδας στὴν Κοζάνη μὲ ἐπιτυχία στὸ ἔργο του (1819), στὴν Καρδίτσα (πάλιν βοεβόδας), μύηση στὴν Φιλικὴ Ἐταιρεία, συμμετοχὴ στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 μὲ τὴν μάχη τῆς Τατάρνης, σύνταξη ἐπαναστατικῆς προκηρύξεως, ἐπίθεση κατὰ Τούρκων Καρπενησίου καὶ καταστροφή του ἀπὸ τουρκικὴ ἀντεπίθεση. Σύλληψή του καὶ τραγικὸ τέλος του στὴν Κων/πολη.

Ὁ κ. Ἰω. Ζοῦμπος, νομικὸς καὶ ἐκπαιδευτικὸς, μίλησε γιὰ τὴν *Συμβολὴ τῶν Γιολδασοίων καὶ τῶν δημογερόντων Καρπενησίου στὴν διαμόρφωση τῶν βορειῶν συνόρων τοῦ νεοσύστατου ἐλληνικοῦ κράτους (ὑπὸ τὸ φῶς τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Βρετανικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν Foreign Office)*. Ὁ κ. Ζοῦμπος μελέτησε ἔγγραφα τῶν ἀγγλικῶν ἀρχείων, ὅπου εὐρίσκονται ἔγγραφα Γιολδασαίων καὶ δημογερόντων τῆς Δομνίστας –κεφαλοχωρίου τῆς Εὐρυτανίας– πρὸς Ἀγγλοὺς ἐπισήμους καὶ τὸν κυβερνήτη Καποδίστρια, ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν διεύρυνση τῶν ὁρίων τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους μὲ σκοπὸ τὴν συμπερίληψη τῆς Εὐρυτανίας σ' αὐτό. Κατὰ τὶς γενόμενες συναντήσεις γιὰ τὴν ρύθμιση τῶν συνόρων σθεναρὴ ἦταν ἡ στάση καὶ ἡ ἀντίδραση τῶν Γιολδασαίων ἔναντι τῶν Ὀθωμανῶν ἀξιωματοῦχων.

Ὁ φιλόλογος καθηγητὴς κ. Διον. Μούσουρας, Δρ. Φ. παρουσίασε *Ἀνέκδοτη ἐπιστολὴ Ἀναστασίου Γορδίου πρὸς Ἀγγελοὺς Συμμάχιον*, τὸν γνωστὸ λόγιό τῆς Ζακύνθου τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰ. Μέσα ἀπὸ

τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴν ὁ κ. Μούσουρας διεπίστωσε τὴν συγχὴ ἐπικοινωνία τοῦ Γορδίου πού ἔγραφε πρὸς τὸν Συμμάχιο γιὰ θέματα βιβλίων καὶ ἐκδόσεων καὶ ἐπεσήμανε τὶς σχέσεις Εὐρυτανίας καὶ Ζακύνθου.

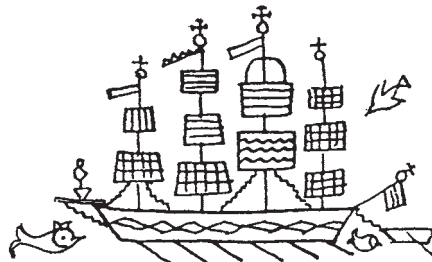
Μὲ παρέμβασή του ὁ λόγιος-ἐρευνητὴς τοῦ Καρπενήσιου κ. Δ. Μαυρομύτης παρουσίασε ὀθωμανικὸ κατάλογο τοῦ Σαντζακίου Τρικάλων τῆς διετίας 1453-1455, ὅπου πλήθος δημογραφικῶν καὶ οικονομικῶν στοιχείων, πληροφορίες γιὰ τὸ ζωϊκὸ κεφάλαιο καὶ τὰ μελίσια καὶ ὅπου ὡς μεγάλα κέντρα ἀναφέρονται τὰ Τρίκαλα, ἡ Λάρισα, τὰ Ἄγραφα.

Τὰ συμπεράσματα τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ Συμποσίου παρουσίασε στοὺς συνέδρους ὁ ὑπογραφόμενος ὡς πρόεδρος τῆς Ἐπιστημονικῆς-Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Εὐρυτανίας κ. Νικόλαο, τὴ Νομαρχιακὴ καὶ Δημοτικὴ Αὐτοδιοίκηση καὶ τὸν καθηγητὴ κ. Ἰ. Ἀ. Ἀγγελόπου-

λο πού εἶχε ἀναλάβει τὸν συντονισμὸ τοῦ Συμποσίου. Ἡ κατακλειδὰ τοῦ Συμποσίου ἐγένετο ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο κ. Νικόλαο, ὁ ὁποῖος σὲ ἐμπνευσμένο λόγο του ἐπεσήμανε τὴν σημασία τοῦ Συμποσίου αὐτοῦ καὶ τὰ ὀφέλη πού προέκυψαν γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς Εὐρυτανίας καὶ τῶν Ἄγραφων.

Τὴν Κυριακὴ 30 Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος χοροστάτησε σὲ θεία Λειτουργία στὸν ἱστορικὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Καρπενήσι καὶ στὴν συνέχεια οἱ σύνεδροι ἐπεσεκέφθηκαν καὶ ξεναγήθηκαν στὴν Ἱ. Μονὴ Προυσοῦ ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἡγούμενο κ. Χρυσόστομο.

Τελικῶς, στὸ Συμπόσιο γιὰ τὸ Καρπενήσι καὶ τὰ Ἄγραφα παρουσιάσθηκαν πολλὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες εἰσηγήσεις πού ἀνέδειξαν πολλαπλῶς τὴν ἱστορικὴ αὐτὴν περιοχὴ.

ΤΟ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ὁρθῶς ἀμφισβητεῖται λειτουργία Κρυφοῦ Σχολείου. Διότι δὲν μαρτυρεῖται στὶς πηγές, ἀφοῦ μάλιστα οἱ Τοῦρκοι δὲν ἀπαγόρευαν τὴν λειτουργία σχολείων μετὰ τὴν ᾿Αλωσιν. Ἄλλὰ καὶ φανερῶν σχολείων λειτουργία κατὰ τὸν 15ον καὶ 16ον αἰῶνα, ἐκτὸς τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν μαρτυρεῖται.

Ἄν ἐλειτούργησε Κρυφὸ Σχολεῖο, ποῦ, ἀπὸ πότε καὶ ἀκόμη ποῖος ἦταν ὁ φορεὺς λειτουργίας σχολείων κατὰ τὴν περίοδο τῆς δουλείας τοῦ Ἑθνους, εἶναι προβλήματα, ποῦ συνεξετάζονται –καὶ κακῶς ἀπομονώνεται καὶ καταδικάζεται ἀμείλικτα– τὸ Κρυφὸ Σχολεῖο.

Αἰφνιδιάσθη τὸ Ἑλληνικὸν Ἑθνος τὸ 1453 καὶ μὲ τὰ γεγονότα ποῦ ἀκολούθησαν σχεδὸν διελύθη. Ἡ Ἐκκλησία ἐστήριξε τὸ Ἑθνος. Ἡ ἀπάνθρωπη βία τῶν κατακτητῶν καὶ ὁ πανικὸς τῶν ὑποδούλων μὲ τὴν ἀναστάτωση τῆς ζωῆς ἐδημιούργησαν κῆμα φυγῆς. Τὸ ὀλιγώτερο ποῦ εἶχαν νὰ σκεφθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἦταν λειτουργία σχολείων. Οἱ κατακτηταὶ παρεχώρησαν Προνόμιον, Ἑθνάρχης ὁ πρῶτος Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος, ἵδρυσεν τὴν Πατριαρχικὴ Σχολή. Στὶς Ἑπαρχίες σιωπή, φόβος, ἀπελπισία. Συνοψίζει ὁ Ἐθνικὸς Ποιητής, *ὄλα τὰ ᾿σκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωσε ἡ σκλαβιά*.

Ἐνῶ συνεπληρώνοντο 50 χρόνια ὑποταγῆς, ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε μίαν μεγάλη ἀπόφασιν. Εἶναι γνωστὴ ἡ Τοπικὴ Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως 1593. Παρόντες οἱ Πατριάρχες Ἱερεμίας Β΄ ὁ Τρανός, Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος Καρκαλάς, Δημητσανίτης, τρόφιμος τῆς Μονῆς Φιλοσόφου, Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, πλῆθος ἀρχιερέων. Ἄν ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν σπουδασμένοι καὶ ἐφοίτησαν σὲ διάφορα σχολεῖα φανερά, δὲν παραδίδεται, πάντως γράμματα ἐγνώριζαν καὶ τοῦτο ποῖος μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσει;

Στὸν ζ' κανόνα αὐτῆς τῆς Συνόδου περιέχεται ἡ ἀπόφασιν. Κάθε ἐπίσκοπος στὴν ἐπαρχία του ὄφειλε νὰ φροντίξῃ καὶ ν' ἀναλαμβάνῃ τὴν ἀπαιτούμενη δαπάνη, γιὰ νὰ διδάσκωνται τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ νὰ παρακινῶνται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μαθαίνουν καὶ δὲν ἔχουν τὰ μέσα.

Ἀσφαλῶς, τὴν ἐπομένη τῆς ἀποφάσεως δὲν ἦταν στὶς ἐπαρχίες ἔτοιμα διδασκῆτρια, διδάσκαλοι, μαθηταί, βιβλία κλπ. Δὲν ὑπῆρχαν προφανῶς αὐτὰ προηγουμένως, ἄλλως τε πρὸς τι ἡ ἀπόφασιν, ἂν ὑπῆρχαν. Ἄλλὰ δὲν ὑπῆρχαν καὶ προηγουμένως, πρὸ τῆς συμφορᾶς, κοινὰ καὶ δημόσια καὶ φανερὰ σχολεῖα, γιατί ἡ Παιδεία κατοικοῦσε στὰ μοναστήρια καὶ ἐκεῖ ἐλειτουροῦσαν πάσης κατηγορίας παιδευτήρια καὶ ἐργαστήρια καὶ φιλανθρωπίας ἰδρύματα.

Τὸ 1593 ἐδόθη σύνθημα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐπισκόπους. Μέχρι τότε τι ἐγίνετο καὶ τι ἀκόμη ἐγίνετο καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν μέχρις ὅτου φέρῃ ἡ ἔρευνα στοιχεῖα λειτουργίας φανερῶν σχολείων;

Ἀνατρέχοντες στὰ διάφορα δεδομένα τῆς ὑπόδουλης ζωῆς, ἅς ποῦμε μετὰ τὴν πρώτη εἰκοσαετία ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν συμφορὰ καὶ μὲ πλήρη ἐγκαθίδρυση τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, θὰ διαπιστώσωμε ὅτι ἐφ' ὅσον παρέμενε στὴν ζωὴ ἡ παλαιὰ λογία φρουρὰ ἀνὰ τὴν ὑπόδουλη Ἑλλάδα καὶ ναοὶ ἐλειτουροῦσαν καὶ συνήθειες συναλλαγῆς καὶ γραπτὴ ἐπικοινωνία δὲν ἔλειψαν. Ὑστερα τι ἔγινε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἀγράμματος: Οἱ ἱερεῖς ἐλειτουροῦσαν ἐμπειρικῶς: Τὰ σωζόμενα δικαιопρακτικὰ ἔγγραφα, ἤδη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ 15ου αἰῶνος καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸν ποῖος τὰ συνέτασσε καὶ οἱ μάρτυρες ποῦ θέτουν τὴν ὑπογραφή των πῶς τὸ κα-

Τοῦ

κ. **Τάσου Γοιτσόπουλου,**
Ἱστορικοῦ - Συγγραφέως

τόρθωναν; Ὁμολογουμένως ἡ περίοδος ἦταν ἡ χειροτέ-
ρα ἀπὸ ὅσες ἐπέρασε τὸ Ἔθνος μας.

Ἐν τούτοις ἀπὸ καταβολῆς Βυζαντίου τὰ μοναστή-
ρια ἦσαν ἐστίες μελετῶν καὶ φιλανθρωπίας. Ἐκεῖ ἀνε-
δείχθησαν κωδικογράφοι καὶ ἀγιογράφοι καὶ σχεδιασταί.
Ἐπέστησαν τὴν βίαιαν θύελλα τοῦ κατακτητοῦ. Μερικὰ
ἐσώθησαν καὶ ἄλλα ἐγκαίρως ἀναδιωργανώθησαν. Ἦταν
πολὺ φυσικόν, νὰ προστρέξουν οἱ ταλαιπωρούμενοι χρι-
στιανοὶ γιὰ παρηγορία. Καὶ τὰ παιδιά γιὰ νὰ γλυτώσουν
ἀπὸ τὸ φοβερὸ παιδομάζωμα. Καὶ ὅσοι ἤθελαν νὰ γίνουν
ἱερεῖς. Καὶ ὅσοι ἤθελαν νὰ τοὺς διαβάσῃ ἕνας μοναχὸς
γράμμα ξενιτεμένου. Καὶ Ἄκολουθίες παρακολουθοῦσαν
καὶ τὰ ἱερά γράμματα συλλάβιζαν καὶ ἀπεστήθιζαν καὶ
λέξεις, φράσεις, περιόδους ἐμάθαιναν νὰ διαβάζουν,
ἀλλὰ καὶ νὰ γράφουν. Αὐτὰ ποῖος μπορεῖ νὰ τ' ἀμφι-
σβητήσῃ;

Γιὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργία Κρυφῶν Σχολείων ἐξε-
δόθησαν τόσο σουλτανικὰ διατάγματα ὅσα ἐξεδόθησαν
καὶ γιὰ τὰ φανερά Σχολεῖα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυ-
ρισθῇ ὅτι ἰδρῦθησαν ἢ ἐλειτούργησαν οἰουδήποτε τύπου
σχολεῖα στὰ μοναστήρια καὶ ἔφεραν τὸν τίτλο Κρυφὰ
Σχολεῖα.

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν δικαιούται ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι μο-
ναχοὶ αὐτὴν τὴν ἐξεταζομένη χρονικὴ περίοδο ἦταν λό-
γιοι καὶ κατέλαβαν ἀρχιερατικὰς ἔδρες καὶ ἔγιναν Πα-
τριάρχες. Βασικὸ καὶ κλασσικὸ παράδειγμα ἡ μονὴ Φι-
λοσόφου τῆς Δημητσάνας, ἡ ὁποία ἔδωκε ἀπὸ τοὺς κόλ-
πους τῆς σειρᾶ Πατριαρχῶν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἐποχὴ
καὶ σειρὰ ἀνωτάτων κληρικῶν σὲ καταπληκτικὴ συνέ-
χεια ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος καὶ ὕστερα, μετὰ τὸν
πρῶτον μαρτυρούμενον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη Διο-
νύσιον Α' (1466-1472). Ὁ λαός, πού ἔβλεπε ἢ ἐμάθαινε
πὼς σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι συνεχίζετο ἢ μακρὰ προτέρα
παιδευτικὴ παράδοσις, κάποια στιγμὴ ὠνόμασε αὐτὸ τὸν
μοναστηριακὸν χώρον Κρυφὸ Σχολεῖο. Δὲν μπορεῖ κα-
νεὶς νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸ τοπωνύμιον ἐγεννήθη στοῦ Φιλο-
σόφου, στὸ Κρυφὸ Σχολεῖο, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐπανελήφθη
καὶ σ' ἄλλα μὲ παρομοία περίπτωσι μοναστήρια. Ἴσως
κάτι ἤξερε ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Πάντως κατὰ τὴν μετε-
παναστατικὴν περίοδο ἴσως τὸ τοπωνύμιον ὑπῆρχε.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἀπὸ τοὺς λογάδες τοῦ ἐλευθέρου
Ἔθνους ἐδημιουργήθη καὶ μᾶλλον ἐκαλλιεργήθη ἢ
Ἑθνικὴ Παράδοσις σὲ πανελλήνια ἔκτασι, ὅτι τὸ Ἔθνος
δὲν ἔμεινε ἀναλφάβητον κατὰ τὰ δύσκολα χρόνια χάρις
στὰ Κρυφὰ Σχολεῖα, πού δὲν ἐνεφανίσθησαν ποτὲ μὲ συ-

γκεκριμένη λειτουργικὴ μορφή. Βέβαιον εἶναι, ὅτι κατὰ
τὴν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐχθρική ἐπίθεσι τοῦ Γερμα-
νοῦ Φαλμεράνεο, εἶχε ἐκσλαβισθῇ, ἐξηγέρθη ἢ Ἑλληνικὴ
—καὶ ἢ ξένη ἀκολούθως— ἐπιστήμη, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν
συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπη παρουσίαν τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἱστο-
ρία μὲ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα. Ἀπόηχος τῆς δικαιο-
λογημένης ἐκείνης ἀντεπιθέσεως τῆς διανοουμένης
Ἑλλάδος φαίνεται πὼς ὑπῆρξε καὶ τὸ γνωστὸν ποίημα
τοῦ Πολέμη «Κρυφὸ Σχολεῖο» καὶ ὁ περίφημος πίναξ
τοῦ Γκύζη «Κρυφὸ Σχολεῖο». Ἄν ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς Ποι-
ητοῦ καὶ ἐνὸς Ζωγράφου στὸν γενικώτερον συναγεμῶ
ἐπιστήμης καὶ λαοῦ, ἔγινε κατὰ παραγγελίαν τῶν κατα-
σκευαστῶν λειτουργίας Κρυφοῦ Σχολεῖοῦ, ὅπως ὑπο-
στηρίζεται δὲν ἀποδεικνύεται ὅσον πιστοῦται ὅτι ὁ ποι-
ητὴς καὶ ὁ καλλιτέχνης ἀπηχεῖ ζωντανὴ Παράδοσι τοῦ
Ἔθνους.

Τὰ γεννώμενα προβλήματα δὲν ἐξιχνιάζονται μὲ δο-
γματικὰς καταδικὰς καὶ μὲ ἐνθουσιώδεις θαυμασμούς. Τὸ
γιατὶ αὐτὰ τὰ ἄτυπα σχολεῖα τῆς πρώτης περιόδου δου-
λειας ἀποκαλοῦνται Κρυφὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀποδείξε-
ως, γιὰτὶ δὲν λογοδοτεῖ ὁ Λαός, δημιουργὸς ἐνὸς τοπω-
νυμίου. Ὡστόσο ὁμως αὐτὴ ἡ ψυχολογικὴ φοβία ἐνὸς
καταποντισμένου λαοῦ μετὰ τὴν ὑποταγὴν τοῦ στοὺς βαρ-
βάρους ἔχει τὸν λόγο τῆς καὶ ὡς πραγματικὴν κατάστασις
ἐναντι τρομοκρατῶν καὶ ὡς ποιητικὴ ἔκφρασις, ὅποτε-
δήποτε καὶ ἂν ἔγινε ἔκφρασις.

Δύο λόγοι ὑπάρχουν. Πρῶτον ὅτι σὲ μεγάλον βαθμὸν
οἱ κάποιες ἐλευθερίες τοῦ Προνομίου Μωάμεθ τοῦ Πορ-
θητοῦ πρὸς τὸ ὑπόδουλον Ἔθνος μὲ τρομερὰ ἀνταλ-
λάγματα εἶχαν κατὰ τὸ πλεῖστον θεωρητικὸν χαρακτήρα,
συνωδεύτο μάλιστα ἀπὸ τόσους περιορισμούς, ὥστε
ἐξεμηδενίζοντο. Νὰ λειτουργοῦν οἱ ναοί, ἀλλὰ νὰ μὴ
ψάλλουν μεγαλοφώνως, νὰ μὴ κτυποῦν δυνατὰ καμπά-
νες, νὰ μὴ ἀνάβουν ζωηρὰ φῶτα καὶ τὰ παράθυρα νὰ
εἶναι πολὺ μικρά. Οἱ ἄδειες ἐπισκευῆς ναῶν δὲν εἶχαν
ἰσχὴν χωρὶς ἐξαγορὰ τῶν περιφερειακῶν ὀργάνων (ἀργυ-
ρώνητοι οἱ Τοῦρκοι, τοῦτο ἦτο κανὼν). Τὸ Προνόμιον
δὲν ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι περιελάμβανε δικαίωμα λει-
τουργίας σχολείων. Ἴσως τὸ δικαίωμα ἢ Ἐκκλησία τὸ
ἀπέκτησε μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ 1593 μόνη τῆς.

Ὁ ἄλλος λόγος χαρακτηρίζει τὴν ἠθικὴν πλευρὰ τῆς
Ἑλληνικῆς ζωῆς. Κάποια στιγμὴ ἢ λαϊκὴ εὐαίσθησις πα-
ρήγαγε ἕνα τροφερὸ ποιημάτιον, πασίγνωστον, τὸ «Φεγ-
γαράκι», πρὸς τὸ ὁποῖον στρέφεται ὁ νέος νὰ φέγγῃ, γιὰ
νὰ περπατᾷ, νὰ πηγαίνει στὸ σχολεῖο, νὰ μαθαίνει γράμ-

ματα. Σύλληψις τοῦ στιχοῦργοῦ εἶναι κίνησις σχεδὸν συνωμοτική, νυκτερινή, ἅς ποῦμε Κρυφή. Τὸ γιὰτὶ νύκτα, δὲν σχολιάζεται. Σχολιάζεται ὁμῶς τὸ ὅτι τὸ «Φεγγαράκι» δὲν εἶναι δημιούργημα λογίου, εἶναι λαϊκό, δηλ. προϊόν πολλῶν, ὅπως ὅλα τὰ λαϊκὰ πνευματικὰ δημι-

ουργήματα ὁμαδικὰ καὶ κατὰ παράδοσιν. Δὲν βάλλεται τὸ «Φεγγαράκι» ἀπὸ τοὺς διῶκτες τοῦ Κρυφοῦ Σχολειοῦ, γιὰτὶ τὸ παραδίδει ξένος φιλέλληνας συλλογεύς, ὁ Πάσσωβ. Καὶ φαίνεται πὼς ἔχει κάποιον –καὶ ἴσως στενὴ– σχέσηι τὸ «Φεγγαράκι» μὲ τὸ Κρυφὸ Σχολειό.

**Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ
ΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ
ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ***

1. Ἡ κατήχηση εἶναι μία θεμελιώδης λειτουργία τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου ἅφ' ἑνὸς μὲν γιατί προσφέρει τὴν αὐθεντικὴ πρόταση στὸ περί Θεοῦ ἐρώτημα, ἅφ' ἑτέρου δὲ γιατί ἀποτελεῖ τὴν αὐθεντικὴ ἀπάντηση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἔμφυτη ροπή του πρὸς μία ὑπερβατικὴ θεία δύναμη, ἡ ὁποία καθόρισε τὴν ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὴν ἐντελέχεια τῆς ὅλης θείας δημιουργίας. Ἡ ἀναφορικότητα αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς μία ὑπερβατικὴ θεία δύναμη ἔχει ἀνθρωποκεντρικὴ ἀφετηρία καὶ ἀναγωγικὴ κίνηση ὄχι μόνο στὴ θεολογία τῶν θρησκειῶν, ἀλλὰ καὶ στὴν φιλοσοφοῦσα διάνοηση. Ἡ ἀναφορικότητα τοῦ λόγου τῶν ὄντων σὲ ἓνα ὑπερβατικὸ Λόγο τῆς ὑπάρξεώς τους, ὅπως μορφοποιήθηκε στοὺς προσωπικούς Ἕλληνες φιλοσόφους, συστηματοποιήθηκε στὴν περί τῶν Ἰδεῶν πλατωνικὴ φιλοσοφία καὶ στὴν περί ἑνὸς κινουμένου ἀκινήτου ἀριστοτελικῆς διδασκαλία, οἱ ὁποῖες ἐπηρέασαν βαθύτατα καὶ τὶς θεοκεντρικὲς ἐρμηνεῖες τῶν διαφόρων θρησκειῶν γιὰ τὴ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸν κόσμο.

Εἶναι γενικὴ ἢ παραδοχὴ καὶ ἀδιαμφισβήτητη ἢ διαπίστωση ὅτι τὸ περί Θεοῦ ἐρώτημα εἶναι μία ἔμφυτη καὶ καθολικὴ ἔκφραση τῆς ἀναφορικότητας τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς μία ὑπερβατικὴ, προσωπικὴ ἢ καὶ ἀπρόσωπη, θεία δύναμη, ἡ ὁποία καθόρισε ἢ καὶ καθορίζει συνεχῶς τόσο τὴν ὑπαρξὴ, ὅσο καὶ τὴν ἐντελέχεια ὄλων τῶν ὄντων. Ἡ θεωρητικὴ ἀμφισβήτηση ἢ ἀπόρριψη τῆς σχέσεως αὐτῆς, ὅπως καὶ ἡ ἀγνωστικιστικὴ σχετικοποίησίν της, οἱ ὁποῖες συστηματοποιήθηκαν ἀπὸ τὰ ἀντιθεϊστικά ἢ καὶ ἀθεϊστικά ἰδεολογικὰ συστήματα τῶν νεωτέρων κυρίως χρόνων, ὄχι μόνο δὲν κλόνισαν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀναθέριμαν καὶ τὶς ἀπωθημένες πτυχὲς τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἀτονήσει ἀπὸ τὶς ποικίλες ἀγκυλώσεις τῶν θρησκευτικῶν ἡγεσιῶν στὶς διάφορες περιόδους τῆς ἱστορικῆς πορείας τῶν θρησκειῶν μέσα στὸν κόσμο.

Οἱ ἀγκυλώσεις αὐτές, οἱ ὁποῖες προέκυψαν ἀπὸ τὶς αὐτονόητες ἐπιδράσεις τῶν διαφόρων ἐθνικῶν καὶ πολιτιστικῶν παραδόσεων στὴν πνευματικὴ ἀποστολὴ τῶν διαφόρων θρησκειῶν, περιορίσαν πολλές φορές τὴν ἀξιοπιστία καὶ σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις ἀλλοίωσαν τὸ ἴδιο τὸ περιεχόμενο τοῦ θρησκευτικοῦ μηνύματος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὡστόσο, οἱ συνέπειες ἀπὸ τὰ νοσηρὰ αὐτὰ φαινόμενα ὑπῆρξαν ἀναμφιβόλως ἐπαχθέστερες γιὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἰδιαιτέρως κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους ἅφ' ἑνὸς μὲν διότι οἱ μεγάλες ἱστορικὲς διασπάσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος κατὰ τὸν Ε' (Νεστοριανοί, Μονοφυσίτες), τὸν ΙΑ' (σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως) καὶ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα (Προτεσταντικὴ Μεταρρύθμιση) ἐπληξάν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἅφ' ἑτέρου δὲ διότι οἱ ἀναπόφευκτες ὁμολογιακὲς ἀντιπαραθέσεις ἢ καὶ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἢ Ὁμολογιῶν ἀποδυνάμωσαν τὴν ἀξιοπιστία τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄφησαν εὐρύτατο πεδίο ἀμφισβήτησεως ἀπὸ τὴν ἐκκοσμηκευμένη κρατικὴ θεωρία καὶ τὴν ἀντιθεϊστικὴ ἰδεολογία τοῦ ἴδιου τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματος τοῦ χριστιανισμοῦ.

Τοῦ
κ. **Σπυρίδωνος Δημ. Κοντογιάννη**
Ἀναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

* Εἰσηγητικὴ ὁμιλία κατὰ τὴν τελετὴν ἀπονομῆς τῶν Πτυχίων εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (23 Ἰουνίου 2004), ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ.

Ἔτσι, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καίτοι δὲν παρήγαγε ἢ ὑπέθαλψε στὸ σῶμα τῆς νοσηρὰ φαινόμενα συστηματικῆς ἀμφισβητήσεως ἢ καὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀναγκαιότητας τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν κοινωνία, συμπαρασύρθηκε στὴν ἀνεξέλεγκτη λαίλαπα τῶν δυτικῶν ἀντιθεϊστικῶν πολιτικῶν, ἰδεολογικῶν καὶ πνευματικῶν τάσεων καὶ πλήρωσε βαρὺ τίμημα στὴν ἴδια τῆς τῆ σάρκα κατὰ τοὺς ΙΘ' καὶ Κ' αἰῶνες. Ἀποδυναμωμένη ἀπὸ τὴ μακροαίωνα καὶ σκληρὴ δουλεία σὲ ἀλλόθρησκο κατακτητὴ, δὲν εἶχε τὰ ἀναγκαῖα ἀποθέματα δυνάμεων γιὰ νὰ ἀντιπαρατεθῆ πρὸς τὶς νέες ἰδεολογικὲς καὶ κοινωνικὲς προκλήσεις, οἱ ὁποῖες ὑποστηρίχθηκαν μὲ ἀνεύθυνο τρόπο ἀπὸ τὴν ἐκκοσμιευμένη κρατικὴ ἐξουσία, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀθεϊστικὴ κομμουνιστικὴ ἰδεολογία τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ ἐπιβλήθηκε χωρὶς ἰδιαίτερες ἀντιδράσεις στοὺς ἐμπερίστατους ὀρθοδόξους λαοὺς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, οἱ ὁποῖοι πέρασαν ἀπὸ τὴ βιαιότητα τοῦ ἀλλόθρησκου κατακτητῆ στὴν καταπίεση μᾶς ἐχθρικῆς κρατικῆς ἐξουσίας, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν κατάλληλη πνευματικὴ προετοιμασία γιὰ νὰ κατανοήσουν ἢ νὰ ἐρμηνεύσουν τὶς νέες προκλήσεις τῶν καιρῶν.

2. Ὑπὸ τὴν ἐννοια αὐτῆ, ὁ χριστιανικὸς κόσμος γενικώτερα καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἰδικώτερα ἔζησε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες τὴν πρόκληση τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ πίστη, ἡ ὁποία προερχόταν εἴτε ἀπὸ τὴ βίαιη ἀξίωση τοῦ ἀλλόθρησκου κατακτητῆ ἢ καὶ ἀπὸ τὴ βίαιη καταπίεση τῆς ὁμόδοξης κρατικῆς ἐξουσίας, γι' αὐτὸ καὶ ἤδη ἀπὸ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἡ κατήχηση τῶν πιστῶν ἔγινε πρῶτιστο μέλημα τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πράγματι, ὁ χριστιανὸς βρέθηκε κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους πολλὰς φορὲς ἐνώπιον τοῦ ἀρχέγονου διλήμματος τῆς ἐμμονῆς στὴν παραδεδομένη πίστη τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ ἢ τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεό, χωρὶς νὰ ἔχη πάντοτε τὴν ἀναγκαῖα πνευματικὴ προετοιμασία γιὰ νὰ ἀποκρούσῃ τοὺς πειρασμοὺς ἐνὸς ἀντιφατικοῦ καὶ ραγδαίως μεταβαλλόμενου κόσμου. Ἐν τούτοις, ἡ ἐμπερίσταση Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, παρὰ τὶς ἀλλεπάλληλες σκληρὲς δοκιμασίες τῆς δευτέρας χιλιετίας τοῦ ἱστορικοῦ τῆς βίου, παρέμεινε προσηλωμένη στὴν πνευματικὴ παρακαταθήκη τῆς πατερικῆς παραδόσεως τῆς πρώτης χιλιετίας καὶ διαφύλαξε ἀλώβητο τὸν ἐσώτατο πυρήνα τῆς πνευματικῆς τῆς ἐμπειρίας συνηγμένη γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα, ἡ ὁποία λειτουργοῦσε ὡς ἀστείρευτη πηγὴ πνευματικῆς

ἀκτινοβολίας περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος¹ καὶ ὡς ὀμφάλιος λῶρος γιὰ τὴ συντήρηση τῶν πιστῶν στὴν ἐν Χριστῷ καινῆ ζωὴ μὲ τὴν ἀδιάλειπτη μετοχὴ τοὺς στὸν εὐχαριστιακὸ δειπνο τοῦ Κυρίου. Ἔτσι, ἡ λειτουργικὴ ἐμπειρία τῶν πιστῶν ἀναπλήρωνε μὲ τὸν δικὸ τῆς πνευματικὸ δυνάμισμό τὸ ἔλλειμα τῆς κατηχήσεως καὶ διαφύλαξε τὴν πνευματικὴ ἀκεραιότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καὶ στοὺς πλέον σκοτεινοὺς αἰῶνες τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι πλέον κοινὴ ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διαφύλαξε ἀκλόνητη τὴν ἐσωτερικὴ τῆς ἐνότητα μέσα ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἀντίξοες συνθήκες, γιὰ τὴν παρέμεινε συνηγμένη γύρω ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοῦ Κυρίου καὶ βίωσε στὴ λειτουργικὴ τῆς ἐμπειρία τὸ ὅλο περιεχόμενο τῆς ἱστορίας τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους². Ἔτσι, ὁ λόγος τῆς Λειτουργίας καὶ ἡ Λειτουργία τοῦ Λόγου ἐμπεριέχουν κατὰ τρόπο περιεκτικὸ καὶ μυ-

1. Α' Πέτρ. γ' 15.

2. Ὁ,τι συνέβη στὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Γολγοθᾶ, στὸν ὁποῖο ἐναποτέθηκε μετὰ τὴ Σταύρωση τὸ ἀκήρατο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ ἐκφράζει τὸ ὅλο λυτρωτικὸ μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ βιώνεται στὴν ὀρθόδοξη παράδοση ὡς τὸ ἀμετάθετο πρότυπο γιὰ τὴν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου στὴν ἐν Χριστῷ καινῆ ζωὴ ὄλων τῶν πιστῶν. Ἔτσι, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ὁ «θρόνος» καὶ ἡ «κοίτη» Αὐτοῦ, κατὰ τὴ θεολογία τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῆς καινῆς ζωῆς ὄλων τῶν χριστιανῶν, γι' αὐτὸ καὶ προεκτείνεται ὡς Ἁγία Τράπεζα σὲ ὄλους τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, ὅπου τελειοουργεῖται συνεχῶς, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τὸ μυστήριον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ὡς «ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν» καὶ ὡς «φάρμακον ἀθανασίας» γιὰ κάθε πιστό. Ὁ τάφος λοιπὸν τοῦ Γολγοθᾶ προβάλλεται στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἁγία Τράπεζα τῶν ἱερῶν Ναῶν γιὰ νὰ δηλώσει τὴν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου καὶ τῆς τριήμερου ταφῆς τοῦ Χριστοῦ γιὰ ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο χωριστά, γι' αὐτὸ καὶ ὁ τάφος ἐκεῖνος, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ταφὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν ἱερὸ ὑπόδειγμα γιὰ ὄλους τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ βιώσουν, μέσα ἀπὸ τὴ δική τους ζωὴ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, μιμούμενοι στὴ δική τους ζωὴ ὅσα ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐτέλεσε γι' αὐτοὺς. Ἡ μίμηση τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόσο σημαντικὴ γιὰ κάθε χριστιανό, ὥστε ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ ὁμολογεῖ, ὅτι «ζῶ δὲ οὐκ ἐτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός», ὑπὸ τὴν ἐννοια βεβαίως τῆς συνεχοῦς βιώσεως τοῦ πνευματικοῦ περιεχομένου τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς ζωῆς. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ χριστιανὸς ἀναγεννᾶται στὴν ἐν Χριστῷ καινῆ ζωὴ μὲ τὴ μετοχὴ του στὴν ταφὴ καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία συμβολίζεται μὲ τὴν τριπλὴ κατάδυση καὶ ἀνάδυση τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος, τρέφεται στὴν πνευματικὴ του ζωὴ μὲ τὴν προσέλευσή του στὴν Ἁγία Τράπεζα, τὸ σύμβολο τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μετασχεῖ στὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς θυσίας του, καὶ βιώ-

σταγωγικό ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐμπνέουν κατὰ τρόπο καθοριστικό ὅλες τὶς πτυχές τοῦ δημόσιου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν πιστῶν. Ἐν τούτοις, ἡ ἀποσύνδεση τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἡ ὁποία ἐπιβλήθηκε μὲ διάφορους τρόπους ἀπὸ τὴν ἀντιθεϊστικὴ προπαγάνδα τῶν ιδεολογικῶν συστημάτων ἢ καὶ ἀπὸ τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴ στάση τῆς ἐκκοσμιευμένης κρατικῆς ἐξουσίας, ἀπομάκρυνε τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ἀποδυνάμωσε τὴν κοινωνία τους μὲ τὸν Θεό. Ἡ πρόκληση τῆς θεωρητικῆς ἢ πρακτικῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς ζωῆς εἶχε ὡς τραγικὴ συνέπεια ὄχι μόνον τὴν πνευματικὴ σύγχυση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμία τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀσκήσῃ τὴν πνευματικὴ της ἀποστολὴ σὲ ἕνα ἐχθρικό πρὸς αὐτὴν θεσμικὸ πλαίσιο, τὸ ὁποῖο κατευθυνόταν ἀπὸ τὴν ἐκκοσμιευμένη ἢ καὶ ἀθεϊστικὴ ἰδεολογία τοῦ νεώτερου κρατισμοῦ.

3. Ἡ πνευματικὴ λοιπὸν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους δὲν διαφοροποιεῖται ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικὸ της περιεχόμενο, τὸ ὁποῖο ἐπικεντρώνεται πάντοτε στὴ λειτουργικὴ ἐμπειρία τῆς πίστεως γιὰ ὅλα τὰ μέλη της, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ προσαρμοσθῇ στὶς νέες πνευματικὲς ἀνάγκες, οἱ ὁποῖες προέκυψαν ἀπὸ τὶς ιδεολογικὲς ἢ πνευματικὲς συγχύσεις μεγάλου ἀριθμοῦ μελῶν της καὶ κατὰ συνέπεια ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τὴν Τράπεζα τοῦ Κυρίου. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὕτη, ἡ ἐνίσχυση τῆς κατηχητικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπέκτησε ἐξαιρετικὴ σημασία κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους καὶ θὰ μπορούσε νὰ ὑποστηριχθῇ ἢ ἀναγκαιότητα τῆς ἐπιστροφῆς στὴν παράδοση τῶν πρώτων αἰώνων, ἀφοῦ ὑπάρχει ἀναλογία τάσεως καὶ κριτηρίων γιὰ τὴν ἀπαξίωση ἢ ἔστω τὴν ἀποδυνάμωση τῆς πνευματικῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἐκκλησίας στὴν Κοινωνία.

Βεβαίως, στὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἀκόμη ὀξύ, ὅπως λ.χ. στοὺς ἄλλους ὀρθο-

δόξους λαοὺς, λόγῳ κυρίως τοῦ συστήματος τῶν σχέσεων κράτους καὶ Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο σέβεται τὸ παραδοσιακὸ θεσμικὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στὴν κοινωνία καὶ ὑποστηρίζει τὴ θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν νέων τόσο στὴ δημόσια, ὅσο καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευση. Ἔτσι, οἱ νέοι μας λαμβάνουν σημαντικὲς γνώσεις γιὰ τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὶς ἄλλες μεγάλες θρησκείες τοῦ κόσμου, ἐνῶ συνδέονται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος καὶ μὲ τὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τούτοις, ἡ ἐκπαιδευτικὴ αὕτη διαδικασία εἶναι παραπληρωματικὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσει τὴν βασικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ μύηση τοὺς νέους στὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς πίστεως, ὅπως αὐτὸ βιώνεται στὴ λειτουργικὴ τῆς ἐμπειρία, στὴν ὁποία πραγματώνεται ἡ ἐνότητα τῶν μελῶν της μεταξύ τους καὶ μὲ τὴ θεία κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὕτη, τὸ *κατηχητικὸ σχολεῖο*, ἐντάχθηκε στὸ κέντρο τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους, γιὰ τὴν ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή τῶν νέων κατηγορήθηκε σκόπιμα ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀθεϊστικῆς ἰδεολογίας καὶ τοῦ ἐκκοσμιευμένου Μοντερνισμοῦ ὡς ἀναχρονιστικὴ καὶ ὡς μὴ συμβατὴ πρὸς τὴν ἀξίωσή τους γιὰ τὴν αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ κάθε ὑπερβατικὴ αὐθεντία. Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ὑποχρεώθηκε νὰ ὀργανώσῃ τὸ ἔργο τῆς κατηχίσεως τῶν νέων εἴτε μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐνορίας ἢ καὶ μέσα ἀπὸ τὶς πρωτοβουλίες θρησκευτικῶν ὀργανώσεων μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα. Ὡστόσο, ἡ αὐτονόμηση τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐνορίας προκάλεσε ποικίλες πνευματικὲς συγχύσεις, οἱ ὁποῖες ἀντιμετωπίσθηκαν μὲ καχυποψία ἀπὸ τὴν Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, ἐπέτρεψε ὄχι μόνον τὴ συστηματικὴ ἀμφισβήτηση τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαξίωση τῶν κατηχητικῶν σχολείων σὲ μεγάλο μέρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

4. Συνεπῶς, ἡ ἀποστολὴ τῆς Διευθύνσεως Κατηχίσεως καὶ Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν κατάλληλη προετοιμασία τῶν στελεχῶν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου ἐπικεντρώνεται ἀφ' ἐνός μὲν στὴν ἄρση τῶν πολλαπλῶν καὶ σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις ἀπαρადέκτων συγχύσεων τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖες ὀδήγησαν στὴν κοινωνικὴ ἀπαξίωση τῶν κατηχητικῶν σχολείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὴν ἀνασύνδεση τοῦ

νει στὸ φυσικὸ του θάνατο τὴν ἐλπίδα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ, «Τὸ καθεστῶς (Status quo) τῶν Ἁγίων Τόπων μεταξύ τῶν Λατινικῶν διεκδικήσεων καὶ τῆς Πανσλαβιστικῆς Προπαγάνδας», *Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν* 30 (1995) [=Τιμητικὸν Ἀφιέρωμα εἰς Ἀνδρέαν Θεοδώρου], σελ. 759-760. ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, «Ἡ ἱερότητα τῶν ταφικῶν μνημείων», *Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν* 31 (2000) [=Τιμητικὸν Ἀφιέρωμα εἰς Ἰωάννην Κ. Κορναράκη καὶ Μιχαὴλ Κ. Μακράκη], σελ. 439-441, ὅπου καὶ ἐκτενέστερη βιβλιογραφία.

κατηχητικοῦ ἔργου μὲ τὴ λειτουργικὴ ἐμπειρία τῆς ἐνορίας, ἡ ὁποία δικαιώνει τὴν κατήχηση καὶ θεραπεύει τὶς ὁποιοσδήποτε ἐλλείψεις ἢ παραλείψεις τῶν στελεχῶν τῆς κατηχήσεως. Ἐλλωστε, ἡ ὁποιαδήποτε αὐτονόμηση τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου ἀπὸ τὴ λειτουργία τῆς Τραπέζης τοῦ Κυρίου, ὅπου ὁ προσφέρων καὶ ὁ προσφερόμενος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ τελειωτῆς τῆς πίστεως ἡμῶν, μετατρέπει τὴ μυστηριακὴ ἐμπειρία τῆς πίστεως σὲ ἰδεολογικὸ σύστημα ἀρχῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών, διότι τὴν ἀποσυνδέει ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν χριστοκεντρικὴ ὄντολογία τῆς ὅλης μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ δυναμισμό τοῦ ὅλου ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, στὸ ὁποῖο εἶναι «*τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός*»³. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, τὸ ὅλο κατηχητικὸ ἔργο ἔχει ὡς ἀποστολὴ νὰ ὁδηγήσῃ στὴν Ἁγία Τράπεζα, ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς προσφέρεται ὡς «*φάρμακον ἀθανασίας*»⁴ καὶ «*ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν*»⁵ πρὸς πάντα ἄνθρωπον, διότι μόνον ἡ μετοχὴ στὴν ἐν Χριστῷ καινὴ ζωὴ δίνει νόημα στὴν ὁποιαδήποτε διδασκαλία τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μόνη ὁδός, ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ ἡ μόνη ζωὴ⁶ γιὰ κάθε πιστό.

Εἶναι λοιπὸν προφανές ὅτι ἡ συμμετοχὴ στὸ κατηχητικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄχι βεβαίως ἀνάθεση καθηκόντων, ἀλλὰ κυρίως ἀνάληψη εὐθυνῶν γιὰ τὴν ἀξιόπιστη μαρτυρία τῆς πίστεως σὲ μίαν περίοδο πολλαπλῶν ἰδεολογικῶν, πνευματικῶν καὶ κοινωνικῶν συγχύσεων, οἱ ὁποῖες συντηροῦνται ἀπὸ θεσμικοὺς καὶ ἐξωθεσμικοὺς παράγοντες τοῦ δημοσίου βίου τῶν λαῶν καὶ ἀπειλοῦν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς πνευματικῆς τους κληρονομίας. Οἱ θιασῶτες τῆς πνευματικῆς συγχύσεως διαθέτουν καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ μέσα γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοτεινῶν τους ἐπιδιώξεων, γι' αὐτὸ καὶ ἐπικεντρῶνουν τὴν ἀθέμιτη δράση τους στὴν ἀλλοτρίωση τῆς πνευματικῆς ταυτότητος τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι δὲν διαθέτουν ἕνα συγκροτημένο κώδικα ἠθικῶν ἀξιών γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς κινδύνους τῶν ἐλκυστικῶν προκλήσεων τῶν καιρῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, τὰ στελέχη τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐμπνέονται ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους σὲ ὅλες τὶς ἐκφράσεις τῆς ζωῆς καὶ νὰ βιώνουν τὴν ἀναφορὰ τους στὴ λειτουργικὴ

ἐμπειρία γιὰ νὰ λειτουργήσουν ὡς ἀξιόπιστοι διδάσκαλοι τῆς πίστεως ὄχι μόνον μὲ τοὺς λόγους τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ συνέπεια τοῦ ὑποδείγματός τους.

Οἱ νέοι κατηχητές, Μακαριώτατε, πού αὐτὴ τὴ στιγμή εὐρίσκονται ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐμπνέονται πράγματι ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους σὲ ὅλες τὶς ἐκφράσεις τῆς ζωῆς τους καὶ ἀγωνίζονται νὰ βιώνουν τὴν ἀναφορὰ του στὴ λειτουργικὴ ἐμπειρία γιὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ λειτουργήσουν ὡς ἀξιόπιστοι διδάσκαλοι-κατηχητές τῆς πίστεως, ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγο τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ συνέπεια τοῦ παραδείγματός τους. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπέδειξαν μὲ τὴν τετράωρη παρουσία τους κάθε Σάββατο στὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ ἄλλοι συνομιληκοὶ τους, συνάδελφοί τους, φίλοι τους περνοῦσαν «καλύτερα» σὲ κάποια «κέντρα πολιτισμοῦ» γιὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ κάποιον –μακαριότη τώρα– πρῶην ὑπουργό.

Ἡ χαρισματικὴ καὶ συνεπὴς σχέση λόγου καὶ ζωῆς ὑπῆρξαν πάντοτε καὶ παραμένουν συνεχῶς ἡ μοναδικὴ πηγὴ ἀξιόπιστίας τοῦ λόγου τοῦ διδασκάλου γιὰ τοὺς νέους, ἰδιαίτερα δὲ ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρεται στὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους, καίτοι ἔχουν χαλαρὴ σχέση μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς ἐνορίας, εἶναι πρόθυμοι νὰ βιώσουν τὴν ἐμπειρία τῆς ἀσκητικῆς πνευματικότητας τοῦ Μοναχισμοῦ, ἐπειδὴ ἡ ἐπιλογὴ τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἐπιλογὴ ζωῆς καὶ ἔτσι λειτουργεῖ ὡς ἀξιόπιστη μαρτυρία πρὸς τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Τὸ ὑπόδειγμα τῆς συνέπειας λόγου καὶ ζωῆς ἀναζητοῦν οἱ νέοι καὶ στὸ πνευματικὸ ἔργο τῆς ἐνορίας, γι' αὐτὸ καὶ ἐμπνέονται ἀπὸ χαρισματικὲς προσωπικότητες κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι βιώνουν στὴν προσωπικὴ τους ζωὴ τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα τῆς πίστεώς μας. Ἄλλη ὁδὸς μαρτυρίας δὲν ὑπάρχει...

Εὐχηθῆτε Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα καὶ Σεπτὲ Ποιμενάρχα μας στὰ Παιδιὰ Σας αὐτά, τοὺς νέους Κατηχητὰς καὶ εὐλογήστε τα νὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον προφήτου καὶ αὐταπάρησης ἀποστόλου γιὰ νὰ φυτέψουν στὶς παιδικὲς ψυχὲς τῶν μαθητῶν τους τὴν πίστη στὸ Θεό, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἐμμονὴ στὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας.

3. Κολοσ. γ', 11.

4. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, κεφ. XX, PG 5, 661 A.

5. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ, ὅπ. π.

6. Ματθ. ιδ', 6: «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ».

Εὐρώπη με Σύνταγμα, ἀλλὰ χωρὶς ρίζες

Ἡ Σύνοδος Κορυφῆς τῶν ἡγετῶν τῶν 25 κρατῶν-μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἡ ὁποία συνήλθε στὶς Βρυξέλλες κατὰ τὸ διάστημα 17 καὶ 18 Ἰουνίου τ.ἔ., κατέληξε σὲ συμφωνία ὡς πρὸς τὴν υἰοθέτηση τῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης τῆς Ἐνώσεως. Τὸ γεγονός εἶναι ὄντως σημαντικό, διότι στὸ κείμενο αὐτό, τὸ γνωστὸ ὡς «Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα» καταγράφονται οἱ ἀρχές καὶ οἱ διαδικασίες, οἱ ὁποῖες θὰ διέπουν τὴν δομὴ καὶ τὴν λειτουργία μιᾶς πολυεθνικῆς, διακρατικῆς συνεργασίας 25 χωρῶν καὶ 450 ἑκατομμυρίων πολιτῶν. Βεβαίως ἡ τελικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Εὐρωσυντάγματος θὰ ἀπαιτήσῃ χρόνο καὶ πολλὰ συζητήσεις, διότι πρέπει νὰ ἐπικυρωθεῖ ἀπὸ τὰ κράτη-μέλη. Ὅρισμένα ἐξ αὐτῶν θὰ τὸ θέσουν ὑπὸ τὴν κρίση τοῦ λαοῦ μὲ δημοψήφισμα, ἄλλα δὲ θὰ τὸ φέρουν πρὸς ἔγκριση μέσῳ τοῦ Κοινοβουλίου. Ἐκεῖνο ποὺ ἰδιαίτερος θλίβει κάθε Χριστιανικὴ ψυχὴ στὴν Εὐρώπη εἶναι τὸ γεγονός τῆς ἀπουσίας ὁποιασδήποτε ρητῆς ἀναφορᾶς στὴν Χριστιανικὴ κληρονομιά τῆς Εὐρώπης. Στὸ Προοίμιο τοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖο ἐνεκρίθη, ἀναφέρεται ἀπλῶς ὅτι τὸ Σύνταγμα ἀντλεῖ τὴν ἐμπνευσή του «ἀπὸ τὴν πολιτιστικὴ, θρησκευτικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ κληρονομιά τῆς Εὐρώπης». Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς λειτουργίας τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως ὑπὸ τὸν Ζισκάρ Ντ' Ἐσταὶν ἐξέφρασε σαφῶς καὶ πρὸς κάθε κατεύθυνση τὴν ἀποψή της καὶ ζήτησε νὰ περιληφθεῖ ξεκάθαρη καὶ συγκεκριμένη ἀναφορὰ στὸν Χριστιανισμό. Τὸ ἴδιο ἔπραξε καὶ τὸ Βατικανὸ καθὼς καὶ πολλὰς Προτεσταντικῆς ὁμολογίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἡπείρου. Τελικῶς ἐπεκράτησε ἡ κληρονομιά τῶν ἀκραίων ὁπαδῶν τοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ τοῦ «ETAT LAIQUE», δηλαδὴ τῶν ἀντιλήψεων ποὺ προωθεῖ κυρίως ἡ Γαλλία. Εἶναι κρίμα νὰ μένει ἡ Εὐρώπη χωρὶς ρίζες. Ὅπως εἶναι ἐπίσης σφάλμα ἡ διαγραφή τῆς φράσεως τοῦ Θουκυδίδη περὶ δημοκρατίας (B 37), ἡ ὁποία προετάσσετο τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος. Ὅταν ἡ Εὐρώπη ἀρνεῖται τοὺς πνευματικὸς προγόνους της ποὺ εἶναι ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα, τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο καὶ ἡ Χριστιανικὴ Πίστη, τότε ἀρνεῖται τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της. Καὶ εἶναι ἀμφίβολη ἡ μελλοντικὴ πορεία της ἂν οἰκοδομεῖ τὸ μέλλον μόνον σὲ οἰκονομικὰ θεμέλια ἀγνοώντας τὶς πολιτιστικὰς ρίζες. Δὲν ἀποκλείεται, πάντως, ὁρισμένοι λαοὶ νὰ ἀπορρίψουν τὸ παρὸν Σχέδιο τῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης ἀπαιτοῦντες τὴν ρητὴ ἀναφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

K.X.

**Εὐρώπη με Σύνταγμα,
ἀλλὰ χωρὶς ρίζες**

**Τί προσέφερε ὁ Χριστιανισμὸς
στὴν Εὐρώπη**

30 χρόνια Κατοχῆς στὴν Κύπρο

**Ἡ Γαλλία ἐνισχύει
τὴν οἰκογένεια καὶ
τοὺς πολυτέκνους**

**Οἱ μαθητὲς γράφουν
γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες**

Τί προσέφερε ὁ Χριστιανισμὸς στὴν Εὐρώπη

Στὴν κατάλληλη στιγμὴ, λόγῳ καὶ τῆς πανευρωπαϊκῆς συζητήσεως περὶ τοῦ Συντάγματος τῆς Εὐρ. Ἐνώσεως, ἦλθε ἓνα συνοπτικὸ καὶ πλούσιο σὲ ἐπιχειρημα πόνημα συγγραφέν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Παπαθανασίου, Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Τὸ φυλλάδιο αὐτὸ ἔχει τὸν τίτλο «Οἱ Χριστιανικὲς ρίζες τῆς Εὐρώπης» καὶ ἐκυκλοφορήθη ὡς ἐνθετο στὸ τεῦχος Μαΐου τοῦ περιοδικοῦ ΤΟΛΜΗ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Στὸ κείμενο τοῦ π. Χρυσόστομου παρατίθενται πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄγνωστα στοιχεῖα γιὰ τὴν κα-

ταλυτική συνεισφορά τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν οἰκοδόμηση τῶν Ἀρχῶν καί τῶν Ἀξιῶν τῆς Εὐρώπης καί γίνεται συγκεκριμένη ἀναφορά γιά τήν Χριστιανική κληρονομιά στους τομείς τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας (νοσοκομεῖα, ὄρφανοτροφεία), τῆς Παιδείας (ιεραποστολή, Πανεπιστήμια), τῶν Καλῶν Τεχνῶν (ἀριστουργήματα τῆς ζωγραφικῆς, μουσικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς κ.ἄ.) καθώς καί τῆς νομοθεσίας. Εἶναι πραγματικά ἐντυπωσιακὸ νὰ πληροφοροῦμεθα ὅτι τὰ πρῶτα Νοσοκομεῖα καί τὰ πρῶτα Πανεπιστήμια στήν Δυτική Εὐρώπη ἰδρύθηκαν ἀπὸ Χριστιανικές ἀδελφότητες καί ἀπὸ Μοναχοὺς. Ἐν συνεχείᾳ καί ἀφοῦ σταχυολογήσει ὀρισμένες καίριες ἐπισημάνσεις ἀπὸ ὀμιλίες τοῦ Μακαριωτάτου περὶ Εὐρώπης, ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου καταλήγει μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπισημάνση: «Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει νὰ προσφέρει στὸ εὐρωπαϊκὸ γίγνεσθαι τὸ φιλοκαλικὸ ἦθος τῆς, τὴν ἔννοια τοῦ προσώπου καί τὴν προτεραιότητα τοῦ πνεύματος. Αὐτὸ εἶναι οὐσιαστικά καί καίρια δομικά στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης. Αὐτὰ τὰ δομικά στοιχεῖα ἢ Ἑλλάδα καί τώρα καί ἢ Κύπρος καί πρέπει νὰ τὰ προσφέρουν».

K.X.

30 χρόνια Κατοχῆς στήν Κύπρο

Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι συμπληρώνονται τριάντα χρόνια ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τοῦ Ἀτίλλα 1 καί τοῦ Ἀτίλλα 2 στήν Κύπρο. Κρίμασιν οἷς οἶδεν Κύριος ἐπὶ τριάντα χρόνια ὁ τουρκικὸς στρατὸς κατέχει παρανόμως τὸ 40% περίπου τῆς Μεγαλονήσου Κύπρου. Οἱ πρόσφυγες, οἱ ἀγνοούμενοι, οἱ δηώσεις καί οἱ καταστροφές Μονῶν, Ναῶν καί οἰκιῶν, οἱ συλήσεις τάφων, ἢ μετονομασία τῶν ἑλληνικῶν χωριῶν καί ὁ συστηματικὸς ξεριζωμὸς τοῦ ἑλληνορθόδοξου χαρακτήρος τῆς Κύπρου, ὁ ἐποικισμὸς μὲ Τούρκους ἀπὸ τὴν Ἀνατολία, ὁ ἐγκλωβισμὸς τῶν λίγων γενναίων τῆς Καρπασίας, αὐτὰ καί ἄλλα πολλὰ εἶναι τὰ δεινά, τὰ ὅποια ἐπεσώρευσε ἢ εἰσβολὴ καί ἢ κατοχὴ. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, πιστὴ στήν Ἐθναρχική τῆς παράδοση, ἀγωνίσθηκε καί ἀγωνίζεται γιά νὰ καλλιεργεῖ αἰσθήματα ὑπομονῆς καί ἀγωνιστικότητος στὸν Κυπριακὸ Ἑλληνισμὸ καθώς καί γιά νὰ διεκδικεῖ τὸν ἐπαναπατρισμὸ τῆς συληθείσης θρησκευτικῆς καί πολιτιστικῆς κληρονομιάς τῆς μαρτυρικῆς Νήσου. Ἡ προσβολὴ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν Κυπρίων

ὑπῆρξε βαρεῖα καί δυστυχῶς συνεχίζεται παρὰ τὰ ἐπιφανειακά μέτρα «ἐπαναπροσεγγίσεως» τῶν δύο κοινοτήτων. Πολλοὶ Ἑλληνοκύπριοι ποὺ ἀξιοποίησαν τὸ ἄνοιγμα τῆς πράσινης Γραμμῆς ἀπὸ τὸν Ντενκτὰς ἐπεσκέφθησαν τοὺς πατρογονικοὺς τόπους τους καί βοήθησαν ἐκκλησίες κατεστραμμένες, μάτια εἰκόνων βγαλμένα, εἰκόνες ἱστορικῆς ἀξίας κλεμμένες ἢ πουλημένες. Ἄς προσενηθοῦμε ὅλοι στὸν Θεὸ νὰ πνεύσει σύντομα ἄνεμος ἐλευθερίας στήν κατεχόμενη βόρειο Κύπρο. Ἡ πρόσφατη ἔνταξη τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας στήν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἀποτελεῖ μίαν λίαν ἐνθαρρυντικὴ ἐξέλιξη. Εἶναι καθήκον ὄλων μας, Ἑλλαδιτῶν καί Κυπρίων, νὰ ὑπενθυμίζουμε στους Εὐρωπαίους ἐταίρους μας ὅτι ἢ Λευκωσία παραμένει ἢ τελευταία διχοτομημένη πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης καί ὅτι τὸ ὅποιοδήποτε νέο σχέδιο λύσεως τοῦ Κυπριακοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἐναρμονισμένο μὲ τὶς θεμελιώδεις Ἀρχές τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καί τοῦ «κεκτημένου» τῆς Εὐρ. Ἐνώσεως.

K.X.

Ἡ Γαλλία ἐνισχύει τὴν οἰκογένεια καί τοὺς πολυτέκνους

Ἀπὸ ἄρθρο τῆς βρετανικῆς ἐφημερίδος FINANCIAL TIMES, τὸ ὅποιο ἀναδημοσιεύεται στήν ἐφημερίδα ΗΜΕΡΗΣΙΑ τῆς 19-20/6/2004, πληροφοροῦμεθα περὶ τῶν ἐντυπωσιακῶν μέτρων, τὰ ὅποια λαμβάνει ἢ Γαλλία γιά τὴν στήριξη τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ καί γιά τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος. Μεταξὺ ἄλλων τὸ δημοσίευμα ἀναφέρει ὅτι ἢ πολιτικὴ αὐτὴ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνος καί διατηρεῖται μέχρι σήμερα διαρκῶς βελτιούμενη, παρὰ τὶς κατὰ καιροὺς ἐναλλαγές κυβερνήσεων, καί ὅτι ἢ αὔξηση τοῦ ποσοστοῦ τῶν γεννήσεων παραμένει ἀκρογωνιαίος λίθος γιά τὴν κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας. Διευκρινίζει δὲ ὅτι οἱ γονεῖς στήν Γαλλία ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς συλλήψεως τῶν παιδιῶν τους καί μέχρι νὰ φθάσουν τὰ παιδιά στήν ἡλικία τῶν 20 ἐτῶν δικαιοῦνται μεγάλου ἀριθμοῦ παροχῶν, ἐπιδομάτων καί φοροαπαλλαγῶν. Εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ μελετηθοῦν τὰ μέτρα αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀρμοδίους δεδομένης καί τῆς δημογραφικῆς παρακμῆς, τὴν ὅποια ἀντιμετωπίζει ἢ χώρα μας. Βεβαίως ἢ Ἐκκλησία μας πάντοτε τονίζει ὅτι ἢ στήριξη τῆς οἰκογενείας καί τῆς τεκνογονίας δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὰ οἰκονομικῆς φύσεως μέτρα,

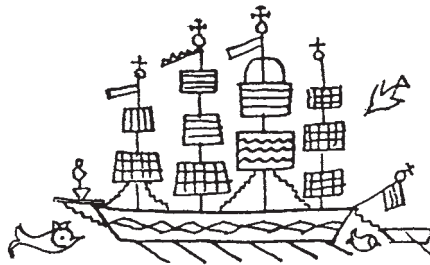
ἀλλὰ πρωτίστως ἀπὸ τὴν διάθεση τῶν νέων ἀνθρώπων νὰ γίνουν γονεῖς πολλῶν παιδιῶν. Εἶναι κυρίως ζήτημα πίστεως στὸν Θεὸ καὶ στὴν Πρόνοιά Του. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε παρατηροῦμε ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν πολυτέκνων στὴν Πατρίδα μας εἶναι ἄνθρωποι εὐλαβεῖς καὶ ἐχόμενοι τῆς ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως.

Οἱ μαθητὲς γράφουν γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες

Μία εὐχάριστη ἐκπληξὴ ἦλθε στὰ χέρια μας ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο Λύκειο Πατρῶν. Πρόκειται γιὰ μία συλλογικὴ ἐργασία μαθητῶν τοῦ Σχολείου ὑπὸ τὸν τίτλο «Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες». Τὸ πόνημα τῶν μαθητῶν περιλαμβάνει ἐπιλογή κειμένων καὶ ὁμι-

λιῶν ἀπὸ ἐκκλησιαστικὲς προσωπικότητες τῆς Ὁρθοδόξιας, εἰδησεογραφικὰ κείμενα ποὺ συνέθεσαν οἱ μαθητὲς καὶ δοκίμια μὲ τὶς δικές τους ἀπόψεις. Εἶναι εὐχάριστο νὰ βλέπουμε τὰ νέα παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ ἀσχολοῦνται ἐθελοντικά, παρὰ τὸν φόρτο τῶν ἐργασιῶν τους, μὲ ἓνα θέμα τόσο σημαντικὸ καὶ τόσο ἐπίκαιρο. Ἡ ἐργασία τους ἀποκτᾷ μεγαλύτερη χρησιμότητα, διότι τὸ τέλος τῶν ἑλληνικῶν κειμένων ὑπάρχει καὶ σύντομη περίληψη τῶν θεμάτων στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Συγχαίρουμε τοὺς μαθητὲς ποὺ ἐργάστηκαν καὶ τοὺς καθηγητὲς ποὺ ἀνέλαβαν τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν καθοδήγηση, καθὼς καὶ τὸ Ἀρσάκειο Λύκειο Πατρῶν καὶ τὸν ἐπικεφαλῆς-Συντονιστὴ κ. Ἰωάννη Ἀθανασόπουλο, Θεολόγο-Φιλολόγο, ὁ ὁποῖος τυγχάνει τακτικὸς συνεργάτης τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

K.X.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οί έργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 28ης Ἰουνίου 2004

Ἱερά Σύνοδος τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἀποστολική Διακονία

«Ἀλληλεγγύη»

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή
Ἀθηνῶν

Ἱεραὶ Μητροπόλεις

Γλυφάδας

Νεαπόλεως

καὶ Σταυρουπόλεως

Σύρου

Σταγῶν καὶ Μετεώρων

Σερρών καὶ Νιγρίτης

Ἀττικῆς

Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ
Σχολή

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Τιράνων
καὶ πάσης Ἀλβανίας

Συμβούλιο Εὐρωπαϊκῶν
Ἐκκλησιῶν

Παγκόσμια Ὁμοσπονδία
Δράσεως τῶν Χριστιανῶν

Συνήλθε τὴν Δευτέρα 28 Ἰουνίου 2004, ἡ Διάρκῃς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 147ης Συνοδικῆς Περιόδου ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου σὲ τακτικὴ Συνεδρίαση, τὴν τελευταία γιὰ τὸ μῆνα Ἰούνιο.

Ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς γιὰ τὶς Ἐνθρονίσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παύλου καὶ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου. Στὶς Ἐνθρονίσεις αὐτὲς συμμετεῖχε ὁ ἴδιος, Ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν λοιπῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καθὼς καὶ πλῆθος πιστῶν. Ὁ Μακαριώτατος εὐχήθηκε οἱ νέοι Μητροπολίτες νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς προσδοκίες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ποιμνίου τους.

Ἐπίσης ἐνημέρωσε γιὰ τὴν ἐπίσκεψη ποὺ δέχθηκε ἀπὸ τὸν νέο Πρόεδρο τοῦ C.E.C. κ. Ντὲ Κλερμόν, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν ομάδα Ρωμαιοκαθολικῶν δημοσιογράφων ποὺ ἦλθαν στὴν Ἀθήνα γιὰ Συνέδριο μὲ θέμα: «*Ἡ ἐπίδραση τῶν Μ.Μ.Ε. στὴ σύγχρονη Εὐρώπη*».

Ὁ Μακαριώτατος ἀναφέρθηκε ἀκόμη στὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου κτιρίου τοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ ὁποῖο γιὰ τὴν περίοδο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων παραχωρήθηκε στὸ ΑΘΗΝΑ 2004 γιὰ τὴ φιλοξενία παραγόντων τῆς Ὀλυμπιάδας. Ἐκανε ἐπίσης λόγο γιὰ τὴν σημερινὴ συνάντησή του μὲ ἐπιλεγέντες 20 Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ διακονήσουν ποιμαντικὰ τοὺς Ὁρθόδοξους Ἀθλητὲς κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα. Ἐδωσε ὁδηγίες στοὺς Ἱερεῖς, παρόντος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, Προέδρου τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, περὶ τῆς ἀρτιωτέρας ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς τους.

A. Ἡ Διάρκῃς Ἱερά Σύνοδος ἐνέκρινε:

1. Τὴν χορήγηση τριῶν ὑποτροφιῶν σὲ ἐκκλησιαστικὰ στελέχη μὲ σκοπὸ τὴν τελειοποίηση τῆς Ἀγγλικῆς Γλώσσης.

2. Τὴν πρόσληψη στὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Γαβριὴλ Παπανικολάου.

B. Ἡ Διάρκῃς Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε:

1. Γιὰ τὴν καταγραφή καὶ ἀνάδειξη τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ γιὰ τὴν μελέτη καὶ τὴν προβολὴ τοῦ μελουργικοῦ ἔργου τοῦ Γεωργίου Σύρκα.

2. Γιὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῶν διαλέξεων τοῦ Λαϊκοῦ Πανεπιστημίου τοῦ τρέχοντος Ἀκαδημαϊκοῦ Ἔτους.

3. Γιὰ τὴν Ἡμερίδα ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Ἀθήνα, τὴν 3ῃ Ἰουνίου ἐ.ἔ., μὲ κεντρικὸ ἀξονα τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος τῆς γλωσσικῆς ἀγωγῆς τῶν νέων Κληρικῶν. Ἀπεφασίσθη ἡ ἐπανάληψις τῆς Ἡμερίδος καὶ σὲ ἄλλες Ἱ. Μητροπόλεις. Τὰ πορίσματα τῆς Α' Ἡμερίδος ἐτυχον ἐπεξεργασίας καὶ θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

4. Για τὴν συνάντηση ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ἠνωμένων Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν (Λάρνακα Κύπρου 9-10/2/04), στὴν ὁποία συμμετείχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.

5. Για τὶς δραστηριότητες τῆς Μ.Κ.Ο. «ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ» τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

6. Για τὸν τρόπο λειτουργίας καὶ τὸν ἐτήσιο προγραμματισμὸ τοῦ Παρατηρητηρίου Κοινωνικῶν Φαινομένων.

7. Για τὸ αἶτημα περὶ οικονομικῆς ἐνισχύσεως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖο ὑπέβαλε ἡ Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων τῶν παιδιῶν μὲ μαθησιακὲς δυσκολίες.

Γ. Ἐν ὄψει τῆς συζητήσεως στὴ Βουλὴ τῆς ἐρωτήσεως τῆς Βουλευτοῦ τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Μαρίας Δαμανάκη, περὶ καταργήσεως τοῦ Νόμου περὶ προσηλυτισμοῦ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐνημερώσει τοὺς ἀρμοδίους Ὑπουργοὺς ὅτι, σύμφωνα μὲ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ὁ Νόμος αὐτὸς δὲν θίγει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ ἄρθρον 9 τῆς Συμβάσεως τῆς Ρώμης καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ τίθεται θέμα καταργήσεώς του.

Τέλος ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

Ε.Κ.Υ.Ο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) ἀνακοινώνει, ὅτι δὲν θὰ λειτουργῇ κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 09ης ἕως 27ης Αὐγούστου τρ. ἔ. λόγω τῶν ἀδειῶν τοῦ Προσωπικοῦ.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Θεολογικοῦ Φοιτητικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μία ἐκ τῶν πρώτων δραστηριοτήτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἶναι ἡ ἴδρυση καὶ λειτουργία ἀπὸ τοῦ 1936 ἕως καὶ σήμερα τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Φοιτητικοῦ Οἰκοτροφείου, τοῦ ὁποῖου οἰκότροφοι ὑπῆρξαν πολλὲς ἐξέχουσες προσωπικότητες.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος

Ἀπὸ τὴν τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων τοῦ νέου Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (21/6/2004).

κ.κ. Χριστοδούλου ἀνακαίνισε, γιὰ τὴ μεταστέγαση τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, τὸ ἐγκαταλελειμμένο Ζόροφο κτίριο αὐτῆς, στὸ Προσκύνημα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας τοῦ ὁμώνυμου Δήμου Ἀττικῆς, στὸ ὁποῖο πρὶν ἀπὸ χρόνια λειτουργοῦσε ἡ Σχολὴ Διακονισῶν. Τὸ Φοιτητικὸ Θεολογικὸ Οἰκοτροφεῖο θὰ φιλοξενεῖ περὶ τοὺς 120 φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἡ Τελετὴ Ἐγκαινίων τοῦ νέου Θεολογικοῦ Φοιτητικοῦ Οἰκοτροφείου πραγματοποιήθηκε τὴν Δευτέρα 21η Ἰουνίου 2004 καὶ ὥρα 7.30 μ.μ., μὲ τὴν παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Ὑφυπουργοῦ Παιδείας κ. Καλοῦ, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ «ΑΘΗΝΑ 2004» κ. Σπανουδάκη, διευθύνοντος συμβούλου, τῆς πρέσβευς τῶν Φιλιππίνων, τοῦ Ἀποστολικοῦ Νούντσιου στὴν Ἑλλάδα Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Paul Taubert, Δημάρχων, ἐκπροσώπων Ἀρχῶν, Φορέων, Ὄργανισμῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ Μακαριώτατος στὴν ὁμιλία του ἀναφέρθηκε μεταξὺ ἄλλων στὴν ἄριστη συνεργασία μὲ τὸν ὄργανισμὸ «ΑΘΗΝΑ 2004», τὸ κοινωνικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ προσέφερε στὴν Πρόεδρο τοῦ «ΑΘΗΝΑ 2004» μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐνῶ στὸ Θεολογικὸ Οἰκοτροφεῖο τμήμα ἐκ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ποὺ φυλάσσονται στὴ βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, στὸ λεγόμενο παρεκκλήσι τῶν «Κανονικῶν», στὸ Βατικανό.

Ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Καλὸς ἀναφέρθηκε στὴ σημασία τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τῆς συνεργασίας Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας γιὰ τὴν κάλυψη κοινωνικῶν ἀναγκῶν καὶ τὴν ἀλληλεγγύη πρὸς τὸ συνάνθρωπο, ἐνῶ ὁ διευθύνων σύμβουλος τοῦ «ΑΘΗΝΑ 2004» κ. Σπανουδάκης μίλησε γιὰ τὴν ἄριστη συνεργασία μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ «ΑΘΗΝΑ 2004» καὶ τὸ μεγάλο ἔργο ποὺ ἐπιτελέσθηκε μὲ τὴν ἀνακαίνιση τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, στὸ ὁποῖο θὰ διαμείνουν περὶ τὰ 100 ἐπίλεκτα στελέχη τῆς Ὀλυμπιακῆς οἰκογένειας (κριτὲς ἀγωνισμάτων) κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων στὴν πατρίδα μας.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος, Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀπηύθυνε οἰκειᾶς εὐχαριστίες καὶ μίλησε σχετικὰ γιὰ τὴ νέα κοινωνικὴ πρωτοβουλία τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας:

«Δοξολογοῦμε ἐν πρώτοις τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριᾶδικοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ συνέλθουμε σήμερα στὴ

σύναξη αὐτῆ, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται γιὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Θεολογικοῦ Φοιτητικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γεγονός πολὺ σημαντικὸ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν μελῶν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὸ ἐπέρασαν μέχρι σήμερα περὶ τοὺς 4.000 φοιτητὲς.

Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμον εἶναι ἡ φανέρωση τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τῆς ζωῆς ποὺ ἀγγέλει τὸ μήνυμα τῆς νίκης ἐπὶ τοῦ θανάτου. Πρόσκλησή της σὲ κάθε ἄνθρωπο εἶναι ἡ συμμετοχὴ στὴν ἐμπειρία αὐτῆ, τὴ μόνη ἱκανὴ νὰ ἀλλάξει ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ νὰ σώσει τὸν κόσμον.

Στὸ σύγχρονον κόσμον ποὺ μαστίζεται ἀπὸ πολέμους καὶ ταραχές, ποὺ ἔχει μέσα ἀλλὰ τοῦ λείπουν οἱ σκοποὶ, ποὺ βιώνει τὴν ἐσχατὴ φτώχεια μέσα σὲ πληθῶρα ἀγαθῶν· στὴ σημερινὴ κοινωνία ποὺ ἀναζητᾶ ταυτότητα καὶ προσορισμὸ πέραν τῆς κατανάλωσης καὶ τῆς εὐζωίας, ἡ Ἐκκλησία προσφέρει τὸ μήνυμα τῆς ἀλήθειας γιὰ τὸν ἄνθρωπο, διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ζωὴ.

Μέσα στὸν κόσμον τῆς ἰδιοτέλειας καὶ τῶν συμφερόντων, ἡ Ὁρθοδοξία, μὴ διαχωρίζοντος τὸ μυστήριον τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦ θυσιαστηρίου, παρουσιάζεται ὡς προσφορὰ πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς βοήθειας, ὡς ἀλληλεγγύη, ὡς προάσπιση τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Αὐτὴ ἡ γεύση καὶ ἡ ἐμπειρία ζωῆς ὁδηγεῖ καὶ ἐμπνέει τὰ βήματα τῆς διακονίας μας καὶ μᾶς κάνει ποιμαντικὰ ἀνήσυχους καὶ προφητικὰ ἀγωνιώδεις.

Μὲ αὐτὴ τὴ διάθεση ξεκινήσαμε τοῦτο τὸ ἔργο, τὴν ἀνακαίνιση τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου πρὶν ἓνα χρόνο. Καὶ σήμερα χαίρομεθα καὶ συγκινούμεθα ἰδιαίτερα, διότι ἡ προσπάθεια ποὺ ἄρχισε ἐγίνε πραγματικότητα, κατατίθεται ὡς ἐλάχιστη μαρτυρία στὸ καθολικὸ ἔργο τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ προσφέρεται μὲ πολλὴ ἀγάπη στοὺς συνεργάτες μας καὶ τὰ αὐριανὰ μας στελέχη. Βλέπετε, δὲν εἶναι μόνο νὰ κτίσεις, ἀλλὰ νὰ δώσεις ζωὴ σ' αὐτὰ ποὺ δημιουργεῖς.

Μιὰ τέτοια ἡμέρα εἶναι ποὺ ἡ καρδιά μας αἰσθάνεται βαθειὰ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικεύσει τίς εὐχαριστίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη της πρὸς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συμπορεύθηκαν στὸ δρόμον τῆς διακονίας ἐνίωσαν καὶ αὐτοὶ τὸν πόνον, τὴν ἀγωνία, τὴν ἀγαπητικὴν διάθεση, βοήθησαν, συνέβαλαν, ἐνίσχυσαν, ὁ κάθε ἓνας ἀξιοποιώντας τίς δωρεὰς ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Θεός. Οἱ εὐχαριστίες οἱ δικές μας εἶναι βέβαια πολὺ μικρές, γιὰτὶ ἡ πολὺτιμη

παρουσία καὶ συμπαράσταση ὄλων αὐτῶν ποὺ στάθηκαν δίπλα μας προεκτείνονται μέσα στὸν χρόνο καὶ πέρα ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ τίς γνωρίζει ὁ Θεός.

Τὸ παρὸν κτίριο κτίσθηκε πολλὰ χρόνια πρὶν. Ὅλα ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔμειναν μόνο οἱ δοκοὶ καὶ οἱ κολῶνες ποὺ ἐνισχύσαμε, ἀφοῦ τὸ κτίριο εἶχε πληγεῖ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς σεισμούς τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας.

Τὸ 2003 ὁ Ὄργανισμός «ΑΘΗΝΑ 2004» ἀνέλαβε τὴν ἐκμίσθωση τοῦ κτιρίου αὐτοῦ γιὰ τὴν φιλοξενία ἐπίλεκτων μελῶν τῆς Ὀλυμπιακῆς οἰκογένειας. Τὸ ποσὸν ποὺ μᾶς προσέφερε ὁ Ὄργανισμός «ΑΘΗΝΑ 2004» συνέβαλε στὴ συνολικὴ ἀντιμετώπιση τῆς δαπάνης ἀνακαινίσεως καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ κτιρίου, ἀφοῦ ἔγιναν οἱ ἀπαραίτητες στὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια ἀλλαγές γιὰ νὰ μπορούμε νὰ μεταστεγάσουμε ἐδῶ μετὰ τὴ λήξη τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τὸ Θεολογικὸ Οἰκοτροφεῖο...

Ἡ χαρὰ μας μεγαλώνει μὲ τὴν παρουσία τῶν σεβαστῶν διδασκάλων μας, τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν στενοὺς δεσμούς μὲ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία, ἀλλὰ καὶ τὴν παρουσία Πατέρων καὶ ἀδελφῶν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους διετέλεσαν παλαιοὶ οἰκότροφοι. Μᾶς τιμοῦν ἰδιαιτέρα καὶ παρακαλοῦμε νὰ εὐχονται γιὰ ὅλους ἐμᾶς...

Εὐχαριστοῦμε ὅλους ἐσᾶς ποὺ ἀνταποκριθήκατε στὴ σημερινὴ πρόσκληση καὶ συμμετέχετε μὲ τὴν παρουσία σας στὴ χαρὰ μας. Τὴ μεγάλη χαρὰ μας. Ἰδιαιτέρως τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀγάπη τους στηρίζουν τὸ ἔργο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Μᾶς τιμᾶτε καὶ εὐχόμεθα ὁ ἅγιος Θεὸς μὲ τίς πρεσβεῖες τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, προστάτου τοῦ Οἰκοτροφείου, καὶ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, νὰ ἀνταποδίδει στὴν ἀγάπη σας καρπὸν ἑκατονταπλασίονα καὶ ἀδιάπτωτη ὑγεία...

Εὐχαριστῶ, τέλος, ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀπλούς, ἐπώνυμους καὶ ἀνώνυμους ἀνθρώπους, ποὺ προσέφεραν, γιὰ νὰ προχωρήσει ἡ προσπάθεια αὐτῆ. Διακρίνω ἀνάμεσά μας ἕναν πατέρα, ποὺ στὴ μνήμη τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ ἦταν φοιτητής, στάθηκε κοντά μας σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Σὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γνωρίζει μόνον ὁ Θεός, θέλουμε νὰ ἐκφράσουμε ἀπλὰ καὶ ἀληθινὰ ἕνα «εὐχαριστῶ». Νὰ γνωρίζουν ὅτι πάντοτε ὡς ἐλάχιστη πράξη ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐνθυμούμεθα στὸ ἅγιο θυσιαστήριο...

Ἡ ἀγάπη σας καὶ ἡ ὑπομονή σας θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἔλθουμε καὶ στίς οἰκεῖες εὐχαριστίες. Μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου εὐχαριστῶ τὰ μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητι-

κοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ποὺ συνηγόρησαν στὴν ὑλοποίηση αὐτοῦ τοῦ ἔργου.

Εὐχαριστίες πρὸς ὅλους τοὺς ἐργαζομένους στὴν Ἀποστολικὴ Διακονία, γιὰ τὴν ἀποδεικνύονται συγκυρηναῖοι στὴν πορεία τὴν ἰδική Σας, Μακαριώτατε, γιὰ τὴν μεταξύ μας ἀγάπη καὶ ἐπικοινωνία, ἔτσι ὥστε ὅλοι μαζί, μὲ τὴν εὐλογία Σας, νὰ ὑλοποιοῦμε τὸ σταυροναστάσιμο ὄραμα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας... Ἡ διακονία τους εἶναι μεγάλη καὶ ἡ προσφορά τους τεράστια. Ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπλὰ πράγματα μέχρι τὰ πιὸ δύσκολα. Τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη τους, τὸ σεβασμὸ, τὴν ὑπακοή τους, τὴν ἐργατικότητά τους, τὴ μαθητεία τους στὸ ταπεινὸ ὕψος τῆς διακονίας, τὸ ἀθόρυβο τοῦ ἔργου τους.

Γνωρίζω ὅτι σᾶς κούρασα. Κλείνοντας θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω τοῦτα τὰ λόγια πρὸς τὰ παιδιά μας, τοὺς φοιτητὲς τοῦ Οἰκοτροφείου μας: Ὅ,τι γίνεται, γίνεται μὲ ἀγάπη πολλή, ἀγωνία, πόνο καὶ πολὺ, πιστέψτε με, πολὺ κόπο. Γίνεται γιὰ σᾶς. Νὰ γνωρίζετε παρακαλῶ, ὅτι καὶ ἐμεῖς μέσα ἀπὸ τίς ἀδυναμίες μας, σᾶς ἀγαπᾶμε καὶ προσευχόμεστε καθημερινὰ γιὰ σᾶς. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μείνουμε ὅλοι μαζί ἐνωμένοι, μιὰ οἰκογένεια, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ συναγμένοι μὲ κέντρο τῆς ζωῆς μας τὴν Ἐκκλησία μας, μὲ ὑπακοή στὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας, ὁ ὁποῖος σήμερα προΐσταται στὴ σύναξη αὐτῆ, ζώντας τὴ χαρὰ σας.

Ἀναλάβετε, Μακαριώτατε, μὲ ἀγωνία καὶ ἐλπίδα, νὰ ὑλοποιήσετε τὸ ἔργο αὐτό. Καὶ τὸ ἐπράξατε. Τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως. Κάματε ἐκεῖνο ποὺ ἄλλοι, ἀπὸ ἀνθρώπινα κριτήρια, λόγῳ δυσκολιῶν, δὲν μπόρεσαν νὰ ὑλοποιήσουν. Τέτοια ἐκτεταμένα ἔργα ὑποδομῆς, Μακαριώτατε, ἀποτελοῦν τολμήματα ποὺ σχετίζονται μὲ κόπους, ἐλπίδες, παρατεταμένους ἀγῶνες, στοὺς ὁποίους σὰν μόνον σχόλιο ταιριάζει τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς» (Ρωμ. 8, 37).

Σεῖς μᾶς ἐμπνεύσατε ἀπὸ τὴν πίστη σας στὸ Θεὸ καὶ τὴν ἐλπίδα σας στὸν ἄνθρωπο. Μᾶς μιλήσατε γιὰ τὸ θαῦμα καὶ τὴ δύναμη τῆς ἀγάπης, μᾶς καταστήσατε κοινωνοὺς τῶν ὁραμάτων καὶ τῶν προσδοκιῶν σας. Κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόσασταν στὸ παλαιὸ Οἰκοτροφεῖο, γιὰ νὰ δεῖτε τὰ παιδιά σας, μᾶς μαθαίνατε αὐτὸ ποὺ ἔχετε βαθύτατα ριζωμένο στὴν εὐγενικὴ ψυχὴ Σας: ὅτι ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄνθρωπος, ὅταν ξέρει νὰ μοιράζεται. Καὶ Σεῖς μπορεῖτε νὰ μοιράζεσθε καὶ νὰ μοιράζετε ἀπλόχερα τὴν ἀγάπη στὰ παιδιά μας, τὰ αὐριανὰ στελέχη τῆς

Ἐκκλησίας μας, προσφέροντάς τους ἕνα ἀξιοπρεπῆ τόπο καὶ τρόπο βίου. Ἡ χάρη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔδωσαν στὴν ἀγάπη Σας καρπὸ.

Ἴσως, κάποιος, σκεφθεῖ, ὅτι ὁ ὁμιλῶν ὑπερβάλλει. Ἄλλωστε εἶναι εὐκόλο σὲ ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας νὰ οἰκειοποιοῦνται τὸ κακὸ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ καλὸ νὰ προσπαθοῦν νὰ βροῦν γκρίζες ἀποχρώσεις. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἔτσι, Μακαριώτατε, καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, ὡς ἐξομολόγηση καρδίας αὐτὸ ποῦ θὰ ἀκούσετε:

Καὶ ἐγὼ προσωπικά, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα παιδιά, ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά μου ἦταν φτωχὴ, βρῆκα καταφύγιο, πρὶν 22 χρόνια, στὸ Θεολογικὸ Οἰκοτροφεῖο. Δὲν εἶχα μόνο τὸ δωμάτιό μου καὶ ἕνα πιάτο φαγητό. Σ' αὐτὸ γνώρισα φίλους καὶ ἀδελφούς, ποῦ μοιραζόμεσταν κοινὰ ὄνειρα, ὀράματα καὶ πόθους. Καὶ αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ νιώθω πλούσιος.

Ἔσεῖς τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ συνεχίζετε καὶ τὸ αὐξάνετε. Γι' αὐτὸ στὸ πρόσωπό σας ἀναγνωρίζουμε τὸν οἰκεῖο πατέρα καὶ τοῦ πραοτάτου καὶ ἀμνησικάκου Χριστοῦ τὸ γνησιώτατο μιμητῆ. Σὰς εὐχαριστοῦμε, γιατί μᾶς μαθαίνετε μὲ τὴ ζωὴ σας ὅτι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ζωντανὸς ἄνθρωπος, καὶ μᾶς διδάσκετε νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴ δόξα ὀλοένα καὶ πιὸ ἐμφανὴ στὸν ἑαυτὸ μας μὲ τὸ νὰ γινόμαστε ἀκόμη περισσότερο ἄνθρωποι.

Υἱκὰ εὐχόμεθα νὰ φυλάξετε τὴ χάρη αὐτὴ καὶ νὰ διδάτε πάντοτε τὴ μαρτυρία τοῦ ἡθους Σας καὶ τῆς συνειδήσεώς σας. Τὸ ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία μας.

Αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν ἐπικαιρότητα βρίσκεται, Μακαριώτατε, ἡ τρομοκρατία, ποῦ σκορπίζει τὸ θάνατο στοὺς ἀνθρώπους καὶ γκρεμίζει αὐτὰ ποῦ χτίσαμε μὲ τὰ χέρια μας. Ἀπὸ καιρὸ ὅμως ἤδη ὑφιστάμεθα τὴν ἐπίθεση μιᾶς ἄλλης πνευματικῆς τρομοκρατίας, ποῦ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἀφήνει ἄθικτα ὄχι μόνο τὰ κτίρια ἀλλὰ καὶ τὰ κορμιά τῶν ἀνθρώπων. Νεκρώνοντας μόνο τις ψυχές, καὶ δημιουργώντας κοινωνίες μέσα στις ὁποῖες κινοῦνται ἀπλῶς κορμιά καὶ δουλεύουν μυαλά, ἄδεια ὅμως συχνὰ ἀπὸ ἀγάπη, χωρὶς καρδιά, χωρὶς ἀνθρωπιά. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ τρομοκρατία στηρίζεται στὴ διάσπαση τῆς προσωπικότητας, τὴ σύγχυση, τὴν ἀλλοίωση τοῦ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα εἶναι μόνο τὸ ζωντανὸ Εὐαγγέλιο Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θέλουμε δὲ νὰ ἐλπίζουμε, ὅτι τὸ Θεολογικὸ Οἰκοτροφεῖο θὰ συμβάλει στὴν πνευματικὴ προστασία τοῦ λαοῦ μας καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Καὶ ὅτι θὰ ἀναδειχθεῖ, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἀπλῶς ἕνα φυτώριο, ἀλλὰ ἕνας φάρος μικρὸς ποῦ θὰ φωτίζει τὴν πατρίδα

μας, τὴν Ἐκκλησία μας καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Γι' αὐτό, σὰς παρακαλῶ νὰ εὐχεσθε».

(Ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας)

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Μ.Κ.Ο. ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μία προωθημένη μορφή κοινωνικῆς παρέμβασης ξεκίνησε ἡ Μ.Κ.Ο. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἀλληλεγγύη» μὲ τὸ νέο της πρόγραμμα μὲ τὴν ἐπωνυμία «Χαρίστε ρούχα, Χαρίστε τρόφιμα, Χαρίστε χαμόγελο!», τὸ ὁποῖο πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἐταιρείας «LG Electronics». Στὸ πλαίσιο τοῦ προγράμματος, θὰ συγκεντρώνονται ρούχα καὶ τρόφιμα μακρᾶς διάρκειας, τὰ ὁποῖα θὰ διατίθενται σὲ Ὄργανισμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης καὶ σὲ ἀξιόπιστους ἰδιωτικούς φορεῖς, προκειμένου αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους νὰ τὰ διαθέτουν σὲ ἄτομα ποῦ ἔχουν ἀνάγκη.

Τὸ νέο πρόγραμμα τῆς «Ἀλληλεγγύης» στηρίζεται στὴν καλλιέργεια τῆς κοινωνικῆς εὐαισθησίας τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν κινητοποίηση τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἐπίπεδο τῆς ἐνορίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν εὐρύτατη ἐπικοινωνιακὴ ὑποστήριξη τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐπικοινωνίας τῶν πόλεων τῆς χώρας. «Ἡ προσφορὰ στὸν συνάνθρωπο πρέπει νὰ γίνεται μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ τῆς προσωπικότητάς του», ἐπισήμανε ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς τῆς «Ἀλληλεγγύης» κ. Δημήτριος Φουρλεμάδης, κατὰ τὴ διάρκεια σχετικῆς συνέντευξης Τύπου ποῦ παραχώρησε σήμερα στὶς 12 τὸ μεσημέρι στὸν Πολυχώρον ΑΘΗΝΑΪΣ. Ὅπως ὑπογράμμισε, τὸ πρόγραμμα ὑλοποιεῖται μὲ τὴ θερμὴ συμπαράσταση τῆς ἐταιρείας «LG Electronics», ἡ ὁποία καὶ υιοθέτησε τὸ μάνατζμεντ τῆς ἐπιχειρησιακῆς εὐθύνης. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὁ Πρόεδρος τῆς LG Electronics Hellas κ. Harry Park, ἀφοῦ χαιρέτισε τὴν ἐν λόγῳ προσπάθεια ἐπισήμανε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι τὰ στελέχη τῆς ἐταιρείας εἶναι ἰδιαίτερα υπερήφανα ποῦ συμμετέχουν σὲ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Τόνισε μάλιστα ὅτι ἡ ἐταιρεία εἶναι διατεθειμένη νὰ προσφέρει ὅτι χρειαστεῖ γιὰ τὴν ἐπιτυχεῖ ὀλοκλήρωσή του. «Ὑποστηρίζουμε ἐνεργὰ τὴν “Ἀλληλεγγύη” σὲ κάθε της βῆμα, σὲ ὅλη της τὴν πορεία ἀπὸ τὴν πρώτη μέχρι τὴν τελευταία πόλη προσδοκῶντας ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα», κατέληξε ὁ κ. Park.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ**Ἐπίσκεψη στὸν Μακαριώτατο τῶν μελῶν
τῆς ἑλληνικῆς ὀρειβατικῆς ἀποστολῆς
ποῦ κατέκτησαν τὴν κορυφὴ τοῦ Ἑβερест**

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος δέχθηκε στὸ Ἀρχιεπισκοπικὸ Μέγαρο τὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς ὀρειβατικῆς ἀποστολῆς ποῦ κατέκτησαν τὸν προηγούμενο μῆνα τὴν κορυφὴ τοῦ Ἑβερест.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνάντησης, ἡ ὁποία διήρκεσε περίπου μισὴ ὥρα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς κ. Κ. Τζιβελέκας ἀναφέρθηκε στὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἀντίξοες συνθήκες ποῦ ἀντιμετώπισαν τὰ μέλη τῆς γιὰ νὰ κατακτήσουν τελικὰ στὶς 18 Μαΐου τὴν ὑψηλότερη κορυφὴ τοῦ κόσμου. «*Οἱ δικές σας προσευχὲς μᾶς συνόδευσαν*» ἐπισήμανε ὁ κ. Τζιβελέκας, ὑπογραμμίζοντας τὶς πνευματικὲς προεκτάσεις τοῦ ἀθλήματος τῆς ὀρειβασίας. Καὶ συνέχισε: «*Ἐὰν δὲν πιστεύεις στὸν Θεό, δὲν μπορεῖς νὰ ὀλοκληρώσεις ἓνα τέτοιο ἐγχείρημα*». Εὐχήθηκε δὲ αὐτὴ ἢ κατάκτηση νὰ ἀποτελέσει ἓνα κίνητρο γιὰ νὰ ἀγαπήσουν οἱ νέοι τὴ φύση καὶ νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ μὲ ἀθλητικὲς δραστηριότητες.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ὀμοσπονδίας Ὀρειβασίας - Ἀναρρίχησης κ. Δ. Γεωργούλης τόνισε ἀπὸ τὴν πλευρὰ του ὅτι ἡ κατάκτηση τῆς κορυφῆς τοῦ Ἑβερест προσέφερε στὴ χώρα μας τὸ πρῶτο χρυσὸ μετάλλιο πρὶν ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες. Παρέδωσε μάλιστα στὸν Μακαριώτατο μία ἀναμνηστικὴ πλάκα ἀπὸ τὸ μοναστήρι ποῦ βρίσκεται στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία ἀναγράφεται μία βουδιστικὴ προσευχὴ τοῦ 15ου αἰῶνα. «*Ὅταν προσεγγίζουμε ξένους πολιτισμοὺς τοὺς τιμοῦμε*».

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας συνεχάρη τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἐγχειρημάτων τους, τὸ ὁποῖο, ὅπως τόνισε, εἶναι ἄξιο ἰδιαίτερης μνημόνευσης καὶ ἔχει ἱστορικὴ σημασία, καθὼς ἀποδεικνύει τί μπορεῖ νὰ καταφέρει ὁποῖος ἔχει πίστη. «*Χάρη στὶς προσπάθειές σας καὶ τὶς προσευχὲς μας κατορθώσατε νὰ κατακτήσετε τὴν κορυφὴ τοῦ κόσμου*» εἶπε χαρακτηριστικά. Καὶ πρόσθεσε: «*Εἶστε ἀξιέπαινοι, γιὰ τὴν γνωρίζω πόσο μεγάλη προετοιμασία καὶ προπόνηση ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ φθάσετε σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο*». «*Ἡ Ἐκκλησία*», σημείωσε, «*αἰσθάνεται ἰδιαίτερη χαρὰ γιὰ*

αὐτὸ τὸ ἐπίτευγμα τῶν πνευματικῶν τῆς παιδιῶν». «*Ἡ νεολαία μας*», κατέληξε, «*θὰ πρέπει νὰ παραδειγματισθεῖ ἀπὸ τὴν προσπάθειά σας, νὰ ἀνακαλύψει νέες διεξόδους στὴ ζωὴ τῆς καὶ ἰδιαίτερα νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ σεβαστεῖ τὴν φύση*».

Τέλος, ὁ Μακαριώτατος ἀπένευμε στὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς τὸ ἀνώτατο παράσημο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

**Ἐπίσκεψη Μακαριωτάτου στὴν Ἱ. Μητρόπολη
Φθιώτιδος**

Τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἡμερίδος ποῦ διοργάνωσε ἡ Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Γάμου, Οἰκογένειας, Προστασίας Παιδιοῦ καὶ Δημογραφικοῦ Προβλήματος μὲ θέμα: «*Πολιτικοὶ Γάμοι – Ἐλεύθερες Συμβιώσεις μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ἀλλοθρήσκων: Ποιμαντικὴ Προσέγγιση*» κήρυξε στὶς 3/7/2004 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος.

Ἡ ἡμερίδα αὐτὴ πραγματοποιήθηκε στὶς κατασκηνωτικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος καὶ ἀποτελεῖ καρπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ Μακαριωτάτου γιὰ ἓνα θέμα τόσο ἐπίκαιρο. «*Ἡ Ἐκκλησία*», σημείωσε μεταξὺ ἄλλων, «*θέλει νὰ προηγεῖται τοῦ καιροῦ τῆς καὶ νὰ προλαμβάνει προβλήματα μὲ ἀνεξέλεγκτες διαστάσεις... Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἡ οἰκογένεια ἔχει βαθειὰς καὶ παραδοσιακὰς ρίζες, παρατηροῦμε μίαν φθορὰ στὴν παραδοσιακότητα τῆς οἰκογένειας*».

Τὸ ἀπόγευμα ἔγινε ἡ ἐπίσημη ὑποδοχὴ, στὸ Λιανοκλάδι καὶ στὴ Μακρακώμη, ἀπὸ τὸν Νομάρχη, τοὺς Ἄρχοντες τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης, τοὺς Βουλευτὲς τῆς περιοχῆς καὶ τὸ λαό, καθὼς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐπισκέπτεται αὐτὲς τὶς περιοχὲς. Ὁ Μακαριώτατος, ἀπαντώντας στὸ καλωσόρισμα, μίλησε γιὰ τὴν ἀνάγκη προσήλωσης στὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς φυλῆς μας, γιὰ τὶς θυσίες τοῦ λαοῦ καὶ τόνισε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχει στενὴ σχέση μεταξὺ ποιμένων καὶ πιστῶν.

Στὴ Σπερχειάδα ὁ Μακαριώτατος τέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Γηροκομείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, «*Μέριμνα Γῆρατος – Ἀθανάσιος καὶ Μαίρη Ἀκριδα*». Στὴν ὁμιλία του ἀναφέρθηκε στὴν προσφορὰ τῶν εὐεργετῶν, παρομοιάζοντας τοὺς δωρητὲς μὲ τοὺς Μεγάλους

Ἐθνικούς Εὐεργέτες, οἱ ὅποιοι δὲν ξεχνοῦσαν τὴν Πατρίδα τους. Μάλιστα, ὑπογράμμισε ἰδιαίτερα τὴν προσφορά τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, ὁ ὅποιος ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσει τὸ Καλλιμάρμαρο Στάδιο στὴν Ἀθήνα, σημειώνοντας ὅτι ὅταν ἡ κυβέρνηση ἐκείνης τῆς ἐποχῆς τοῦ ζήτησε νὰ παρευρεθεῖ στὰ ἐγκαίνια, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, ἐπειδὴ φοβήθηκε ὅτι θὰ γινόταν ἀντικείμενο παραληρήματος. «*Ὅλοι οἱ Ἐθνικοὶ Εὐεργέτες ἦταν ἄνθρωποι σεμνοὶ ποὺ ἀγαποῦσαν τὴν Πατρίδα*», εἶπε χαρακτηριστικὰ καὶ συνέχισε: «*Γιατὶ νὰ μεμψιμοιροῦμε, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μείνει ὄρθιοι, ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν στὸ Θεό, ποὺ μοιράζονται τὰ πλούτη τους μὲ τὴ φτωχολογία*».

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Μακαριώτατος σημείωσε ὅτι «*ἡ ἀξιοπιστία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται στὴ βάση τῆς ἀπόφασης νὰ δοθεῖ αὐτὸ τὸ κτίριο ἀπὸ τοὺς δωρητὲς στὴν Ἱερά Μητρόπολη*», ἐνῶ εὐχαρίστησε καὶ τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες γιὰ τὴν συνδρομὴ τους, καθὼς, ὅπως εἶπε, «*πολλὲς φορὲς ἡ ἐλληνικὴ γραφειοκρατία στέκεται ἐμπόδιο σὲ τέτοια κοινωφελῆ ἔργα*».

Παράλληλα ἐπισήμανε ὅτι ἔχουμε χρέος νὰ ἀντισταθοῦμε στὸν ὁδοστρωτήρα τῆς παγκοσμιοποίησης, ὑπενθυμίζοντας τὸ περιστατικὸ ποὺ συνέβη τὸ 1989 στὴν Πλατεία Τιέν Αν Μὲν τοῦ Πεκίνου, ὅπου ἓνας νεαρὸς φοιτητὴς εἶχε τὸ βάρος νὰ σταθεῖ μπροστὰ στὰ τάνκς. «*Ὅλοι θὰ σταθοῦμε μπροστὰ στὰ τάνκς τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ θὰ τὰ ἀκίνητοποιήσουμε*», κατέληξε.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

Ἐπίσκεψη στὸν Μακαριώτατο τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἄμυνας τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Κούλη Μαυρονικόλα

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος δέχθηκε στὸ Ἀρχιεπισκοπικὸ Μέγαρο τὸν Ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Ἄμυνας τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Κούλη Μαυρονικόλα, ὁ ὅποιος πραγματοποιοῦσε ἐπίσημη ἐπίσκεψη στὴ χώρα μας.

Ὁ κ. Μαυρονικόλας, ἀφοῦ μετέφερε στὸν Μακαριώτατο τοὺς θερμοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Τάσσου Παπαδόπουλου, τὸν ἐνημέρωσε γιὰ τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις στὸ Κυπριακὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐνεργὴ καὶ συνεπῆ συμπαράσταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἰδίου προσωπικῶς στὴν ἐθνικὴ ὑπόθεση.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὑπογράμμισε ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του στέκονται στὸ πλευρὸ του ἀγωνιζόμενου κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ μίαν ἐνιαίαν νῆσο καὶ γιὰ ἓνα εἰρηνικὸ μέλλον ἀνάπτυξης καὶ εὐημερίας καὶ γιὰ τὶς δύο κοινότητες. Ἐξέφρασε δὲ τὴν εὐχὴ νὰ ἐπικρατήσουν οἱ διευθετὲς ἀρχὲς τοῦ δικαίου καὶ νὰ ἐξευρεθεῖ, στὸ πλαίσιο αὐτό, μίαν λειτουργικὴ καὶ βιώσιμη λύση τοῦ Κυπριακοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

ΙΕΡΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

Ἱερά Μητρόπολις Γλυφάδας

Οἱ δραστηριότητες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Παύλου

Τὴν Πέμπτη 27 Μαΐου τρ.ἔ. γιορτάσθηκε στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀσκληπιείου Βούλας «*ἡ Παγκόσμιος ἡμέρα τῆς Νοσηλευτικῆς*».

Κατ' αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τὴ θεία Λειτουργία στὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναό, στὸ τέλος τῆς ὁποίας ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στὸ ἐπίπονο ἔργο τοῦ Νοσηλευτῆ καὶ τῆς Νοσηλεύτριας, εὐχήθηκε σ' ὅλους τοὺς παρισταμένους καλὴ ὑπομονὴ καὶ δύναμη στὴν ἀποστολὴ τους.

Τὴν Παρασκευὴ, 4-6-04, ὁ Σεβασμιώτατος ἔλαβε μέρος, μετὰ λόγου, στὴν ἀνοικτὴ συνεδρίαση, ποὺ πραγματοποιοῦσαν τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Ἀλίμου καὶ Ἀργυρουπόλεως προκειμένου νὰ πάρουν θέση οἱ ἀρμόδιοι φορεῖς γιὰ τὸ Μητροπολιτικὸ Πάρκο, τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ δημιουργηθῆ στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ πρώην Ἀεροδρομίου.

Τὴν Κυριακὴ 6-6-04 ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τὴ θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα, τὴ μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παναγῆ τοῦ Μπασιά, Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Τρύφωνος Τερψιθέας Γλυφάδας. Κατ' αὐτὴν ἐχειροτόνησε εἰς Διάκονον τὸν πτυχιούχο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κ. Κωνσταντῖνο Βαρθολομαῖο, ἕγγαμο κληρικὸ καὶ πατέρα δύο παιδιῶν καὶ μετὰ ἀπὸ πατρικὲς νουθεσίες καὶ ὑποδείξεις τοῦ εὐχήθηκε ἡ διακονία του νὰ εἶναι λαμπρὴ καὶ καρποφόρα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Στὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε θμῆνον Μνημόσυνον διὰ τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην, πρώην Κεφαλληνίας, κυρὸν Προκόπιον, ὁ ὅποιος

εἶχε προσφέρει κατὰ τὸ παρελθὸν τεμάχιον τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Παναγῆ στὸν ὡς ἄνω Ἱερὸ Ναό.

Μὲ τὴ συμμετοχὴ ἑκατοντάδων παιδιῶν καὶ νέων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Παύλου, ὡς καὶ ἀρκετῶν Κληρικῶν, Ἐπισήμων καὶ τῶν Γονέων τῶν παιδιῶν, πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακῇ, 6 Ἰουνίου 2004, στὴν πλατεία Σμύρνης τοῦ Δήμου Ἑλληνικοῦ ἡ Α' «Γιορτὴ τῶν Παιδιῶν» τῆς Μητροπόλεως μας.

Τέλος, τὴ Δευτέρα 14-6-04 πραγματοποιήθηκε ἡ λήξη τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἀφοῦ προηγήθηκαν οἱ προαγωγικὲς καὶ πτυχιακὲς ἐξετάσεις τῶν 90 καὶ πλέον σπουδαστῶν τῆς, στὶς ὁποῖες ἀξιώθηκαν τοῦ τίτλου σπουδῶν 5 τελειόφοιτοι αὐτῆς. Στὴ σεμνὴ τελετὴ τῆς λήξεως παρευρέθη καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος συνεχάρη τόσον τοὺς ἀποφοιτήσαντας ὅσον καὶ τοὺς προαχθέντας γιὰ τὴν προσπάθειαν, πού κατέβαλαν στὸ Σχολικὸ Ἔτος πού πέρασε.

Ἡ ὡς ἄνω Σχολὴ ἔτυχε ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Πολιτισμοῦ (ΦΕΚ 793/27-5-04 τεύχος Β').

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Γιορτὴ Νεολαίας ἀφιερωμένη στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συμπλήρωσης 30 χρόνων θεοφιλοῦς ἀρχιερατικῆς διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονυσίου, ἡ Ἱ. Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως διοργάνωσε «Γιορτὴ Νεολαίας», ἀφιερωμένη στὸν σεπτὸ Ποιμενάρχη τῆς.

Τὸ πρόγραμμα τῆς γιορτῆς, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στὸ Ἄνοιχτο Θέατρο Νεαπόλεως, μὲ τὴ συμμετοχὴ πλήθους κόσμου, περιελάμβανε παραδοσιακοὺς χοροὺς καὶ τραγούδια ἀπὸ νεανικὰ μουσικὰ καὶ χορευτικὰ συγκροτήματα ἐνοριῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, καθὼς καὶ τὸ παραδοσιακὸ μουσικὸ συγκρότημα «Λαλητάδες τῆς Ροδόπης».

Κατὰ τὴ διάρκειαν δὲ τῆς ἐκδήλωσης ὁ δῆμος Νεαπόλεως καὶ ὁ δήμαρχος κ. Ναθαναὴλ Λαδόπουλος τίμησε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μὲ τὸ χρυσὸ κλεῖδι τῆς πόλης.

Ὁ Δήμαρχος Νεαπόλεως τιμᾷ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο.

Ίερά Μητρόπολις Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως

Τὴν 11ῃ Ἰουνίου πραγματοποιήθηκε στὸν Ἱερό Καθεδρικό Ναό τοῦ Τιμίου Προδρόμου Νεαπόλεως, ἡ τελευταία ἱερατική σύναξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους 2004. Πρὸ τῆς συνάξεως τελέσθηκε ἹΑρχιερατική θεία Λειτουργία εἰς τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα ἱερουργοῦντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Στυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ἁγ. Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας Βασιλικῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου.

Κατ' αὐτὴν παρευρέθησαν συμπροσευχόμενοι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ἱερισσοῦ Ἀρμαδερίου καὶ Ἁγ. Ὀρους κ. Νικόδημος, Σταυροπηγίου κ. Ἀλέξανδρος, Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Διονύσιος ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν τέλεση τοῦ μνημοσύνου τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κίτρους κυροῦ Βαρνάβα εὐχήθηκε στοὺς ἐορτάζοντας Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ τὸν Πρωτοσύγκελλον κ. Βαρνάβα τὰ δέοντα.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ίερά Μητρόπολις Σύρου

Πραγματοποιήθηκε καὶ φέτος ἡ ἀπονομή τοῦ ἐξαγγελθέντος χρηματικοῦ βραβείου ὕψους 600€ εἰς μνήμην Κλεάνθους Μουρούλη, ἱεροψάλτου, ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Σύρου Δωρόθεο Β' στοὺς μαθητὲς τοῦ Λυκείου τῆς Μήλου, γιὰ τὴν βράβευση ἐργασίας μὲ θέμα «Ἱερὲς κατακόμβες τῆς Μήλου».

Ὑπεβλήθησαν συνολικά τέσσερις ἐργασίες μὲ σφραγισμένα τὰ ὀνόματα τῶν μαθητῶν μὲ τὴν ὀλοπρόθυμη συναρωγὴ τῆς λυκειάρχου κ. Καραμπούνα Ἀριστούλα. Ὁ Σεβασμιώτατος συγκρότησε ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς κυρίους Μιχαὴλ Φακρορέλλη, Διευθυντὴ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης Νομοῦ Κυκλάδων, Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Ἀράθυμο, Διευθυντὴ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱ. Μ. Σύρου, Γεώργιο Κάφκα, φιλόλογο - ιστορικό, καὶ τὴν κα Καρακατσάνη Παρασκευή, θεολόγο, οἱ ὁποῖοι σὲ εἰδικὴ συνεδρίαση ἐπεξεργάσθηκαν καὶ τίς τέσσερις ἐργασίες καὶ ἐνέκριναν τὴν μία ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη τὴν Τρίτη 15 Ἰουνίου στὴν Μῆλο, ὅπου συναντήθηκε μὲ ὅλους τοὺς μαθητὲς τοῦ Λυκείου καὶ ἐνώπιόν τους ἀποσφράγισε τὴν προκριθεῖσα ἐργασία καὶ ἔδωσε στὸν ἐπιτυχόντα μαθητὴ Ἰάκωβο Ἀρμένη τὴν χρηματικὴ ἐπιβράβευση.

Εὐχαρίστησε τὰ παιδιά γιὰ τὴ συμμετοχὴ τους, τοὺς

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος Β' συγχαίρει τὸν βραβευθέντα.

ἀπηύθυνε προτρεπτικούς λόγους γιὰ τὸ καλοκαίρι καὶ τοὺς εὐχήθηκε καλὴ πρόοδος καὶ καλὴ ἐπιτυχία στὶς ἐξετάσεις τους.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σταγῶν καὶ Μετεώρων

Ποιμαντικά Νέα

Ἡ χρονιά πού πέρασε χάρισε πολλές εὐλογίες καὶ πλοῦσια «σοδειά» στὸ ἔργο τῆς μικρᾶς Μητροπόλεως μας. Ἔγιναν σημαντικές προσπάθειες εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων μας κάθε ἡλικίας καὶ οἱ καρποί, παρὰ τὶς δυσκολίες, εἶναι σπουδαῖοι καὶ γι' αὐτὸ θερμὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεό.

Ἔτσι στοὺς μῆνες Μάιο-Ἰούνιο ἔγιναν ἐκδηλώσεις γιὰ τὴ λήξη τῶν ἐργασιῶν στοὺς διαφόρους τομείς τοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως. Ἦτοι: α) ἡ λήξις τῶν ἀγιογραφικῶν Κύκλων μελέτης Ἁγίας Γραφῆς με ὠραῖο περιεχόμενο ἑορτῆς καὶ τὸ ἐπισφράγισμα με ἡμερησίαν προσκυνηματικὴν ἐκδρομὴν. β) Ἡ ἑορτία συνάξις τῶν μελῶν τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως με ἀπολογισμὸν ὠραίαν προβολὴν γεγονότων τῆς Ἱεραποστολῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ στὴν Κούβαν ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. γ) Ἡ λήξις τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν αὐτῆς. Εἶναι μία προσπάθεια νὰ πλησιάσουν οἱ νέοι μας τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν, ὥστε μελλοντικῶς νὰ γίνουν εὐλαβεῖς Ἱεροψάλτες.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης

Ἀποστολὴ ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας στὴν Ἱ. Μητρόπολη Νευροκοπίου τῆς Βουλγαρίας

Μεγάλες ποσότητες τροφίμων, εἶδη ρουχισμοῦ, γραφικὴ ὕλη, σχολικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ εἶδη παραδόθηκαν τὸ Σάββατο, 5 Ἰουνίου 2004, στὸ Σεβ. Μητροπολίτη Νευροκοπίου κ. Ναθαναήλ, ἀπὸ τὸ Μαξίμιο Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης.

Ἐπικεφαλῆς τῆς ἀποστολῆς ἦταν οἱ κύριοι Γιάννης Παπαχρόνης καὶ Τάσος Πασχαλίδης, οἱ ὅποιοι καὶ παρέδωσαν τὸ πολύτιμο φορτίο στὸ Σεβ. Μητροπολίτη

Νευροκοπίου κ. Ναθαναήλ, πού περιμένε στα βουλγαρικά σύνορα.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος, με τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη πού τρέφει γιὰ τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου, εὐλόγησε τὴν ἀποστολὴ μας καὶ οἱ πατρικὲς του εὐχὲς μᾶς συνόδευσαν καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀποστολῆς.

Ἱ. Μητρόπολις Ἀττικῆς

Ἐγκαίνια Δημοσιογραφικοῦ Χωριοῦ

Με σεμνὴ ἐπίσημη τελετὴ ἔγιναν ἀπὸ τὴν Ἰ. Υπουργὸ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Μαριέττα Γιαννάκου τὰ ἐγκαίνια τοῦ πελώριου σύγχρονου κτιρίου στὸν χῶρο τῆς ΣΕΛΕΤΕ στὸ Μαρούσι, ὅπου θὰ στεγασθεῖ στὴ διάρκεια τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τὸ «Χωριὸ Τύπου», στὸ ὁποῖο θὰ φιλοξενηθοῦν χίλιοι Ἕλληνες καὶ ξένοι δημοσιογράφοι καὶ μετὰ τὴν Ὀλυμπιάδα θὰ μεταφερθεῖ καὶ θὰ στεγασθεῖ σ' αὐτὸ τὸ Ἰ. Υπουργεῖο Παιδείας. Τὸν Ἀγιασμὸ τῶν Ἐγκαίνιων ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας καὶ ὠμίλησε ἐπικαίρως. Καταλλήλως ὠμίλησαν ἐπίσης ἡ Ἰ. Υπουργὸς Παιδείας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὄργανισμοῦ Σχολικῶν Κτιρίων, με τὴν εὐθύνη τοῦ ὁποῖου ἀνηγέρθη τὸ κτιριακὸ συγκρότημα, ὁ Ἐντεταλμένος Σύμβουλος τοῦ «Ἀθήνα 2004» κ. Ἰωάν. Πυργιώτης.

Ἡ Ἰ. Υπουργὸς Παιδείας ἐγκαινιάζει τὸ Δημοσιογραφικὸ Χωριό.

Στὴν τελετὴ τῶν Ἐγκαινίων παρέστη καὶ ὁ Δήμαρχος Ἀμαρουσίου κ. Παναγ. Ζαννίκος. Ἀκολούθησε ξενάγησε στοὺς χώρους τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων, πού ἔχουν ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις, καὶ μεγάλη δεξίωση.

**ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΜΑΘΗΤΩΝ**

Ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ προκηρύσσει διαγωνισμό εἰσαγωγῆς κατὰ τὸ σχολ. ἔτος 2004-2005 στὴν ΑΔ τάξη τοῦ Ἐνιαίου Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου, 35 μαθητῶν ὡς ὑποτρόφων τῆς Ριζαρείου περιουσίας.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ διενεργηθεῖ στὴ Σχολὴ στὶς 6, 7 & 8 Σεπτεμβρίου. Δὲν γίνονται δεκτοὶ ὅσοι ἔχουν ἡλικία ἄνω τῶν 20 ἐτῶν.

Δεκτοὶ γίνονται: α) οἱ κάτοικοι Ἀπολυτηρίου τριταξίου Γυμνασίου, β) οἱ κάτοχοι Ἀπολυτηρίου Ἐκκλ. Γυμνασίου.

Οἱ αἰτήσεις μὲ τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν μέχρι τὴν 3η Σεπτεμβρίου 2004.

Ἡ Ριζάρειος Σχολὴ παρέχει δωρεὰν στοὺς ὑποτρόφους ἐκπαίδευση, τροφή, οἴκηση, ἐνδυμασία, ὑπόδηση, διδακτικὰ βιβλία, γραφικὴ ὕλη, ἀπογευματινὰ φροντιστήρια, ἰατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ περίθαλψη.

Πληροφορίες παρέχονται κάθε ἐργάσιμη μέρα στὰ Γραφεῖα Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, Βασ. Σοφίας 24 Ἀθήνα, τηλ. 72.42.063 καὶ στὰ Γραφεῖα Διδακτηρίων κάθε Τετάρτη καὶ ὥρα 9:00-13:00 τηλ.: 68.51.866 καὶ 68.50.304.

Ἀθήνα 30 Ἰουνίου 2004

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

**ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΙΡΑΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ**

Τίρανα, 4 Ἰουλίου 2004

Πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὁμάδας Ποδοσφαίρου Ἑλλάδος καὶ τὸν προπονητὴ τῆς Ὅττο Ρεχάγκελ

Ὀλόψυχα συγχαρητήρια γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς ψυχῆς σας· τῆς μεθοδικότητος, τῆς σκληρῆς δουλειᾶς, τῆς ὠριμότητος, τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς ἐνότητος.

Ὑψωθήκατε σὲ σύμβολο καὶ ὑπόδειγμα γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.

Εὐγε ὀλοκάρδιο καὶ ἀπὸ μιᾶ ἄλλῃ γωνιά τῆς Βαλκανικῆς.

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς σκεπάζει μὲ τὴ χάρι Του.

† Ἀναστάσιος

Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου
καὶ πάσης Ἀλβανίας

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τὸ Προεδρεῖο τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (Κ.Ε.Κ.) καὶ οἱ Γερμανοὶ Προτεστάντες συμφωνοῦν νὰ γίνεταί ἀναφορὰ γιὰ τὶς Χριστιανικὲς ρίζες στὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα.

Τὸ 10μελὲς Προεδρεῖο τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (Κ.Ε.Κ.) συναντήθηκε μὲ τὸ Προεδρεῖο τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας (ΕΚΔ) στὴν ἔδρα τοῦ τελευταίου, στὸ Ἀνόβερο τῆς Γερμανίας ἀπὸ 1ης ἕως καὶ 4ης Ἰουνίου ἐ.ἔ. ὑπὸ τὴν προεδρία τῶν Mgr. Jean-Arnold de Clermont καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Ἀναστασίου καὶ τῆς κας Dean Margarethe Isberg (Σουηδία) καὶ συμφώνησαν στὴν ἀνάγκη νὰ γίνεταί ρητὴ ἀναφορὰ τῶν Χριστιανικῶν ριζῶν τῆς Εὐρώπης στὴ Συνταγματικὴ Συνθήκη τῆς Ε.Ε.

Στὴ συνέχεια στὴν κοινὴ αὐτὴ συνεδρίαση διακήρυξαν καὶ ὑπογράμμισαν τὴν ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίξουν οἱ Ἐκκλησίες τῆς Εὐρώπης τὴ διεύρυνση τῆς Ε.Ε., νὰ ἐνδυναμώσουν στὴ συνέχεια τὴ Χριστιανικὴ φωνὴ στὰ Κράτη-Μέλη τῆς καὶ νὰ τὴν καταστήσουν μέρος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ε.Ε., ἡ ὁποία πλέον γίνεταί μιὰ Κοινότητα ὄχι μόνον σὲ οικονομικὸ ἐπίπεδο ἀλλὰ σὲ ἐπίπεδο καὶ κοινῶν ἀξιών μὲ κοινὲς ρίζες καὶ κοινὲς ἀξίες σὲ θέματα, ὅπως ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀλληλεγγύη.

Τὸ Προεδρεῖο τῆς Συνόδου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (Κ.Ε.Κ.) ξεκίνησε καὶ τὴ διαδικασία ἐκλογῆς νέου Γενικοῦ Γραμματέα ἐνόψει τῆς λήξης τῆς θητείας τοῦ αἰδ. Dr Keith Clements, συζήτησε τὰ σχέδια γιὰ τὴν 3η Εὐρωπαϊκὴ Οἰκουμενικὴ Συνέλευση ποὺ θὰ γίνετὶ τὸ 2007 καὶ τέλος ἀξιολόγησε τὰ πορίσματα τῆς ἐργασίας τῶν ἐπιτροπῶν «Ἐκκλησία καὶ Κοινωνία» καὶ «Ἐκκλησίες σὲ διάλογο». Προσδιόρισε δὲ τὴν ἐπόμενη συνάντηση τῆς 40μελοῦς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Ε.Κ. νὰ γίνετὶ στὴν Πράγα ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου ἕως 3 Ὀκτωβρίου 2004.

(Ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Παρακολουθήσεως Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Συντονισμένη δράση Χριστιανῶν ἡγετῶν γιὰ τὴν κατάργηση τῶν βασανιστηρίων.

Ἡ 26η Ἰουνίου εἶναι ἡ ἡμέρα ἀφιερωμένη παγκοσμίως στὴν ὑποστήριξη τῶν θυμάτων βασανιστηρίων. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ τέσσερις ἡγέτες τῆς Παγκόσμιας Ὁμοσπονδίας τῆς Δράσης τῶν Χριστιανῶν γιὰ τὴν κατάργηση τῶν βασανιστηρίων μὲ τὴν ἐπωνυμία International Federation of Action by Christians for the Abolition of Torture (ACAT) θὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν Γενικὸ Γραμματέα τοῦ ΠΣΕ, αἰδεσιμότατο Dr Samuel Kobia, στὴν ἔδρα του στὴ Γενεύη.

Ἡ ACAT ἰδρύθηκε στὴ Γενεύη τὸ 1974, καὶ σὰν διεθνὴς ὀργανισμὸς ἀναπτύσσει τὶς πρωτοβουλίες της ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν βασανιστεῖ καὶ ἔχουν κρατηθεῖ ὑπὸ ἀπάνθρωπες συνθήκες, ἔχουν ἐπίσης καταδικαστεῖ σὲ θάνατο ἢ εἶναι «ἀγνοούμενοι». Ἡ ἀντιστοιχὴ μητρικὴ Ὁμοσπονδία (FIACAT) συγκεντρώνει στοὺς κόλπους της περισσότερες ἀπὸ 30 ἐθνικὲς ἐνώσεις καὶ ἀπὸ τὶς 4 Ἠπείρους ἐκτὸς τῆς Αὐστραλίας.

Μετὰ τὶς πρόσφατες ἐξελίξεις στὸ Ἰράκ ἡ FIACAT,

κάλεσε τὶς κυβερνήσεις τῶν ΗΠΑ καὶ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου «νὰ διερευνήσουν πλήρως ὅλους τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὶς καταγγελίες γιὰ βασανιστήρια, ἀπάνθρωπη καὶ ἀπεχθὴ συμπεριφορὰ σὲ ὅλους τοὺς χώρους κράτησης» ποὺ διατηροῦν, περιλαμβανομένων καὶ τοῦ Ἀφγανιστάν καὶ τοῦ Γκουαντάναμο.

Ἡ ACAT ποὺ ἐορτάζει φέτος τὴν 30ῆ της ἐπέτειο ἀπὸ τὴν ἰδρυσὴ της σχεδιάζει μιὰ σειρὰ ἐκδηλώσεων ποὺ ἀφοροῦν μεταξὺ ἄλλων συναντήσεις μὲ Ρωμαιοκαθολικοὺς Ὑψηλόβαθμους Κληρικοὺς στὴ Ρώμη, ἐν ὄψει τῆς θρονικῆς Γιορτῆς τῆς Ρώμης στὶς 26 Ἰουνίου, ἐπίσης, μιὰ Οἰκουμενικὴ ἐκδήλωση στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Notre Dame στὸ Παρίσι, καθὼς καὶ μιὰ διεθνή συνάντηση στὴν ἔδρα τῆς Οὐνέσκο στὸ Παρίσι γιὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριο τοῦ 2004. Ἡ συνάντηση μὲ τὸν Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Π.Σ.Ε. ἐκτιμᾶται ὅτι θὰ ἀποτελέσει τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀνταλλαγοῦν ἐμπειρίες καὶ νὰ διερευνηθοῦν οἱ πιθανότητες γιὰ κοινὲς δηλώσεις καὶ μελλοντικὲς κοινὲς δράσεις στὸν λίαν εὐαίσθητο χώρο τῆς ὑπεράσπισης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

(Ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Παρακολουθήσεως Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΣΤ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Ἡ Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως διοργανώνει τὸ ΣΤ' Πανελλήνιον Λειτουργικὸν Συμπόσιον Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων μὲ θέμα: «**Χριστιανικὴ Λατρεία καὶ Εἰδωλολατρία: Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα**». Τὸ Συμπόσιον τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου καὶ θὰ διεξαχθεῖ στὶς **20-23 Σεπτεμβρίου 2004 στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο τοῦ Πανελληνίου Ἰδρύματος Εὐαγγελιστρίας, στὴν Τήνο**. Ὁμιληταὶ στὸ Συμπόσιον θὰ εἶναι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας μας, Πανεπιστημιακοὶ Καθηγηταὶ καὶ εἰδικοί ἐπιστήμονες. Τὴν ἑναρξὴ τοῦ Συμποσίου θὰ κηρύξει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος.

**Σύστασις Ἐκκλησιαστικοῦ
Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυ-
μίαν: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩ-
ΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΟΡΙΑΚΑ
ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟ-
ΠΟΛΕΩΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ»****Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ****Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ**

Ἡ Διάρκῃς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παράγρ. 2 καὶ 59 παράγρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμενοῦσης Ἐκκλησίας τὰς ἀπορροεῦσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3. Τὰς ὑφισταμένας Κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/25.5.2004 Πρᾶξιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 760/25/5/2004 Πρότασιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

5. Τὴν ἀπὸ 10.5.2004 Γνωμάτευσιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6. Τὴν ἀπὸ 3.6.2004 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Ζ Ε Ι

Συνιστᾶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γλυφάδας Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον καὶ Ἐνοριακὰ τοιαῦτα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας», τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργεῖ ὡς ἐξηρητημένη Ὑπηρεσία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας καὶ θὰ ἐδρεῦει εἰς τὴν πόλιν τῆς Γλυφάδας. Ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καὶ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος τούτου θὰ διέπεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Α'**ΣΥΣΤΑΣΙΣ - ΣΚΟΠΟΣ****Ἄρθρον 1**

Συνιστᾶται εὐαγὲς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ» ὡς ἐξηρητημένη Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας, αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος ἔδραν ἔχον τὴν πόλιν τῆς Γλυφάδας καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτεῖαν αὐτῆς.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α. Ἡ παροχὴ πάσης ὑλικῆς βοήθειας καὶ περιθάλψεως εἰς ἐνδεεῖς (πτωχοὺς, ἀσθενεῖς, ἀστέγους ἐγκαταλελειμμένους κ.ἄ.) τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας, ἔχοντας ἀνάγκην βοήθειας καὶ συμπαροστάσεως.

β. Ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπόρων μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν.

γ. Ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπόρων πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

δ. Ἡ παροχὴ Ἑλληνοχριστιανικῆς διαφώτισεως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας, δι' ἐκδόσεως ἐντύπων καὶ διαφωτιστικῶν φυλλαδίων.

ε. Ἡ βράβεισις ἀριστούχων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς τελευταίας τάξεως Λυκείων τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας.

Β'
ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ἄρθρον 3

1. Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου ἐκ τῶν:

- α) Τοῦ Μητροπολίτου ὡς Προέδρου,
- β) Τοῦ Πρωτοσυγγέλλου ἢ τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου, ὡς Ἀντιπροέδρου,
- γ) Ἐνὸς κληρικοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἐκτελοῦντος καθήκοντα Γραμματέως καὶ Ταμίου καὶ
- δ) Δύο λαϊκῶν (ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν) διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

2. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. εἶναι τριετής, τὸ ἀξίωμα τῶν τιμητικῶν καὶ ἄμισθον καὶ δύνανται νὰ ἐπαναδιορισθοῦν μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας τῶν. Μέλος τοῦ Δ.Σ., ἐκλείπον ἢ παραιτούμενον πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας του, ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου. Μέλος, ἀπέχον ἀδικαιολογήτως τριῶν συνεδριῶν τοῦ Δ.Σ., δύναται νὰ ἀντικατασταθεῖ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Γ'
ΠΟΡΟΙ

ἄρθρον 4

Πόροι τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου εἶναι:

α. Αἱ εἰσφοραὶ καὶ οικονομικαὶ ἐνισχύσεις τῶν Ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν, αἱ ὁποῖα ἀναγράφονται ἐτησίως εἰς τοὺς προϋπολογισμούς, ὡς καὶ τοιαῦτα τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

β. Αἱ ἐξ ἐλευθέρας βουλήσεως προσφοραὶ τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν Αἰδεσμ. Ἐφημερίων.

γ. Αἱ δωρεαὶ καὶ προσφοραὶ τῶν φιλοπτώχων ἢ φιλανθρωπικῶν ὀργανώσεων, Σωματείων καὶ Συλλόγων.

δ. Αἱ τυχόν Κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις, κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι.

ε. Ποσοστὸν 20% ἐκ τῶν εἰς χρῆμα μηνιαίων προσόδων ἐκάστου Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, ἀποδιδόμενον ἀνὰ τρίμηνον.

στ. Ποσοστὸν 50% ἐκ τοῦ ἐτησίου ἐράνου τῆς «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ», διενεργουμένου κατὰ μῆνα Δεκέμβριον.

ζ. Τὸ προϊόν ἐράνου ἐκ δυσκοφριῶν εἰς Ἐνορίας.

η. Διάφοροι ἄλλοι πόροι μὴ κατονομαζόμενοι ὧδε, τοὺς ὁποίους ἤθελεν ἐξεύρη τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ προέρχονται ἐκ χρηστῆς πηγῆς.

Δ'

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

ἄρθρον 5

Πρὸς εὐχερεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου συνιστᾶται παρ' ἐκάστη Ἐνορία εἰδικὸν Ταμεῖον, ὀνομαζόμενον «ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ», μὲ ἕδραν τὸν Κεντρικὸν Ναὸν τῆς Ἐνορίας.

ἄρθρον 6

Ἐκαστον Ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον διοικεῖται ὑπὸ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ ὡς Προέδρου, ἐνὸς Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβούλου ὡς Ἀντιπροέδρου καὶ τριῶν γυναικῶν, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, τῇ προτάσει τοῦ Ἐφημερίου. Ταμίαν καὶ Γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκλέγει αὕτη κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν.

ἄρθρον 7

Τὰ Μέλη τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων διορίζονται ἐπὶ τριετεί θη-

τεία, τοῦ Μητροπολίτου δυναμένου καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτῶν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ μέλη, ἅτινα, διὰ λόγους ἀπασχολήσεως ἢ ὑγείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, δὲν δύνανται νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τριετοῦς αὐτῶν θητείας τὰ μέλη τῶν Ε.Φ.Τ. δύνανται νὰ ἐπαναδιορίζωνται.

Ἄρθρον 8

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ε.Φ.Τ. συνέρχεται τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνὸς καὶ ἐπιλαμβάνεται τῶν ἐνδιαφερουσῶν αὐτὴν ὑποθέσεων, ἐκτάκτως δὲ συγκαλεῖται ὅταν κληθῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς ἢ ζητήσουν τοῦτο τὰ δύο ἐκ τῶν πέντε μελῶν αὐτῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτία, ἐὰν παρίστανται τρία τουλάχιστον μέλη καὶ ἀποφασίζει διὰ σχετικῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ, ὑπερισχύει ἢ ψηφὸς τοῦ Προέδρου. Πᾶν ἐγγραφοῦν τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

Ε΄ ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ Ε.Φ.Τ.

Ἄρθρον 9

Πόροι τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου εἶναι:

- α. Αἱ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ τῶν πιστῶν.
- β. Τὸ προϊόν τῶν κυτίων, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μὲ τὴν ἐνδειξιν «ΚΥΤΙΟΝ ΥΠΕΡ ΠΤΩΧΩΝ».
- γ. Τὸ προϊόν ἐκ περιφορᾶς δίσκου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
- δ. Ποσοστὸν 50% ἐκ τοῦ ἐτησίου ἐράνου τῆς «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ».
- ε. Αἱ τυχὸν κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις καὶ δωρεαὶ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, κληρονομία καὶ κληροδοσία.

Ἄρθρον 10

Οἱ πόροι τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων διατίθενται:

1. Πρὸς περίθαλψιν πτωχῶν τῆς Ἐνορίας, διὰ πα-

ροχῆς εἰς αὐτοὺς τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου βοηθήματος, εἰδῶν ἐνδύσεως, ἱατρικῆς περιθάλψεως καὶ φαρμάκων.

2. Δι' ἀγορὰν βιβλίων, σχολικῶν εἰδῶν καὶ διὰ τὴν παροχὴν χρηματικῶν βοηθημάτων εἰς ἀπόρους μαθητὰς τῆς Ἐνορίας.

3. Δι' ἐπισκέψεις εἰς τοὺς φυλακισμένους καὶ εἰς διαβιούντας εἰς εὐαγῆ Ἱδρύματα πρὸς ἐνίσχυσίν των, καὶ

4. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἕνα Ἱερὸν Ναὸν δὲν ὑπάρχει κίνησις ἀναγκῶν καὶ δὲν παρέχονται βοηθήματα, δύναται τὸ προϊόν τῶν πόρων νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον.

Ἄρθρον 11

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς οικονομικῆς καταστάσεως ἐκάστου ἐνδεοῦς Ἐνορίτου πρέπει νὰ γίνεται τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, κατόπιν νὰ ἐγγράφεται οὗτος εἰς τὰ εἰδικὰ βιβλία τῆς Ἐνορίας καὶ μετὰ σημειώσεως χρησίμων παρατηρήσεων.

ΣΤ΄ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

Ἄρθρον 12

Ἡ διαχείρισις τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων γίνεται διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐξῆς:

- α. Διπλοτύπων Γραμματίων εἰσπράξεως καὶ πληρωμῆς, δεόντως ἠριθμημένων καὶ τεθεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

- β. Φακέλλου διαφυλάξεως τιμολογίων, ἀποδείξεων κ.λπ.

- γ. Βιβλίου Πρακτικῶν, τεθεωρημένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

- δ. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῶν κυτίων καὶ ἐκ τῶν δίσκων θὰ καταμετροῦνται εἰς εἰδικὸν Πρακτικὸν Καταμετρήσεως, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπογράφεται τουλάχιστον ὑπὸ δύο μελῶν τοῦ Δ.Σ. ἢ τῆς Δ.Ε. Αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποδείξεις διὰ δωρεᾶς ἢ προαιρετικὰς εἰσφορὰς θὰ ὑπογράφωνται ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμείου.

Ἄρθρον 13

Κατὰ μῆνα Δεκέμβριον συντάσσεται ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον συντάσσεται ὁ Ἀπολογισμὸς τοῦ διαρρεύσαντος ἔτους, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων ὑποβάλλονται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπολιν πρὸς ἔγκρισιν.

Ἄρθρον 14

Ἡ χρηματικὴ περιουσία ἐκάστου Ε.Φ.Τ., ὑπερβαίνουσα τὰ 1000₺, δέον νὰ κατατίθεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ε.Φ.Τ. εἰς τινὰ Τράπεζαν ἢ Ταμιευτήριον. Διὰ πᾶσαν ἀνάληψιν ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τῆς Δ.Ε., κεκρωμένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ζ'

ΤΕΛΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 15

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Γ.Φ.Τ. ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπολιν Γλυφάδας, ἐνῶ ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῶν Ε.Φ.Τ. ἡ περιουσία αὐτῶν περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὸν οἰκείον Ἐνοριακὸν Ἱερὸν Ναόν.

Ἄρθρον 16

Ὁ Κανονισμὸς τοῦ Γ.Φ.Τ. δύναται νὰ τροποποιηθῆ με ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου εἴτε οἰκοθεν, εἴτε κατόπιν σχετικῆς προτάσεως τοῦ Μητροπολίτου Γλυφάδας, ἰσχύει δὲ ἡ τροποποίησις ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ Περιορικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 17

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 18

Κάλυψις δαπάνης

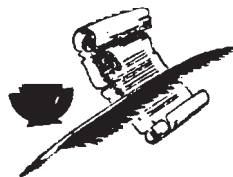
Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ.

Ἀθῆναι 3 Ἰουνίου 2004

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σκλήφας.

Προκηρύξεις
Ἱερῶν Μητροπόλεων:
Νέας Σμύρνης
Θηβῶν καὶ Λεβαδείας
Κυδωνίας
καὶ Ἀποκορώνου
Νικαίας

Ἱερὰ Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἱαγίας Φωτεινῆς Νέας Σμύρνης,
 Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιοῦ Φαλήρου,
 Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Ἁγιος Σώστης), λεωφ. Συγγροῦ καὶ
 Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀργυρουπόλεως,
 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νέα Σμύρνη τῆ 22α Ἰουνίου 2004

† Ὁ Νέας Σμύρνης ΣΥΜΕΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀναλήψεως Σωτῆρος Ἀμπελοχωρίου Θηβῶν
 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Λεβαδεία τῆ 30ῆ Ἰουνίου 2004

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Βλαχερωνιτίσσης,
 Ἁγίου Γεωργίου Μαλάξης,
 Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σκινὲ Κυδωνίας,
 Ἁγίου Γεωργίου Παιδοχωρίου καὶ
 Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Φρὲ Ἀποκορώνου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Χανίοις τῇ 30ῇ Ἰουνίου 2004

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν κατ' ἐπιλογὴν πληρωσιν μιᾶς (1) θέσεως Ὑπαλλήλου - Γραμματέως κατη-

γορίας ΠΕ4, κλάδου ΠΕ2 τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως Νικαίας, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. ΔΙΠΠ/Φ. ΕΓΚΡ. 10/16/5857 π.ἔ./28-1-2003 Π.Υ.Σ., καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν Ἐφημερίδα «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», υποβάλουν τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά εἰς τὰ ἐν Νικαίᾳ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, διὰ τὴν κάλυψιν τῆς ὡς ἄνω θέσεως.

Ἐν Νικαίᾳ τῇ 3ῃ Ἰουλίου 2004

† Ὁ Νικαίας ΑΛΕΞΙΟΣ

